

Κάτω η αντεργατική πολιτική!

Αγωνιστικός φραγμός στην εργασιακή βαρβαρότητα!

Αγωνιστικό φραγμό καλούνται να υψώσουν εργάτες και εργαζόμενοι απέναντι στη σφοδρή αντεργατική επίθεση που ξεδιπλώνεται καθημερινά. Και αυτό γιατί έχουν απέναντί τους μία κυβέρνηση η οποία συνεχίζει με αμείωτους ρυθμούς την υπηρέτηση των ταξικών συμφερόντων των αφεντικών της, ντόπιων και ξένων, του μεγάλου κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Αυτός είναι ο ρόλος της και αυτόν θα συνεχίσει να υπηρετεί, ακόμη και αν η σο-

βαρή εκλογική της πτώση θα δικαιολογούσε μια πιο ήπια στάση απέναντι στο λαό. Ωστόσο, βλέπουμε το ακριβώς αντίθετο. Και γίνεται ακόμη πιο φανερό ότι το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό **επείγεται** να περάσει όσα περισσότερα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα μπορεί, τώρα που μπορεί. Τώρα που η «αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ βολοδέρνει στα δικά της προβλήματα και αδιέξοδα, αλλά και όσο το εργατικό κίνημα δεν μπορεί να συγκροτήσει με έναν

ουσιαστικό και μόνιμο τρόπο την πάλη του και την προοπτική της. Όσο οι συνδικαλιστικές ηγεσίες συνεχίζουν να υπονομεύουν τους αγώνες, να βάζουν πάγο στις αγωνιστικές διαθέσεις, να δυσφημίζουν την ίδια την έννοια του συνδικαλισμού. Και μάλιστα, σε μια περίοδο που οι εργαζόμενοι έχουν επανειλημμένα δείξει τις αγωνιστικές τους διαθέσεις, έχουν δείξει ότι δεν βολεύονται στο αστικό παραμύθι περί ανάπτυξης. Ένα παραμύθι που «δεν τους χωράει».

συνέχεια στη σελ. 2

Αποχή-Ευρωεκλογές
Μήπως και ο λαός διδάσκει κάτι την Αριστερά;

«Δεν θα πατήσουμε φρένο αλλά γκάζι!»
Ο Μητσοτάκης ερμηνεύει το αποτέλεσμα των εκλογών

Στην αναμπουμπούλα της κεντροαριστεράς, ποιος λύκος θα χαρεί;

(σελ. 12, 13)

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ συνεχίζουν τον δίκαιο αγώνα τους
ενάντια στις νέες προκλήσεις της κυβέρνησης

(σελ. 9)

Πανελλαδικές 2024

Νέα «σφαγή» με το βλέμμα στραμμένο... στα ιδιωτικά;

(σελ. 17)

Από τη Σύνοδο των G7 στη Σύνοδο της Ελβετίας

Νέα ιμπεριαλιστικά κηρύγματα πολέμου

(σελ. 21)

Σε διαρκή δεξιόστροφη πορεία το ΚΚΕ

(σελ. 10)

Η άνοδος της κανονικοποιημένης ακροδεξιάς
έχει τη στήριξη του κεφαλαίου και τροφοδοτείται
από τη φασιστικοποίηση

(σελ. 11)

Στην τελική ευθεία
για τη 10η Συνδιάσκεψη

ΚΚΕ(μ-λ)

10^η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ
5-6-7 ΙΟΥΛΗ
ΑΘΗΝΑ

Η ταξική πάλη
χρειάζεται
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ
και οδηγό τις
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ
ΙΔΕΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

5 Ιούλη

7:00 μμ ΠΑΝΤΕΙΟΣ
Αμφ. Σάκη Καράγιωργα 2

Το επόμενο φύλλο της ΠΣ
θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 13 Ιούλη

ΚΑΤΩ Η ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ!

Αγωνιστικός φραγμός στην εργασιακή βαρβαρότητα!

συνέχεια από σελ. 1

Και πριν απ' όλους το βιώνουν οι εκατοντάδες εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ και οι οικογένειές τους, που εδώ και χρόνια βλέπουν τις αστικές κυβερνήσεις να μεθοδεύουν το ξεπούλημα της επιχείρησης και το πέταγμα τους στον δρόμο. Που τις τελευταίες ημέρες ζουν μία νέα ξεδιάντροπη μεθόδευση της κυβέρνησης της ΝΔ, η οποία με μία αιφνιδιαστική τροπολογία θέλει να παρακάμψει τα όποια νομικά εμπόδια βάζουν οι ίδιες τους οι αποφάσεις για «εκκαθάριση» με την επιχείρηση σε λειτουργία, και να πετάξει άμεσα τους εργαζόμενους στο δρόμο. Να ποια είναι η «ανάπτυξη» τους. Να τι σημαίνει «ανάπτυξη» για την εξαρτημένη ντόπια άρχουσα τάξη: **ρήμαγμα των παραγωγικών μονάδων ή ξεπούλημά τους στο ξένο κεφάλαιο, μετατροπή της χώρας σε παράρτημα των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων, μαζικό πέταγμα εργαζομένων στην ανεργία και τη φτώχεια.**

Πώς να μην εξοργίζονται οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ όταν ακούν την κυβέρνηση να μιλά περί «ανάπτυξης», ενώ βλέπουν να κλείνει μία επιχείρηση που επεξεργάζεται το μεγαλύτερο κοίτασμα νικελίου στην Ευρώπη; Πώς να πειστούν ότι αυτοί που τους πετάνε στο δρόμο είναι ικανοί να διαχειριστούν το μέλλον τους αλλά και το μέλλον όλου του λαού;

Γι' αυτό και συνεχίζουν να δίνουν με πείσμα και αποφασιστικότητα τον αγώνα για να μην περάσουν οι κυβερνητικές μεθοδεύσεις, για να μην κλείσει το εργοστάσιο, για να μη χάσουν τις δουλειές και τις ζωές τους.

Και δίπλα στους εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ είναι τόσοι άλλοι εργαζόμενοι. Είναι οι εργαζόμενοι της Φιερατέξ που είναι σε επίσκεψη και οι απολυμένοι του Βαρβαρέσου. Είναι οι απολυμένοι της Γιούλας και της Sonoco, της Tupperware, της Crown Can και των άλλων εργοστασίων που έκλεισαν τινάζοντας στον αέρα το κυβερνητικό αφήγημα και αφήνοντας τους εργαζόμενους «στην τύχη τους». Που, βεβαίως, καμία σχέση με τύχη δεν έχει. Γιατί είναι από τα πριν υπονομευμένη. Γιατί το **ταμείο ανεργίας** είναι για πολύ λίγους και για πολύ λίγο. Και μάλιστα με όρους που το κάνουν να θυμίζει περισσότερο εργαλείο ομηρίας και υποταγής σε μεσαιωνικούς όρους δουλειάς, παρά ένα βοήθημα οικονομικής ανακούφισης μέχρι να βρει ο εργαζόμενος δουλειά. **Γιατί τα προγράμματα της ΔΥΠΑ** (πρώην ΟΑΕΔ) αναπαράγουν την εργασιακή ανασφάλεια, την εργασιακή περιπλάνηση και τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, και πάνε πολλά βήματα παραπέρα την στυγνή εκμετάλλευση των εργαζομένων. Τέτοια είναι τα προγράμματα που τολμάνε να προ-

τείνουν στους εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ!

Αλλά και γιατί η λεγόμενη «αγορά εργασίας», εξελίσσεται σε ένα **σύγχρονο σκλαβοπάζαρο**. Χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Με μισθούς πείνας. Χωρίς ωράριο. Χωρίς μέτρα ασφαλείας. Αυτό είναι το τοπίο που περιμένει τα θύματα της «ανάπτυξης», τους χιλιάδες απολυμένους. Αλλά και το νέο αίμα, τους **νέους εργαζόμενους** που το κεφάλαιο είναι έτοιμο και πρόθυμο να ξεζουμίσει. Είτε μέσα από τα προγράμματα μαθητείας και τις πρακτικές εργασίες, είτε εντελώς απροσχημάτιστα με τη μαύρη ανασφάλιση στη εργασία στην οποία καταφεύγουν τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών που πετιούνται βίαια έξω από την εκπαιδευτική διαδικασία.

Αυτή η ωμή ταξική επίθεση γνωρίζει ολοένα και νέες κορυφώσεις. Και μία από αυτές είναι η -και με το νόμο πλέον- καταπάτηση του 5ήμερου. Από 1ης Ιουλίου η επιβολή της **δήμερης δουλειάς** είναι πλέον νόμιμο δικαίωμα της εργοδосίας όταν αυτή κρίνει ότι το χρειάζεται. Και είναι βέβαιο ότι στην πλειοψηφία των χώρων δουλειάς οι εκβιασμοί θα είναι ασφυκτικοί. Είτε με πρόσχημα είτε χωρίς. Για να χτυπηθεί ακόμη παραπέρα το δικαίωμα των εργαζομένων στη ζωή, στην ξεκούραση και την κοινωνική συναναστροφή. Για να υπονομευθεί

ακόμη περισσότερο η δυνατότητα των εργαζομένων να διαπραγματεύονται την εργατική τους δύναμη. Για να υπονομευτεί ακόμη περισσότερο η ταξική αντίληψη διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς για να ζούμε αξιοπρεπώς από μία δουλειά. Για να νομιμοποιηθεί στις εργατικές συνειδήσεις (ή να αποδεχτούν μοιρολατρικά) η δεύτερη και τρίτη δουλειά, η δουλειά ως τα βαθιά γεράματα, η δουλειά χωρίς δικαιώματα.

Τολμούν και κατηγορούν τους εργαζόμενους για το ότι δυσανασχετούν με αυτήν την αθλιότητα. Για το ότι μεγάλα κομμάτια -ιδιαιτέρως νέων ανθρώπων- αρνούνται να εργαστούν με αυτούς τους βάρβαρους όρους. Μιλούν για τεμπέληδες, καλομαθημένους και βολεμένους. Και μάλιστα την ώρα που οι εργαζόμενοι της χώρας καταγράφονται στατιστικά ως οι πιο σκληρά εργαζόμενοι και από τους χειρότερα αμειβόμενους στην Ευρώπη! Στην πραγματικότητα, πίσω από όλη αυτή τη σπέκουλα και τη συκοφάντηση, **κρύβονται τα νέα τους σχέδια για μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.** Κρύβονται οι συμφωνίες με χώρες της Αφρικής και της Ασίας, που θα στείλουν καραβιές φτηνού εργατικού δυναμικού, με τους χειρότερους όρους δουλειάς, χωρίς δεσμεύσεις συλλογικών συμβάσεων, επιδομάτων και άλλων δι-

10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)

5-6-7 Ιούλη

Η ταξική πάλη χρειάζεται επαναστατική οργάνωση και οδηγό τις κομμουνιστικές ιδέες!

Το ΚΚΕ(μ-λ) βαδίζει προς τη 10η Συνδιάσκεψή του, που θα πραγματοποιηθεί το τριήμερο 5-6-7 του Ιούλη. Η έναρξη της διαδικασίας θα γίνει με ανοικτή εκδήλωση στο Πάντειο στις 5 του Ιούλη, με την παρουσίαση της εισήγησης από την πλευρά του Καθοδηγητικού Οργάνου.

Όλους τους προηγούμενους μήνες, με βάση τα κείμενα που κατατέθηκαν από το ΚΟ, έλαβε χώρα μια σημαντική και απαιτητική προσυνδιασκειαστική διαδικασία, στην οποία συμμετείχε το σύνολο των οργανώσεων και τομέων του ΚΚΕ(μ-λ) πανελλαδικά. Η διαδικασία αυτή έδωσε τη δυνατότητα σε κάθε μέλος και στέλεχος της οργάνωσης να τοποθετηθεί πάνω στα ζητήματα της 10ης Συνδιάσκεψης και εξόπλισε με σημαντικά συμπεράσματα ενόψει της κορύφωσης των εργασιών της. Σε αυτό συνέβαλε και ο πλούσιος διαδικτυακός διάλογος που διεξήχθη, με κατάθεση κειμένων άποψης από μέλη και

φίλους της οργάνωσης.

Η 10η Συνδιάσκεψη πραγματοποιείται σε μια κρίσιμη συγκυρία για την εργατική τάξη, τους λαούς και τη νεολαία. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα διανύει την πιο επικίνδυνη φάση του από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με την παρόξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών να απειλεί να βάλει φωτιά σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η γενικευμένη κρίση του βαθαίνει και τα αδιέξοδά του πολλαπλασιάζονται, ενώ η άγρια, στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση του κεφαλαίου στον κόσμο της εργασίας εντείνεται.

Όπως επισημαίνεται και στο εισηγητικό κείμενο του ΚΟ για τις διεθνείς εξελίξεις:

«Βιώνουμε λοιπόν την εμπέδωση της ήττας μέσα από την προσπάθεια του κεφαλαίου να ξεθεμελιώσει όποιο δικαίωμα, εργασιακό, δημοκρατικό-κοινωνικό, είχε κατακτήσει η εργατική τάξη και οι λαοί με πρωτοπορία το επα-

ναστατικό εργατικό κομμουνιστικό κίνημα του 20ου αιώνα, με επικεφαλής τους Λένιν, Στάλιν, Μάο Τσετουνγκ. Αλλά και να πάει πολύ παραπέρα: να δημιουργήσει συνθήκες συνολικής αποσυνκρότησης των εργατικών-λαϊκών μαζών, να τους στερήσει για πολύ καιρό τη δυνατότητα οργάνωσης των αντιστάσεων και των διεκδικήσεών τους. Να επιβάλλει έτσι τη «χιλιόχρονη κυριαρχία» του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού πάνω στα ερείπια των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων των εργατών και των λαών.

Μάταιος κόπος! Η εποχή μας, που σαφέστατα χαρακτηρίζεται από την ήττα του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και την παλινόρθωση του καπιταλισμού, παραμένει ταυτόχρονα εποχή του ιμπεριαλισμού και των προλεταριακών επαναστάσεων! Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα παράγει κατά δεκάδες εκατομμύρια τους νεκροθάφτες του σε όλο

τον πλανήτη. Προκαλεί, με τη βάρβαρη πολιτική του, με τον πόλεμο και τη φτώχεια που εξαπλώνει, μαζικές κινητοποιήσεις εκατομμυρίων, δίνει το υλικό για εξεγέρσεις σε Ανατολή και Δύση, σε Βορρά και σε Νότο».

Αυτή την εποχή επιχειρεί να προσεγγίσει διεξοδικά το ΚΚΕ(μ-λ) με τη 10η Συνδιάσκεψή του, βαθαίνοντας την ανάλυση και τις εκτιμήσεις του για τον κόσμο και τη χώρα μας, προκειμένου να μπορέσει έτσι να προσδιορίσει ακόμα πιο αποτελεσματικά τα καθήκοντα της πάλης του. Αυτή η εποχή είναι που θέτει επιτακτικά την ανάγκη σε κάθε μέλος και στέλεχος της οργάνωσης, στους συναγωνιστές και τους φίλους της, σε κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια του κινήματος να αναλάβουν ευθύνες για την οικοδόμηση της μοναδικής διεξόδου, για την ανασυνκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος, την επαναστατική ανατροπή για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό.

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

καιωμάτων που έχει κατακτήσει η εργατική τάξη. Το σύγχρονο σκλαβοπάζαρο σε όλο του το μεγαλείο, ο καπιταλισμός σε όλη του την αθλιότητα!

Κάθε κίνηση της κυβερνητικής πολιτικής, κάθε «μεταρρύθμιση» που προωθεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ως έναν από τους βασικούς της στόχους το χτύπημα της εργατικής τάξης και των κατακτήσεών της. Οι «αγκυλώσεις» και οι «σκουριασμένες νοοτροπίες» στις οποίες συχνά-πυκνά αναφέρονται α κυβερνητικά στελέχη, αφορούν τα δικαιώματα της εργατικής τάξης που της έχουν αναγνωριστεί με θυσίες και αγώνες δεκαετιών. Τα νέα μέτρα που προωθούν τη λειτουργία επιχειρήσεων όπως η ΕΘΕΛ και τα ΕΛΤΑ με περισσότερα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια (όπως η ΔΕΗ), έχουν ως πρώτους στόχους και τις εργασιακές σχέσεις που υπάρχουν στους χώρους αυτούς. Σχέσεις που, αν και χτυπημένες, έχουν αναφορά στην έννοια της σταθερής και μόνιμης δουλειάς, του σταθερού ωραρίου και της συλλογικής σύμβασης.

Δικαίως γεννιάει αντιδράσεις και αντιστάσεις αυτή η άθλια κατάσταση. Και «δικαίως» το σύστημα συγκροτεί τις άμυνές του και οχυρώνεται. Γιατί αυτές οι αντιστάσεις πολλές φορές ξεσπούν μαζικά και αιφνιδιαστικά, χωρίς δυνατότητα άμεσου ελέγχου τους και με όρους που δημιουργούν τρανταγμούς στο αστικό πολιτικό σύστημα. Γιατί οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι σε ανυποληψία και δυσκολεύονται όλο και περισσότερο να παίξουν το γνωστό ρόλο του πυρο-

σβέστη των αγωνιστικών διαθέσεων. Γιατί οι αντιστάσεις θα αναζητήσουν και το επόμενο βήμα: την ταξική οργάνωση, το σωματείο, τη συλλογικότητα, και τη συλλογική διεκδίκηση. Σε αυτό επιτίθεται με λύσσα το αστικό κράτος και αυτό θέλει να τσακίσει. Εκεί στοχεύουν οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, που θέλουν να ποδηγετήσουν τον συνδικαλισμό, να τον ξεδοντιάσουν, να τον φέρουν στα μέτρα τους. Εκεί στοχεύει η **βιομηχανία συνδικαλιστικών διώξεων** ενάντια σε ταξικούς αγωνιστές που δεν είναι του χεριού τους, που δεν είναι του «διαλόγου» και της «συνεννόησης» (δηλαδή της ταξικής υποταγής) και που επιμένουν να «φωνασκούν».

Όμως εκεί είναι και το πραγματικό μέλλον της εργατικής τάξης, η πραγματική της διεξόδος και προοπτική. Στον δρόμο της καθημερινής ανυποχώρητης πάλης, της οργανωμένης αντίστασης και διεκδίκησης, της ταξικής της συγκρότησης σε οργανωτικό, ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο. Έναν δρόμο που ήδη επιχειρούν να περπατήσουν οι εργαζόμενοι σε όλο τον κόσμο. Έναν δρόμο που μπορεί και πρέπει να ξαναχαραχτεί.

- Κάτω η αντεργατική πολιτική!
- Κάτω ο εργασιακός μεσαίωνας!
- Νίκη στον αγώνα των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ!
- Κάτω οι νόμοι Χατζηδάκη - Γεωργιάδη!
- Κάτω τα χέρια από τα σωματεία και τους αγωνιστές!

Με πλήρη επίγνωση της κρισιμότητας των καιρών και στη βάση των απαιτήσεων που η ταξική πάλη έχει θέσει, επομένως, το ΚΚΕ(μ-λ) στη 10η Συνδιάσκεψη του αποτολμά να αναμετρηθεί με τον εαυτό του. Να σταθεί αυτοκριτικά και να αποτιμήσει μια σπουδαία πορεία 42 χρόνων που έχει διανύσει μετά την ανασυγκρότησή του. Με αυστηρότητα και ειλικρίνεια, να εντοπίσει τις ελλείψεις και τις αδυναμίες του, στις οποίες οφείλεται η μεγάλη αναντιστοιχία ανάμεσα στην ορθότητα των εκτιμήσεών του, τη συμμετοχή του στους αγώνες, την «απεραντοσύνη» των σκοπών του, από τη μία, και τις μικρές ακόμα δυνατότητές του, από την άλλη. Να συνεχίσει πάνω στην κόκκινη γραμμή που χαρακτηρίζει ολόκληρη τη διαδρομή του, για να την πάει παραπέρα. Να διευρύνει και να ενισχύσει τους στόχους και τις κατευθύνσεις του, να χαράξει ακόμα πιο καθαρά τον «δικό μας δρόμο». Να κοιτάζει μπροστά, να απαντήσει με ακόμα μεγαλύτερη σαφήνεια στα αλληλένδετα ερωτήματα «τι οργάνωση θέλουμε-τι οργάνωση απαιτούν οι συνθήκες και η πάλη των μαζών».

«Σε αυτά τα 40 και πλέον χρόνια της πορείας μας βρεθήκαμε αντιμέτωποι με σοβαρές προκλήσεις, περάσαμε από δυσκολίες και συμπληγάδες. Πολλές φορές πορευτήκαμε μόνοι μας σε δύσβατο έδαφος και άλλες με συντρόφους και συναγωνιστές, από διαφορετικές αριστερές οργανώσεις, προσπαθώντας να ανοίξουμε τον «δικό μας δρόμο», της οικοδόμησης του ερ-

γατικού-λαϊκού κινήματος σε αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση. Για την οικοδόμηση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης, στην προοπτική της Αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Είμαστε περήφανοι γι' αυτήν τη σαραντάχρονη πορεία μας -με τα θετικά και τα αρνητικά της, με τα πάνω της και τα κάτω της- γιατί έχουμε ακλόνητη την πεποίθηση ότι έχουμε συμβάλει αποφασιστικά να μείνει ανοικτός ο δρόμος της επαναστατικής κομμουνιστικής υπόθεσης στη χώρα μας. Και φιλοδοξούμε να πάμε παραπέρα, να οικοδομήσουμε μια μαζική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση, με στενούς δεσμούς με την εργατική τάξη και τον λαό, που θα αποτελέσει κορμό για την ανασύσταση του Κομμουνιστικού Κόμματος στη χώρα μας, του βασικού «κινήτηρα» της επαναστατικής κατεύθυνσης. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι απαιτήσεις αυτού του στόχου είναι μεγάλες και δύσκολες, προϋποθέτουν συνειδητή στράτευση και πολλή προσπάθεια, ανάληψη ευθύνης και μαχητικό πνεύμα».

Με τόλμη και αισιοδοξία, κομμουνιστική στράτευση και επαναστατική αναζήτηση, στήριξη σε αυτά που έχουμε κατακτήσει για όσα μπορούμε να κατακτήσουμε από εδώ και πέρα, με απεριόριστη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και του λαού, να παλέψουμε για την επιτυχία της 10ης Συνδιάσκεψης!

Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών της 9ης Ιουνίου πυροδότησαν πολιτικές εξελίξεις τόσο στη χώρα όσο και στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις Γαλλία, Γερμανία. Πολιτικές ανακατατάξεις, κυβερνητικός ανασχηματισμός, επίσπευση των διεργασιών για τη συγκρότηση του δεύτερου πυλώνα είναι στην πολιτική επικαιρότητα το τελευταίο δεκάημερο. Θα έλεγε κανείς πως τα επιτελεία των αστικών κομμάτων εξουσίας θορυβήθηκαν ιδιαίτερα από τα εκλογικά αποτελέσματα.

Ήδη από το βράδυ των εκλογών, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ δήλωναν προβληματισμένοι με το αποτέλεσμα των εκλογών. Αποτελούσε κοινή παραδοχή ότι το πολύ μεγάλο ποσοστό αποχής από τις ευρωεκλογές κατέγραψε τη δυσареσκεια του λαού για τη δύσκολη καθημερινότητα που βιώνει ο λαός. Αντίστοιχα, τα χαμηλά ποσοστά και των τριών κομμάτων δεν μπορούσαν παρά να τους ανησυχούν. Επίσης, έντονη ήταν η αίσθηση απόρριψης της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης από τον

λα φτώχεια και καταπίεση» που έβγαλε η κάλπη, για την κυβέρνηση μεταφράζεται σε «θέλουμε περισσότερο». Αν οι ανατιμήσεις των προϊόντων δεν παρθούν πίσω και οι μισθοί δεν αυξηθούν, τα μόνα εργαλεία που μένουν είναι τα ΜΑΤ και η καταστολή, οι απαγορεύσεις και οι διώξεις απέναντι σε όποιον διαμαρτύρεται, αγωνίζεται και διεκδικεί.

Στο γήπεδο της αντιπολίτευσης ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ μάλλον νομίζουν ότι βρέχει. Επιβεβαιώνεται με τον πιο άμεσο τρόπο ότι δεν έχουν καμία απολύτως διαφορά μεταξύ τους τα δυο κόμματα. Λίγες μέρες μετά τις σφοδρές προεκλογικές αντιπαράθεσεις, αποφασίζουν να συμπράξουν με κάποιο τρόπο, με όποιο τρόπο, αρκεί να σκαρφαλώσουν λίγο δημοσκοπικά. Με πείσμα και επιμονή απευθύνονταν στον λαό και του έβαζαν το δίλημμα ποιον από τους δυο να ψηφίσει και τώρα, λίγες μέρες μετά, ψάχνουν να βρουν πού θα κόψουν, πού θα ράψουν, ποιος θα έρθει, ποιος θα φύγει, αρκεί αυτό το κατασκευάσμα να μοιάζει με κόμμα εξουσίας και να

Το μήνυμα ελήφθη... ο ασθενής απεβίωσε

λαό, που της χρεώνει τόσο τα μνημόνια και τον οικονομικό στραγγαλισμό που αυτά έχουν φέρει, όσο και την εμπλοκή της στα πολεμικά μέτωπα και τους κινδύνους που ελλοχεύουν. Θα έλεγε κανείς πως το μήνυμα της κάλπης ήταν τόσο ηχηρό, που τα κόμματα και τα κέντρα εξουσίας το άκουσαν και χωρίς καθυστέρηση παίρνουν πρωτοβουλίες και προωθούν αλλαγές.

Τι είδους αλλαγές είναι, όμως, αυτές που προωθούνται και πόσο μεγάλη είναι τελικά η δύναμη της κάλπης; Όταν κανείς δεν αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τις αιτίες που έχουν οδηγήσει τον λαό στη φτώχεια και την εξαθλίωση και πολύ περισσότερο κανείς δεν υπόσχεται κάποια καλύτερη προοπτική για το μέλλον, πώς μεταφράζεται το μήνυμα της κάλπης; Ήδη από το βράδυ των ευρωεκλογών οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων ενώ προβληματίζονταν στα τηλεοπτικά παράθυρα για το αποτέλεσμα και τη μεγάλη αποχή, την ίδια στιγμή επιχειρηματολογούσαν για τις νίκες που το κάθε κόμμα θεωρούσε ότι είχε καταφέρει και προσπαθούσαν να δείξουν τους άλλους δυο σαν τους μεγάλους χαμένους της βραδιάς. Στο τέλος της συζήτησης, είχαν όλοι πάρει το μήνυμα της κάλπης, αλλά όλοι ήταν «λίγο» νικητές.

Οι δηλώσεις Μητσοτάκη φρόντισαν να μην αφήσουν κανένα περιθώριο έστω και ψεύτικης ελπίδας στον λαό. Φρόντισε να διευκρινίσει ότι σε καμία περίπτωση η κυβέρνηση δεν σκοπεύει να αλλάξει ρότα και πολιτική. Υπογράμμισε ότι όσον αφορά την ακρίβεια, που είναι το κύριο ζήτημα που ανέδειξε όλη η προεκλογική περίοδος και εκφράστηκε με την αποχή, δεν προβλέπεται καμία βελτίωση της κατάστασης. Η κυβέρνηση σκοπεύει να συνεχίσει με τα ίδια εργαλεία, ενώ στελέχη της κυβέρνησης, όπως ο υπουργός Παιδείας, μεταφράζουν το μήνυμα τις κάλπης ως λαϊκή απαίτηση για ακόμα περισσότερες «μεταρρυθμίσεις». Το «δεν αντέχουμε άλ-

θελήσει ο λαός να εξαργυρώσει εκεί τις επόμενες ελπίδες του.

Στην πραγματικότητα, τα επιτελεία των κομμάτων αμέσως μετά τις εκλογές φρόντισαν να καθησυχάσουν την ντόπια άρχουσα τάξη και τα κέντρα εξουσίας ότι θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να μην αλλάξει τίποτα στην αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζουν και ότι θα υπερασπιστούν με όλες τους τις δυνάμεις και τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Έχουν βάλει μπρος τις μηχανές για νέες «μεταρρυθμίσεις», νέα καταπάτηση δικαιωμάτων, περισσότερη φτώχεια. Η εφαρμογή της εξαήμερης εργασίας από 1η Ιουλίου και οι αυξήσεις στις τιμές του ηλεκτρικού είναι τα πρώτα δείγματα. Παράλληλα, κάνουν ό,τι μπορούν για να διαμορφώσουν το μήνυμα που θα προκύψει από τις επόμενες βουλευτικές εκλογές, όποτε αυτές γίνουν. Φτιασιδώνονται, ψάχνουν ονόματα και πρόσωπα για να σερβίρουν το ίδιο ξαναζεσταμένο (και πλέον σάπιο) φαγητό σε νέα συσκευασία.

Η δύναμη της κάλπης είναι έτσι και αλλιώς περιορισμένη, πολύ περισσότερο σε περιόδους κινηματικής νηνεμίας. Το πολιτικό κόστος για τις κυβερνήσεις και τα αστικά επιτελεία χρεώνεται στους δρόμους, στις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Οι καρέκλες τους τρίζουν μόνο όταν ο λαός διεκδικεί και απειλείται η εύρυθμη λειτουργία του συστήματός τους. Και αν αυτό συμβαίνει στις βουλευτικές εκλογές, πολύ περισσότερο συμβαίνει στις ευρωεκλογές, που δεν αποτελούν παρά τον δημοκρατικό φερετζέ ενός ιμπεριαλιστικού μηχανισμού πολέμου και εκμετάλλευσης. Η λαϊκή οργή δεν χώρεσε ούτε σε αυτές τις κάλπες. Εξακολουθεί να ψάχνει απαντήσεις και διεξοδο. Όσο το σύστημα ψάχνει τρόπους να χειραγωγήσει και να τρομοκρατήσει τον λαό, οι δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα οφείλουν να χαράξουν δρόμους κόντρα σε κοινοβουλευτισμούς και εκλογικές αυταπάτες.

Οι πόλεμοι βασικοί υπαίτιοι για τον βίαιο εκτοπισμό 120 εκατομμυρίων προσφύγων, παγκόσμια, ως τον Απρίλη του '24

Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ και της UNHCR, τα 120 εκατομμύρια έφτασαν οι βίαιοι εκτοπισμένοι απ' τις χώρες τους πρόσφυγες μέχρι τον περασμένο Απρίλη. Τα επίσημα αυτά στοιχεία αναδεικνύουν κάποια βασικά συμπεράσματα:

Ως βασική αιτία του βίαιου εκτοπισμού αναφέρονται, επίσημα, οι τοπικοί πόλεμοι. Βεβαίως είναι δεδομένο πως οι γνωστές – και καθόλου «τοπικές» – πολεμικές συρράξεις παράγουν καθημερινά νέα καραβάνια προσφύγων και μεταναστών.

Ο αριθμός των εκτοπισμένων γνωρίζει συνεχή κλιμάκωση τα τελευταία 12 χρόνια. Η δημιουργία των ξεριζωμένων προσφύγων είναι, έτσι, σε αναλογία με την έκταση και την ένταση των πολεμικών μετώπων και των αντιπαραθέσεων που δημιουργούν ή υποδαυλίζουν οι ιμπεριαλιστές και οι εξαρτημένες απ' αυτούς άρχουσες τάξεις. Έτσι, το 2023, οι εκτοπισμένοι πρόσφυγες έφτασαν τα 117,3 εκατομμύρια, ενώ αναφέρεται πως κάθε χρόνο προστίθενται 10 εκατομμύρια... Όσο ο πληθυσμός της Ελλάδας, δηλαδή! Στον φετινό αριθμό προστέθηκαν, φυσικά, τα 1,7 εκατομμύρια των Παλαιστίνιων της Γάζας, απ' τους δολοφόνους του κράτους – τρομοκράτη του Ισραήλ, οι ουκρανοί πρόσφυγες ή αιτούντες άσυλο έφτασαν τα 6 εκατομμύρια, ενώ η Συρία εξακολουθεί να κρατά τα πρωτεία, με 13,8 εκατομμύρια εσωτερικά εκτοπισμένους. Εκτός όμως απ' αυτό που παράγουν –ή παρήγαγαν- τα γνωστά σημεία πολεμικής ανάφλεξης, υπάρχουν κι αυτά που δημιουργούν τα λιγότερο γνωστά. Όπως ο εμφύλιος πόλεμος στο Σουδάν, στο Κονγκό ή τη Βιρμανία (Μιανμάρ).

Τα στοιχεία αυτά διαψεύδουν την αίσθηση πως οι πρόσφυγες κατευθύνονται συνειδητά και από... «άποψη» αποκλειστικά προς τις πλούσιες χώρες της Δύσης. Ακόμα περισσότερο, τις φασίζουσες ανοησίες πως... «εισβάλλουν» στην Ευρώπη. Κατευθύνονται εκεί που μπορούν κι εκεί που αναγκάζονται να κατευθυνθούν. Μεγάλα τμήματά τους (αν δούμε την εικόνα σε πλανητικό επίπεδο) κατευθύνονται προς τις γειτονικές χώρες, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το προσφυγικό ρεύμα απ' το Σουδάν στο Τσαντ, ενώ δεν λείπει και ο εσωτερικός εκτοπισμός... Τα στοιχεία αναφέρουν πως το 75% των προσφύγων ζει σε χώρες «με χαμηλό ή μέσο εισόδημα». Αυτό δεν αναιρεί το προφανές γεγονός της ύπαρξης προσφυγικών ροών προς την Ευρώπη, ούτε τις αυταπάτες που έχουν για μια καλύτερη ζωή σ' αυτήν. Η δυστυχία που προκαλούν στους λαούς οι πόλεμοι που εξαπολύουν κάθε είδους αντιδραστικοί, κυβερνήσεις και άρχουσες τάξεις, με προεξάρχοντες τους ιμπεριαλιστές, στην προσπάθειά τους να διαμορφώσουν τους όρους για ένα νέο παγκόσμιο μακελειό, για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, των αγορών και των σφαιρών επιρροής, δεν σταματά εκεί. Παράγει και τη δυστυχία εκατομμυρίων ανθρώπων των λαών, βίαιοι ξεριζωμένων και εκτοπισμένων και στη συνέχεια σκληρά εκμεταλλεμένων. Για να μιλήσουμε μόνο για μια απ' τις πολλές και σοβαρές συνέπειες των πολέμων αυτών σε βάρος των λαών.

δημοκρατικά δικαιώματα

Πρόστιμα, πειθαρχικά και δίκες... Το αποκρουστικό πρόσωπο της φασιστικοποίησης

Ενώ αγωνιστές εκπαιδευτικοί παραπέμπονται σε πειθαρχικά για την αγωνιστική, πολιτική και συνδικαλιστική τους δράση, σε μια πραγματική «βιομηχανία διώξεων», με κραυγαλέα ψεύτικες κατηγορίες και με απειλές για βαριές ποινές, δεν μένουν πίσω άλλες πλευρές ποινικοποίησης της αγωνιστικής στάσης. Μόνιμος στόχος της κυβέρνησης και συνολικά της ντόπιας άρχουσας τάξης και των διαχειριστών της αποτελεί το να σταλεί μήνυμα τρομοκρατίας στο λαό για να καμφθούν οι αντιστάσεις ενάντια στην κλιμακούμενη αντιλαϊκή επίθεση.

Έτσι, ονομαστικές απειλητικές κλήσεις στάλθηκαν από την «Επιτροπή Ελέγχου Δαπανών & Εκλογικών Παραβάσεων της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής», στους επικεφαλής αγωνιστικών δημοτικών σχημάτων της Αττικής (Δρόμοι Αντίστασης Αγίων Αναργύρων-Καματερού, Δρόμοι Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού) σχετικά με «παραβάσεις μη συμμόρφωσης» κατά το κατέβασμά τους στις δημοτικές εκλογές του Μάη του 2019. Τα σχήματα αυτά αποτελούν αγωνιστικές, λαϊκές, πολιτικές οντότητες (και όχι... επιχειρήσεις, ώστε να τηρούν Βιβλία εσόδων-εξόδων), στηρίζονται αποκλειστικά στο λαό, απορρίπτουν κάθε κρατική επιχορήγηση και αρνούνται να αποδεχθούν οποιονδήποτε πολιτικό και οικονομικό έλεγχο απ' το αστικό κράτος. Με το νομικό πλαίσιο που έχει στηθεί επιδιώκεται η εξάρτηση, η ομηρία και ο έλεγχος απ' τον ταξικό και πολιτικό αντίπαλο, το αστικό κράτος, την κυβέρνηση και τη λεγόμενη «τοπική αυτοδιοίκηση» κάθε συγκρότησης που, υπερασπίζοντας τα συμφέροντα και τα δίκια του λαού, προβάλλει την κατεύθυνση της Αντίστασης και της Διεκδίκησης. Την κατεύθυνση της σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική.

Οι ποινές αφορούν επιβολή προστίμων δεκάδων χιλιάδων ευρώ... Ήδη τα παραπάνω σχήματα, πραγματοποιώντας καλέσματα και επαφές, έχουν δρομολογήσει την πραγματοποίηση κινητοποιήσεων και πλατιάς καταγγελίας στο λαό και στους κατοίκους των γειτονιών, με στόχο την ανάπτυξη κινήματος εναντίον στις μεθοδεύσεις αυτές και για τη μη επιβολή κανενός προστίμου.

Σ' ένα άλλο πεδίο, αυτό του οικονομικού χαρατσώματος για αφισκοδόληση, ενώ το πρόστιμο που επέβαλε ο δήμος της Αθήνας στο ΚΚΕ(μ-λ) ακυρώθηκε, μετά τις κινητοποιήσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκαν, παραμένει το πρόστιμο που επέβαλε η Περιφέρεια Αττικής στο ΚΚΕ(μ-λ), ύψους 18.000 ευρώ. Πρόστιμα για αφισκοδόληση έχουν επιβληθεί επίσης και σε άλλες δυνάμεις, όπως το ΚΚΕ και το ΜέΡΑ25.

Ξεκίνησαν όμως να έρχονται και οι κλήσεις στους 62 συλληφθέντες της 6ης Δεκέμβρη του 2020. Ανάμεσα στους οποίους και στους 12 συλληφθέντες του ΚΚΕ(μ-λ), (μαζί με τον σ. Ανδρέα Βογιατζόγλου, που χάσαμε), που είχαν αρχικά προσαχθεί από την οδό Γραβιάς και κρατήθηκαν για ώρες στη ΓΑΔΑ, για να μετατραπούν οι προσαγωγές τους σε συλλήψεις τα μεσάνυχτα της 6ης προς 7η του Δεκέμβρη. Οι αγωνιστές αυτοί καλούνται να δικαστούν στις 18 Δεκέμβρη του 2024, στο Μονομελές Εφετείο Κακουργημάτων (!) για πλημμελήματα για τα οποία το Τριμελές Πλημμελειοδικείο της Αθήνας κήρυξε τον εαυτό του αναρμόδιο λόγω του γεγονότος πως μια απ' τις συλληφθείσες -φοιτήτρια Νομικής τότε- είναι πλέον δικηγόρος και δεν δικάζεται απ' αυτό το δικαστήριο. Το οποίο δικαστήριο δεν δέχθηκε διαχωρισμό της εκδίκασής της απ' των υπολοίπων.

Πρόκειται για μια σαφή πολιτική δίωξη για «παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα» και της χουντικής έμπνευσης κυβερνητικής απαγόρευσης των δημόσιων συναθροίσεων «άνω των τριών ατόμων», με πρόσχημα την πανδημία του COVID-19 την ημέρα της επετείου της δολοφονίας του 15χρονου μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου απ' τους αστυνομικούς Κορκονέα και Σαραλιώτη, το Δεκέμβρη του 2008. Πρόκειται για την 4η εξ αναβολής δίκη (προηγήθηκαν στις 29/11/21, 16/9/2022, 26/4/2023), που θα αντιμετωπιστεί από το κίνημα υποστήριξης στους διωκόμενους με τον ίδιο τρόπο όπως οι προηγούμενες: με κινητοποιήσεις, παρεμβάσεις, εκδηλώσεις, συγκεντρώσεις, με καταγγελίες και πλατιά δημοσιοποίηση στο λαό, με συλλογή ψηφισμάτων σωματείων εργαζομένων, φοιτητικών συλλόγων, πολιτικών οργανώσεων και άλλων συλλογικοτήτων. Όχι μόνο για την αθώωση όλων των διωκόμενων αλλά και για να μην περάσει η κρατική τρομοκρατία, για να αναπτυχθεί κίνημα αντίστασης στην καταρράκωση των λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων! Με το ίδιο πνεύμα, δηλαδή, που πρέπει να ορθωθεί κίνημα αντίστασης και για όλες τις παραπάνω αναφερόμενες περιπτώσεις και εκφράσεις της φασιστικοποίησης της κυρίαρχης αντιλαϊκής πολιτικής.

Nurettin Kaya: Σε απεργία πείνας απ' τον Οκτώβρη του '23 στις φυλακές απομόνωσης

Πολιτικός κρατούμενος στις φυλακές σκληρής απομόνωσης τύπου SRY, ο τούρκος αγωνιστής Nurettin Kaya πραγματοποιεί απεργία πείνας απ' τις 20 Οκτώβρη του '23, φτάνοντας σχεδόν τις 250 ημέρες. Ζητά την κατάργηση των φυλακών του τύπου αυτού στην Τουρκία, που και μόνο η ύπαρξη και η χρήση τους αποτελεί βασανιστήριο. Η κατάσταση της υγείας του είναι σοβαρή. Σχετική καμπάνια πραγματοποιεί στην Ελλάδα το Λαϊκό Μέτωπο.

Τρίτη απεργία πείνας κρατούμενου για το δικαίωμα στις σπουδές

Ο κρατούμενος των φυλακών Τρικάλων, Κώστας Τζανέτος, ξεκίνησε στις 10/6 - για τρίτη φορά - απεργία πείνας, διεκδικώντας το δικαίωμα του στις σπουδές. Ζητά να μεταφερθεί στις φυλακές Κορυδαλλού, απ' όπου, με το γνωστό σύστημα επιτήρησης «βραχιολάκι», να μπορέσει να πάρει εκπαιδευτική άδεια για να συνεχίσει τις σπουδές του στο Τμήμα Εσωτερικής Αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Είναι τόσο αποφασισμένος, που προειδοποιεί πως θα αρχίσει και απεργία δίψας. Ο Τζανέτος τέλειωσε το σχολείο και έδωσε Πανελλήνιες στη φυλακή. Ενώ το αίτημά του είχε γίνει καταρχάς δεκτό απ' τις φυλακές Τρικάλων, απορρίφθηκε στη συνέχεια από την Κεντρική Επιτροπή Μεταγωγών λόγω «υπερπληθυσμού». Το λεγόμενο «σωφρονιστικό» σύστημα έδειξε για πολλοστή φορά το πραγματικό του πρόσωπο. Να ικανοποιηθεί άμεσα το αίτημά του!

Νέες Συνδικαλιστικές Διώξεις-αναβαθμισμένες πολιτικά κατηγορίες

Οι παραπομπές των αγωνιστών εκπαιδευτικών στον Πειραιά, Χατζηζουλάκη Δημήτρη (αναπληρωτή και μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά) και Χρύσας Χοτζόγλου, αποτελούν αδιαμφισβήτητα αναβάθμιση στην όλη βιομηχανία των διώξεων.

Όχι μόνο γιατί διώκονται για μια πετυχημένη κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε μαζί με μαθητές ενάντια στην αξιολόγηση σε σχολείο της περιοχής του Πειραιά.

Ούτε μόνο γιατί το κατηγορητήριο είναι ακόμα πιο βαρύ: «χαρακτηριστικώς(!) αναξιοπρεπής συμπεριφορά υπαλλήλου εντός υπηρεσίας», «παραβίαση καθήκοντος», «παραβίαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα». Άλλωστε, όλα αυτά αποτελούν συνέχεια της φρονηματικού χαρακτήρα ανάκρισης (ΕΔΕ) που διεξήχθη στους δυο αγωνιστές εκπαιδευτικούς, με ερωτηματολόγια όπως «πιστεύουν στο Σύνταγμα σαν ανώτερο νόμο όλων».

Η αναβάθμιση έγκειται στο γεγονός ότι για το δέσιμο του κατηγορητηρίου χρησιμοποιούνται όλοι οι αντιδραστικοί αντισυνδικαλιστικοί νόμοι που έχουν ψηφιστεί τα τελευταία χρόνια (ν. Χατζηδάκη, Γεωργιάδη, νέος Ποινικός Κώδικας). Θα ήταν ίσως πράγματι αστείο, αν δεν ήταν επικίνδυνο. Όπως το γεγονός ότι το κατηγορητήριο υποστηρίζει ότι «*συνθήματα που ακούστηκαν* (από εκπαιδευτικούς και μαθητές) *όπως το “Λαέ μη σκύβεις το κεφάλι...” προκάλεσαν ψυχολογική συμφορά στο σχολείο... με ότι αρνητικό αυτό συνεπάγεται για την αποκατάσταση της υγείας και του ψυχισμού ανήλικων μαθητών και εκπαιδευτικών*». Θα μπορούσαμε πράγματι να πούμε ότι είναι αστεία, αν δεν υπήρχαν όλοι αυτοί οι ψηφισμένοι νόμοι, που ψηφίστηκαν για να αντιμετωπίσουν και να ποινι-

Εκλογές σε ΣΕΠΕ-ΕΛΜΕ για τα συνέδρια των ομοσπονδιών

Ελλείψει κινήματος, μικρές εκλογικές αλλαγές, κοινοβουλευτική αποτύπωση

Από το τέλος του Απρίλη μέχρι την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο διεξήχθησαν στους περισσότερους Συλλόγους Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και στις ΕΛΜΕ της χώρας εκλογικές διαδικασίες (απομένουν λίγες ακόμα) για την ανάδειξη αντιπροσώπων για τα συνέδρια των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών ΔΟΕ (26/6-29/6) και ΟΛΜΕ (1/7-4/7). Παράλληλα, σε μια σειρά σωματεία έγιναν εκλογές και για την ανάδειξη νέων ΔΣ.

Τα αποτελέσματα αυτών των εκλογικών διαδικασιών κατέγραψαν τους αρνητικούς πολιτικο-συνδικαλιστικούς συσχετισμούς που έχουν επικρατήσει στον κλάδο των εκπαιδευτικών. Αποτυπώνουν κύρια και βασικά την κατάσταση που κυριαρχεί στον χώρο. Κατάσταση που είναι αποτέλεσμα της όλο και δεξιότερης και αντιδραστικότερης παρέμβασης των καθεστωτικών και ρεφορμιστικών παρατάξεων που ελέγχουν τις ομοσπονδίες και την πλειοψηφία των πρωτοβάθμιων σωματείων.

Φτάνοντας στο τέλος της σχολικής χρονιάς, οι πίσω σελίδες του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών είναι ένας απολογισμός υποχωρήσεων, συμβιβασμών, εικονικών νικών και ψεμάτων. Απολογισμός εξοβελισμού κάθε συζήτησης για αγωνιστική προοπτική οργάνωσης απεργιακού αγώνα, υπονόμησης της πραγματοποίησης μαζικών γενικών συνελεύσεων, απουσίας ζωντανής κινηματικής παρέμβασης των σωματείων. Αντί αυτών, «πρωινοί καφέδες» και συνδιαλλαγή με το υπουργείο την ίδια στιγμή μάλιστα που αυτό έστελνε στα δικαστήρια για να κηρυχθεί παράνομη την απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση. Αυτό το βαρύ κλίμα δεν έγινε δυνατό να αντιστραφεί παρότι ο κλάδος -κύρια στην πρωτοβάθμια- έδειξε τις δυνατότητές του κόντρα στην απροθυμία των ηγεσιών, επιβάλλοντας τη συνέχιση της απεργίας/αποχής, αλλά δεν είχε συνέχεια.

Συμπερασματικά οι συνδικαλιστικές τρόικες (ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ/ΔΙΚΤΥΟ-ΠΕΚ/ΔΗΣΥ) σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, που έχουν γίνει κουαρτέτο με τη συμμετοχή και της ΑΣΕ/ΠΑΜΕ, έχουν επιβάλει στον κλάδο των εκπαιδευτικών ένα μνημόνιο συνθηκολόγησης, παράλυσης, διάλυσης, τελικά υποταγής.

Η κυβερνητική ΔΑΚΕ παρέμεινε στην πρώτη θέση στην ΟΛΜΕ, με αύξηση των αντιπροσώπων της συγκριτικά με το προηγούμενο συνέδριο. Όπου διατηρεί μηχανισμό -κύρια στην επαρχία- παραμένει ισχυρή, καταγράφοντας και ποσοστά άνω του 50% (Σέρρες, Μαγνησία κ.λπ.). Είναι κήρυκας της παιδείας με «ΟΡΘΟΔΟΞΟ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ-ΛΑΪΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ πρόσημο» και θα επιδιώξει στο συνέδριο να κλείσει το ζήτημα της αξιολόγησης, προβάλλοντας άλλα ζητήματα (ενδοσχολική βία, εκδρομές, γραφειοκρατία κ.λπ.). Στη ΔΟΕ καταγράφει πτώση, χάνει μετά από χρόνια την πρωτιά και σίγουρα επισπράττει τη δυσaréσκεια απέναντι στην κυβερνητική πολιτική.

Οι δυνάμεις των ΣΥΡΙΖΑ/ΝΕΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ (μέχρι στιγμής δεν υπάρχει διάσπαση στον χώρο) καταγράφουν πτώση. Σίγουρα η κατάσταση στον πολιτικό τους φορέα επέδρασε στο εκλογικό τους αποτέλεσμα. Αποχωρήσεις-αδρανοποίηση στελεχών τους είχαν συνέπεια την υποβαθμισμένη παρέμβασή τους σε μια σειρά σωματεία όπου η πτώση τους ήταν συντριπτική (Θεσσαλονίκη). Από την άλλη, όπου έχουν συντηρήσει τον μηχανισμό τους κρατήθηκαν. Στην ΟΛΜΕ θα είναι στην τρίτη θέση, με απώλεια μιας έδρας στο ΔΣ, ενώ στη ΔΟΕ μάλλον παραμένουν με τις δύο έδρες στο ΔΣ.

ΠΕΚ/ΔΗΣΥ δείχνουν να αντιμετωπίζουν μεγαλύτερο πρόβλημα παρέμβασης με μείωση των δυνάμεών τους σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ. Παραμένουν ισχυροί σε κάποιες λίγες περιοχές (Κόρινθος, Ροδόπη). Οριακά θα έχουν έδρα στην ΟΛΜΕ και θα είναι μάλλον τρίτη δύναμη στη ΔΟΕ. Παραμένουν ειδικά στην πρωτοβάθμια «λαγοί» της διάλυσης των σωματείων με την προώθηση των ηλεκτρονικών/υβριδικών εκλογών.

Η ΑΣΕ/ΠΑΜΕ είναι ο κερδισμένος των εκλογών. Στην ΟΛΜΕ περνάει στη δεύτερη θέση, κερδίζοντας μία έδρα παραπάνω (3), ενώ στην ΔΟΕ είναι πρώτη με διαφορά και η μόνη παράταξη με 3 έδρες στο νέο ΔΣ. Μετά τους φοιτητές, είναι πρώτη δύναμη και στους εκπαιδευτικούς της πρωτοβάθμιας. Είναι πρώτη δύναμη στην Αττική, αντίστοιχα με τις καλές εκλογικές επιδόσεις του ΚΚΕ. Η ενίσχυση της ΑΣΕ θυμίζει, όπως έχουμε ξαναγρά-

ΣΩΜΑΤΕΙΟ	ΓΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 2024	ΓΙΑ ΔΣ 2023	ΓΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 2022
ΣΕΠΕ «Δελμούζος» (Ανατολική Αττική)	32 (6,06%)	24 (4,93%)	50 (9,61%)
ΣΕΠΕ «Σωκράτης» (Ανατολική Αττική)	17 (2%)	9 (1,1%)	-
ΣΕΠΕ «Ηρώ Κωνσταντοπούλου» (Δυτική Αττική)	10 (5,1%)	9 (4,2%)	-
ΣΕΠΕ Θεσπρωτίας	16 (4.6%)	-	22(6,48%)
ΣΕΠΕ Καλαμαριάς	ΑΠΟΧΗ / ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ		14
ΣΕΠΕ Σάμου	18 (7,4%)	20 (9,8%)	19 (7,9%)
ΣΕΠΕ Χαλκιδικής	ΑΠΟΧΗ / ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ		
Γ' ΕΛΜΕ ΑΘΗΝΑΣ	3 (0,5%)	3 (0,4%)	2 (0,4%)
Ζ' ΕΛΜΕ ΑΘΗΝΑΣ	6 (2,1%)	-	-
ΕΛΜΕ ΠΕΙΡΑΙΑ*	235 (20%) 2 σύνεδροι**	262(20,9%)	164 (17,4) 2 σύνεδροι
Α' ΕΛΜΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	8 (2,25%)	9 (2,39%)	9 (2,23%)
Β' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	18 (4%)	30 (5,2%)	12 (1,8%)
Γ' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	12 (5,2%)	17 (5,7%)	-
Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	33 (4%)	35 (3,8%)	36 (4,95%)
ΕΛΜΕ ΗΜΑΘΙΑΣ	2 (0,47%)	5 (1,5%)	-
ΕΛΜΕ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ	77 (6,9%)	124 (9,9%)	81 (9,4%)
ΕΛΜΕ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ*	120 (43,5) 1 σύνεδρος	145 (45,3%)	98 (27,9) 1 σύνεδρος
ΕΛΜΕ ΣΑΜΟΥ	6 (9,2%)	13 (16,9%)	12(9,52%)
ΕΛΜΕ ΣΕΡΡΩΝ	22 (3,1%)	-	14 (1,86%)
ΕΛΜΕ ΤΡΙΚΑΛΩΝ	43 (10,8%)	40 (12,6%)	27 (9,7%)
ΕΛΜΕ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ	19 (9,74%)	15 (7,9%)	7 (3,4%)
Αποτελέσματα των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών			
* Στα σωματεία αυτά οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετέχουν σε πλατύτερα σχήματα συνεργασίας.			
** 1 σύνεδρος Παρεμβάσεις και 1 ΑΚΕ.Η εφορευτική επιτροπή (πλειοψηφία ΑΣΕ/ΠΑΜΕ) την τελευταία στιγμή ακύρωσε ψηφοδέλτιο της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής (ΕΑΑ – πλατύτερο σχήμα συνεργασίας που συμμετέχουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών), δίνοντας τον 3° σύνεδρο που έβγαζε η ΕΑΑ στα ΣΥΝΕΚ!			

ψει, την εκλογική ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ πριν από μερικά χρόνια. Μόνο που αυτή έχει αρκετά κλικ δεξιότερα, με μια πολιτική κατεύθυνση που απλά καταγράφει τη διαμαρτυρία και είναι ουσιαστικά ακίνδυνη για το σύστημα. Έθεσε εκλογικά διλήμματα που πέρασαν στον κλάδο, να είναι αυτή στο τιμόνι της ομοσπονδίας και όχι η ΔΑΚΕ στη ΔΟΕ ή αντίστοιχα να γίνει η ΟΛΜΕ αγωνιστική, όπως οι ΕΛΜΕ όπου κυριαρχεί η ΑΣΕ/ΠΑΜΕ. Για το τελευταίο είναι αποκαλυπτική η στάση της στην ΕΛΜΕ Πειραιά, όπως γράφεται σε διπλανό άρθρο.

Οι Παρεμβάσεις διατήρησαν -αύξησαν λίγο τις δυνάμεις τους, αλλά δεν μπορεί να κρυφτεί η αδυναμία τους να κινητοποιούν το δυναμικό τους. Από τη μια η δεξιά τους τάση στην πρωτοβάθμια (ενιαία κείμενα, ουρά της ΑΣΕ) και από την άλλη η μονομανία τους με την απεργία-αποχή ως το μόνο μέσο πάλης ενάντια στην αξιολόγηση, δρα παραλυτικά και επιδρά αρνητικά στη φυσιογνωμία τους.

Εν κατακλείδι, παρά τις εκλογικές μετατοπίσεις, οι συσχετισμοί και στις δυο ομοσπονδίες παραμένουν αρνητικοί, με τις νυν και πρώην κυβερνητικές δυνάμεις να έχουν την πλειοψηφία και την ΑΣΕ να είναι ο εγγυητής της συνέχισης της γραμ-

μής της υποχώρησης και ήττας.

Να σημειωθεί ότι σε περισσότερους από 20 συλλόγους στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση έγιναν υβριδικές/ηλεκτρονικές εκλογές. Έτσι έμειναν στα χαρτιά οι διακηρύξεις για μη εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών απείχαν τόσο στον ΣΕΠΕ Χαλκιδικής όσο και στον ΣΕΠΕ Καλαμαριάς. Άλλη παράταξη δεν ακολούθησε αυτή τη στάση.

Αυτό είναι και το «πρόβλημα» της παρέμβασης των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών. Ότι ήταν εκτός του κλίματος που επικρατεί. Μιλούσαν εντελώς «άλλη γλώσσα» από τις κυρίαρχες. Με βάση τα δεδομένα αυτά, το συνολικό αποτέλεσμα που καταγράφηκε είναι θετικό. Αναδεικνύει αδυναμίες, αλλά σίγουρα τονίζει τις δυνατότητες ανάπτυξης σε περισσότερα σωματεία και την ενίσχυση των σχημάτων εκεί όπου ήδη παρεμβαίνουν. Η κατεύθυνση της κεντρικής μάχης με γενικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις, απεργίες, απεργιακά ταμεία και επιτροπές αγώνα, κόντρα στη λογική της νομιμότητας, θέλει ενίσχυση για να ανακόψει, ανατρέψει την κυβερνητική επίθεση. Αυτή η γραμμή θα ακουστεί και στα συνέδρια των ομοσπονδιών.

► κοποιήσουν ακριβώς τέτοιες καταστάσεις.

Είναι φανερό ότι βάλλεται το δικαίωμα στην αντίσταση και στον αγώνα. Η βιομηχανία διώξεων έχει γίνει κεντρική επιλογή του συστήματος, προσπαθώντας να επιβάλει πρωτοφανείς καταστάσεις τρομοκρατίας και απαγόρευσης της διατύπωσης άποψης. Πρωτοφανής είναι και η στοχοποίηση του κοινοδρασιακού συνδικαλιστικού σχήματος στην ΕΛΜΕ Πειραιά, της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής-ΕΑΑ (σχήμα στο οποίο συμμετέχουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών) από το οποίο διώκονται 8 μέλη (ανάμεσά τους και οι Χαρτζουλάκης και Χοτζόγλου). Τέτοια είναι η στοχοποίησή της, που ο Προϊστάμενος Εκπαίδευσης στον Πειραιά (και ενορχηστρωτής όλων των διώξεων) μόνο που δεν έχει επικηρύξει τα μέλη της, έχοντας δηλώσει κατά καιρούς και σε όλους τους τόνους ότι έχει «πρόβλημα με αυτούς της ΕΑΑ»...

Μπροστά σε αυτή την πρωτοφανή βιομηχανία διώξεων, οφείλουμε να πούμε ότι σοβαρή και μαζική είναι η έκφρα-

ση αλληλεγγύης και υποστήριξης από τον κόσμο απέναντι στην επίθεση της διοίκησης. Όχι μόνο από εκπαιδευτικούς, αλλά και συνολικά. Για αυτό είναι σημαντική η πρωτοβουλία των Συνδικαλιστικών Οργανώσεων & Κινήσεων-Συλλογικοτήτων-Κινήσεων Γειτονιάς ενάντια στις διώξεις, που έχει κατορθώσει να δημιουργήσει κινηματικά γεγονότα στην πόλη. Αποτέλεσμα -και- όλης αυτής της κίνησης, άλλωστε, ήταν και η επαναπρόσληψη του απολυμένου/διωκόμενου συμβασιούχου Διοικητικού Υπαλλήλου του ΕΚΠΑ, Δημήτρη Αντωνίου. Για αυτό είναι κρίσιμης σημασίας το πλάτεμα της πρωτοβουλίας και οι νέες κινήσεις που οφείλει να κάνει το επόμενο διάστημα.

Κλείνοντας, για τη στάση του ΠΑΜΕ στους εκπαιδευτικούς στον Πειραιά (που η παράταξή του ελέγχει το σωματείο). Ο συμβιβασμός τους και η υποταγή τους τόσο στη διοίκηση όσο και στο κράτος δεν έχει προηγούμενο. Τόσο που θα μπορούσαν να ειπωθούν και άλλες λέξεις πολύ πιο βαριές.

Λύσσαξαν σχεδόν όσο και η διοίκηση

με την κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε στο σχολείο εκείνο για την αξιολόγηση, γιατί ακριβώς ανέδειξε -ανάμεσα σε άλλα- τη γύμνια τους σε ό,τι αφορά μια μάχιμη κατεύθυνση ενάντια στην αξιολόγηση. Αποκάλυψε επίσης ότι δεν πρόκειται να κάνουν τίποτα απολύτως που να ενοχλήσει έστω και ελάχιστα το κράτος. Τόσο πολύ, που διαβεβαίωναν παντού και σε όλους τους τόνους ότι «η ΕΛΜΕ δεν κάνει τέτοια». Ήταν ένα επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε και αξιοποιήθηκε τόσο από τον Προϊστάμενο όσο και από τον Ανακριτή κατά τη διάρκεια της ΕΔΕ, προκειμένου να αδειαστούν οι αγωνιστές εκπαιδευτικοί.

Αυτή τη στάση συνεχίζουν και τώρα που έγινε η παραπομπή, εκδίδοντας ένα ψήφισμα «συμπράστασης» στους διωκόμενους, που επί της ουσίας τους δειάζει, αφού αναφέρει ότι μόνο με τις θέσεις της ΕΛΜΕ (αυτής που έλεγε το προηγούμενο διάστημα ότι «δεν κάνει τέτοια») μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την επίθεση. Αυτό το ψήφισμα υπερψηφίστηκε, με έντονη αντιπαράθεση από τους ίδι-

ους τους διωκόμενους, που προφανώς δεν το υπερψήφισαν. Γ' αυτό προσπαθούν να κρύψουν την αισχρή στάση τους (γενικά για τις διώξεις) προβάλλοντας τις κινητοποιήσεις που έχουν καλέσει, από τις οποίες η συντριπτική πλειοψηφία ήταν με πρόταση και επιμονή της ΕΑΑ.

Πολλά θα μπορούσαν να γραφτούν, αλλά εδώ ισχύει το «άλλο να στο λέω, άλλο να το ζεις». Είναι πάντως στην ίδια γραμμή κίνησης της η άρνησή τους να πληρώσουν όλα τα δικηγορικά έξοδα των 3 αγωνιστών (μελών των Παρεμβάσεων και της ΕΑΑ) που διώκονται λόγω κινητοποίησης της ΕΛΜΕ Πειραιά ενάντια στην PISA, με γελοία επιχειρήματα και προσπαθώντας να βάλουν προϋποθέσεις για να καλύψουν μέρος του ποσού. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι ο Προϊστάμενος Εκπαίδευσης έχει γράψει και έχει πει πολλές φορές «με την ΕΛΜΕ (δηλαδή το ΠΑΜΕ που έχει την πλειοψηφία μαζί με τις ΣΥΝΕΚ) δεν έχω κανένα πρόβλημα, βρισκόμαστε σε αगाστή συνεργασία». Τι να πούμε. Χωρίς σχόλια...

Η πολυήμερη απεργία στα ωκεανογραφικά πλοία ανέδειξε αγωνιστικές διαθέσεις και υπονομευτικές στάσεις

Απ' τα ξημερώματα της 1ης ως το πρωί της 10ης Ιούνη κράτησε η απεργία των ναυτεργατών στο ωκεανογραφικό πλοίο «ΑΙΓΑΙΟ», με τη συμμετοχή και του πλοίου «ΦΙΛΙΑ» από τις 5/6, παρά την επίθεση που δέχτηκε τόσο απ' την κυβέρνηση και την αστική δικαιοσύνη, όσο και απ' τις ηγεσίες των τριών απ' τα τέσσερα σωματεία που την εξήγγειλαν. Κατάφερε μάλιστα ν' αποσπάσει τη δέσμευση της πολιτικής ηγεσίας του υπ. Οικονομικών ότι θα καταθέσει συγκεκριμένη πρόταση και χρονοδιάγραμμα για το κύριο αίτημα των απεργών ναυτεργατών, την επέκταση της εφαρμογής της ΣΣΕ Ακτοπλοΐας στα Ωκεανογραφικά πλοία.

Το πρόβλημα στα ωκεανογραφικά πλοία, που ανήκουν στο Ελληνικό Κέντρο Θαλασσιών Ερευνών (ΕΛΚΕΘΕ), ξεκίνησε το 2009, οπότε και τα πληρώματά τους τέθηκαν με ΚΥΑ εκτός της συλλογικής σύμβασης της Ακτοπλοΐας, σε «ειδικό μισθολόγιο». Έκτοτε, οι μισθοί τους παραμένουν παγωμένοι, παρότι η ΣΣΕ έχει συσσωρεύσει αυξήσεις περισσότερο από 21%. Ακόμα χειρότερα, καθώς τα πλοία αυτά εμπίπτουν στον δημόσιο τομέα, έχουν χάσει και τους δύο μισθούς που κόπηκαν. Εν τω μεταξύ, η φορολογία τους έχει εκτοξευτεί και, βέβαια, είναι αντιμέτωποι και με την ακρίβεια, όπως όλος ο λαός. «Τέλος», οι όποιες νέες προσλήψεις έχουν γίνει είναι με καθεστώς ορισμένου χρόνου, με χειρότερους όρους απ' το προσωπικό αορίστου.

Όλα αυτά τα προβλήματα οδήγησαν στην προκήρυξη αρχικά 24ωρης απεργίας απ' το Σάββατο 1/6 στο Ω/Κ πλοίο «ΑΙΓΑΙΟ», με ενδεχόμενο να συνεχιστεί επ' αόριστο. Η απεργία αποφασίστηκε στις 22/5 απ' την ΠΕΝΕΝ, το σωματείο των ναυτών, και την επομένη (23/5) απ' τα σωματεία ΠΕΜΕΝ (μηχανικοί), «ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ» (κατώτερα πληρώματα μηχανής) και ΠΕΕΜΑΓΕΝ (μάγειροι), τα οποία (τα τρία σωματεία) ελέγχονται απ' το ΠΑΜΕ και κινούνται από κοινού εδώ και πολλά χρόνια. Η ΠΝΟ αρνήθηκε την οποιαδήποτε στήριξη. Μια μέρα πριν την έναρξη της απεργίας, με τις γνωστές ταχύτατες διαδικασίες που ακολουθούν τα αστικά δικαστήρια ενάντια σε απεργιακές κινητοποιήσεις, το ΕΛΚΕΘΕ πέτυχε να κριθεί η απεργία «παράνομη» και «καταχρηστική» και, μάλιστα, με την απαγόρευση «κάθε μελλοντικής απεργίας με οποιαδήποτε μορφή ακόμη και η στάση εργασίας ή η αποχή από την εργασία των μελών του πληρώματος του πλοίου με το ίδιο ή συναφές περιεχόμενο και αιτήματα».

Το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, με ομόφωνη απόφαση του ΔΣ, αποφάσισε να καλύψει την απεργία του πληρώματος του πλοίου. Παρ' όλα αυτά, η ΠΕΕΜΑΓΕΝ υποτάχτηκε άμεσα στην κυβερνητική-δικαστική επίθεση και δεν κάλεσε σε υλοποίηση της απόφασής της για απεργία, διαχωριζόμενη απ' τα υπόλοιπα σωματεία. Σύμφωνα με τις καταγγελίες της ΠΕΝΕΝ, η στάση της ΠΕΕΜΑΓΕΝ έρχεται σε συνέχεια της προσχώρησης του προέδρου της στον εργοδοτικό συνδικαλιστικό μηχανισμό που κυριαρχεί στην ΠΝΟ, την ίδια ώρα που εκλέγεται στη διοίκηση του ΕΚΠ με την παράταξη της ΔΕΣΚ (ΠΑΜΕ).

Η απεργία τελικά πράγματι ξεκίνησε το Σάββατο 1/6 και συνεχίστηκε, καθώς ακόμα και στις 4/6 που έγινε συνάντηση εκπροσώπων των σωματείων με εκπροσώπους των υπουργείων Ανάπτυξης και

Οικονομικών, και του ΕΛΚΕΘΕ, δεν υπήρξε η παραμικρή μετατόπιση απ' την κυβερνητική πλευρά. Τότε αποφασίστηκε να προστεθεί και το πλήρωμα του Ω/Κ πλοίου «ΦΙΛΙΑ», απ' τις 5/6. Η δεύτερη διάσπαση του απεργιακού μετώπου ήρθε κατά τη νέα συνάντηση στο υπ. Οικονομικών στις 7/6, όπου ο εκπρόσωπός του υποσχέθηκε να απαντήσει «μέχρι το απόγευμα», με αποτέλεσμα οι ηγεσίες των δύο άλλων σωματείων που ελέγχει το ΠΑΜΕ (ΠΕΜΕΝ και «ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ») ν' αναστείλουν άμεσα την απεργία. Κι όμως, παρότι μόνο η ΠΕΝΕΝ υποστήριζε τη συνέχιση της απεργίας, με την κάλυψη και του ΕΚΠ, τα πληρώματα και στα δύο Ω/Κ πλοία αποφάσισαν να μην κάνουν πίσω, ολοκληρώνοντας τις απεργιακές του κινητοποιήσεις το πρωί της Δευτέρας 10/6, έχοντας αποσπάσει συγκεκριμένη δέσμευση για ολοκληρωμένη πρόταση και χρονοδιάγραμμα εφαρμογής της ΣΣΕ στα Ω/Κ πλοία.

Η εξέλιξη αυτού του απεργιακού

αγώνα ανέδειξε την ανάγκη των εργαζόμενων να παλέψουν για τα δικαιώματά τους. Την αποφασιστικότητα να συγκρουστούν με το αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο που εμποδίζει την πάλη τους. Τη διάθεση να κινηθούν με ενότητα, παρά την υπονόμηση απ' τη μεγάλη πλειοψηφία των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Σ' αυτήν ανήκουν κι οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που, παρά τις «αγωνι-

στικές κορώνες», δεν απέχει τόσο όσο θέλει να δείχνει απ' τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό. Γεγονός που αναδεικνύεται ξεκάθαρα στην αγωνία του να προσαρμόζεται στην αστική νομιμότητα, τα όρια της οποίας είναι πια τόσο στενά που, όλο και πιο συχνά, αποκαλύπτουν πόσο μακριά βρίσκεται απ' τις ανάγκες -αλλά και τις διαθέσεις- του εργαζόμενου κόσμου.

Κινητοποιήσεις συμβασιούχων μηχανικών στο Ελληνικό Κτηματολόγιο

Το καθεστώς εργασίας με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών (ΔΠΥ), το γνωστό «μπλοκάκι», στον κλάδο των μηχανικών δεν είναι κάτι καινούριο. Πρόκειται για μια... υβριδική σχέση εργασίας, αφού ο εργαζόμενος δουλεύει ακριβώς όπως οποιοσδήποτε μισθωτός σε κάποιον εργοδότη, αλλά η σύμβασή του, η Σύμβαση Μίσθωσης Έργου, δεν προβλέπει κανένα δικαίωμα υπαλλήλου... Εδώ και δεκαετίες οι εργοδότες στον ιδιωτικό τομέα καλύπτουν τις θέσεις εργασίας αποκλειστικά με αυτόν τον τρόπο, απολαμβάνοντας πολλαπλά οφέλη:

Οικονομικά, αφού γλυτώνει το κόστος των ασφαλιστικών εισφορών και δεν υποχρεούται να καταβάλει αποζημίωση σε περίπτωση απόλυσης. Να σημειώσουμε ότι ο νόμος Κατρούγκαλου που επέβαλε εργοδοτικές εισφορές σε όσους δουλεύουν με ΔΠΥ σε έναν μόνο εργοδότη, όχι μόνο δεν άλλαξε αυτό το καθεστώς, αφού οι εργοδότες μείωσαν μισθούς για να διατηρήσουν το συνολικό κόστος στα ίδια επίπεδα, αλλά νομιμοποίησε τη συγκεκριμένη σχέση εργασίας.

Εργασιακά, με δεδομένο ότι, για παράδειγμα, έχουν τον τρόπο να αρνούνται κάθε είδους άδεια και να εκβιάζουν τους εργαζόμενους. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι εκείνων των αδειών εγκυμοσύνης και λοχείας, οι οποίες, εάν «αναγνωριστούν», χορηγούνται στις συναδέλφισσες με το σταγονόμετρο.

Ιδεολογικά, στο βαθμό που οι εργαζόμενοι αποκαλούνται «συνεργάτες» και το καθεστώς εργασίας με Μίσθωση Έργου περιτυλίγεται με μια σειρά αντιδραστικές προσεγγίσεις, γύρω από την επιστήμη, την εφαρμογή της και... την υπηρέτησή της...

Όσο οι εργοδότες απολαμβάνουν αυτά τα οφέλη, οι εργαζόμενοι μηχανι-

κοί τα λούζονται από την άλλη πλευρά. Επιπλέον, υποχρεώνονται σε καταβολή τέλους επιτηδεύματος (500 ευρώ κάθε χρόνο), κατά συντριπτική πλειοψηφία αναγκάζονται να προσφύγουν σε λογιστή για να αντιμετωπίσουν όλες τις φορολογικές υποχρεώσεις του «ελεύθερου επαγγελματία», ενώ η ιδιότητα αυτή αποτελεί εξ ορισμού φορολογικό κίνδυνο, σύμφωνα με όσα μας έχουν συνηθίσει οι τελευταίες κυβερνήσεις.

Αυτό το καθεστώς εργασίας έχει υιοθετήσει και το ελληνικό δημόσιο τα τελευταία χρόνια. Στο πνεύμα της μείωσης του μόνιμου προσωπικού και της κατάρτησης των δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων, διάφοροι φορείς κάνουν τη δουλειά τους συνάπτοντας Συμβάσεις Μίσθωσης Έργου μέσω ΑΣΕΠ.

Στην προκειμένη περίπτωση των συμβασιούχων στο Ελληνικό Κτηματολόγιο, οι ανάγκες των μελετών κτηματογράφησης που τρέχουν αυτό το διάστημα καλύπτονται σχεδόν κατά 80% από εργαζόμενους με ΔΠΥ. Κάνουν δε ακριβώς την ίδια δουλειά με τους μόνιμους συναδέλφους τους και ακολουθούν τις ίδιες οδηγίες της υπηρεσίας.

Παράλληλα, οι αμοιβές που λαμβάνουν οι συμβασιούχοι μηχανικοί στο Ελληνικό Κτηματολόγιο είναι κατά πολύ μικρότερες από εκείνες των μόνιμων συναδέλφων τους, ενώ έχουν τα ίδια καθήκοντα και αντίστοιχα έτη εμπειρίας.

Οι συμβάσεις αυτού του τύπου υπογράφηκαν αρχικά το 2018 και εκ νέου το 2022, ύστερα από διαγωνισμούς μέσω ΑΣΕΠ. Από πολύ νωρίς οι συμβασιούχοι είχαν θέσει τα ζητήματα της σχέσης εργασίας, αλλά και των αμοιβών, απευθυνόμενοι στην εκάστοτε διοίκηση του φορέα και το αρμόδιο κάθε φορά υπουργείο. Οι απαντήσεις που λάμ-

βαναν ήταν γενικόλογες θετικές προθέσεις, χωρίς ποτέ να γίνεται καμία συγκεκριμένη δέσμευση ούτε από τη διοίκηση ούτε από το υπουργείο.

Έτσι, προχώρησαν στη σύνταξη κειμένου με το οποίο απευθύνθηκαν σε όλους τους αρμόδιους και με το οποίο θέτουν ως αιτήματα την αύξηση των αμοιβών τους και την εξασφάλιση συνέχισης της εργασίας τους στον φορέα με διαφορετικό καθεστώς, χωρίς μπλοκάκι, μετά το πέρας των τρεχουσών συμβάσεών τους. Καθώς δεν έλαβαν αρχικά καμία απάντηση, προχώρησαν σε επαναλαμβανόμενες αποχές, μια μονοήμερη και μια διήμερη. Όταν, ύστερα από την πρώτη συνάντηση με τη Διοίκηση, δεν έλαβαν καμία δέσμευση, προχώρησαν σε νέα τριήμερη αποχή.

Τις τελευταίες ημέρες έχουν επιδιώξει συναντήσεις τόσο με το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, από το οποίο καλύπτονται κλαδικά, όσο και με την ΕΜΔΥΔΑΣ, η οποία έχει δηλώσει επίσης τη στήριξή της στον αγώνα των συμβασιούχων.

Το επόμενο διάστημα και με το κλείσιμο του κύκλου των επαφών, θα επιδιωχθεί νέα συνάντηση με τη διοίκηση.

Οι συμβασιούχοι μηχανικοί στο Ελληνικό Κτηματολόγιο δίνουν έναν σημαντικό αγώνα, γιατί βάζει στο στόχαστρο το καθεστώς εργασίας με ΔΠΥ και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Είναι ένας αγώνας για δουλειά με αξιοπρεπείς συνθήκες και αμοιβές που να καλύπτουν το κόστος της ζωής.

Τέτοιου είδους κινήσεις είναι σημαντικό να επεκταθούν σε όλο τον κλάδο, ενάντια στο μπλοκάκι, ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας, για δουλειά με δικαιώματα και πραγματικές αυξήσεις!

Κύμα απολύσεων στα νοσοκομεία

Η κυβέρνηση συνεχίζει και εντείνει την αντιλαϊκή της πολιτική, ξηλώνοντας συστηματικά μια σειρά κατακτήσεις του προηγούμενου διαστήματος.

Στις 30 Ιούνιο θα έχουμε και τις πρώτες μαζικές απολύσεις υγειονομικού προσωπικού, αφού λήγουν οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου περίπου 6.000 εργαζόμενων στα νοσοκομεία, κυρίως στην καθαριότητα και τη φύλαξη. Ήδη οι διοικήσεις σπεύδουν να ολοκληρώσουν τις διαδικασίες ανάθεσης σε εργολάβους, υπηρεσιών που μέχρι τώρα κάλυπταν οι συγκεκριμένοι συμβασιούχοι. Ως αποτέλεσμα, δεν θα ανανεωθούν οι συμβάσεις τους και θα βρεθούν αντιμετώπι με το φάσμα της ανεργίας. Και όσο κι αν ο υπουργός δηλώνει ότι δεν πρόκειται για απολύσεις, δεν μπορεί να κρύψει την πραγματικότητα: οι άνθρωποι θα χάσουν τη δουλειά τους και, κάτω απ' την απειλή της ανεργίας, είτε θα εκβιαστούν να παραμείνουν στα νοσοκομεία ως εργολαβικοί με χειρότερους μισθούς και λιγότερα δικαιώματα από ό,τι είχαν, ακόμα και ως συμβασιούχοι (και ο υπουργός προσφέρεται ως κοινός τοπικός κομματάρχης να φροντίσει για τα σχετικά ρουσφέτια, εξάλλου έτσι εξασφαλίζει στους φίλτατούς του, εργολάβους, φτηνό έμπειρο

προσωπικό), είτε θα εξαναγκαστούν στην άλλη «επιλογή» που προσφέρει ο Γεωργιάδης, να στραφούν στα σκλαβοπάζαρα της εστίασης και του τουρισμού.

Το αίτημα για άμεση μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων απαντιέται απ' τη μεριά της κυβέρνησης με την επίκληση του Συντάγματος, που απαγορεύει κάτι τέτοιο. Η πρόσφατη ιστορία με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δείχνει πόσο παίρνουν στα σοβαρά τις συνταγματικές επιταγές... Η οικονομική κρίση, η ανάγκη για περισσότερα πεδία δράσης του ιδιωτικού κεφαλαίου, η επιδίωξη μεγαλύτερου κέρδους δεν αφήνουν περιθώρια για «πολυτέλειες» όπως το δικαίωμα στην περίθαλψη, στη μόρφωση ή για μόνιμη και σταθερή δουλειά με αξιοπρεπείς συνθήκες και αποδοχές.

Η ομοσπονδία (ΠΟΕΔΗΝ) 10 μέρες πριν τις απολύσεις δεν έχει αποφασίσει κάποια κινητοποίηση, ενώ η βασική της ασχολία είναι οι δικαστικές προσφυγές κι οι συναντήσεις με υπουργούς, «διεκδικώντας» να συνεχιστεί το καθεστώς των συμβάσεων ορισμένου χρόνου! Η ανάγκη μαζικών κινητοποιήσεων στα νοσοκομεία είναι επιτακτική, στον κοινό αγώνα μόνιμων και συμβασιούχων για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Διώξεις σε συνδικαλιστές και εργαζομένους

Σιωπή από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες

Με δεδομένα τα μέτωπα που έχει ανοίξει και θα ανοίξει η κυβέρνηση με τους υγειονομικούς, προχωράει και στην κατεύθυνση της φασιστικοποίησης, της τρομοκράτησης και της καταστολής όποιας εκδήλωσης αμφισβήτησης της αντιλαϊκής πολιτικής.

Δυο γιατροί του Ευαγγελισμού καλούνται σε απολογία με τις κατηγορίες για «πλημμελή άσκηση καθηκόντων», «ανικανότητα διαχείρισης της εύρυθμης λειτουργίας της εφημερίας», «έντονη φραστική αντίδραση» στις συστάσεις του υποδιοικητή και «προσβολή του “δικαιώματος” του υποδιοικητή να βρίσκεται σε όλους τους χώρους του νοσοκομείου». Η δίωξη προσπαθεί να παρουσιάσει τους γιατρούς και το προσωπικό ως υπευθύνους για την ταλαιπωρία των ασθενών στα επείγοντα της εφημερίας και να αποκρύψει τον πραγματικό υπεύθυνο, δηλαδή τις ελλείψεις προσωπικού.

Την Πέμπτη 20 Ιούνιο, η πρόεδρος της ομοσπονδίας των γιατρών (ΟΕΝΓΕ) και στέλεχος του ΠΑΜΕ παραπέμπεται σε δίκη με τον νόμο Χρυσοχοϊδή για τις διαδηλώσεις, γιατί αρνήθηκε «να συμμορφωθεί με τις υποδείξεις» των αστυνομικών «όταν της υπεβλήθη η σύσταση να μην καταλάβουν οι διαδηλωτές το οδόστρωμα».

Είναι δυο περιπτώσεις που -μαζί με τις υπόλοιπες διώξεις συνδικαλιστών σε άλ-

λους κλάδους- υποδηλώνουν τη στρατηγική μηδενικής ανοχής της κυβέρνησης απέναντι σε συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα που έχει κατοχυρώσει το εργατικό και ευρύτερα το λαϊκό κίνημα. Αυτή η στρατηγική προφανώς δεν μπορεί να απαντηθεί με λογικές που αφήνουν τους αντιδραστικούς νόμους «στα χαρτιά». Όπως είναι φανερό, ο νόμος για τις διαδηλώσεις «έμεινε στα χαρτιά», μέχρι που το κράτος αποφασίζει να τον εφαρμόσει. Σε αυτή και σε άλλες περιπτώσεις, όπως είναι γνωστό. Αν και η σιγουριά του ΠΑΜΕ ότι ο νόμος «έμεινε στα χαρτιά» ίσως να εξηγή την αδιανόητη, αλλιώς, σιωπή της (ελεγχόμενης από το ΠΑΜΕ) ομοσπονδίας στη δίκη της προέδρου. Την ίδια στιγμή που η Ένωση Ιατρών Αθήνας-Πειραιά (με πρόεδρο ΔΑΚΕ) ανακοίνωσε στάση εργασίας για τη δίκη, όπως και τα σωματεία του Θριάσιου και του Ευαγγελισμού και ενώ έχουν εξαγγελθεί κινητοποιήσεις από άλλα σωματεία του κλάδου για άλλα θέματα στις προηγούμενες και επόμενες ημέρες (π.χ. Λέσβος για θέματα ειδικευόμενων), η ΟΕΝΓΕ επιλέγει να δημοσιοποιήσει μόνο ένα ψήφισμα της ΑΔΕΔΥ και πέραν τούτου ουδέν. Μάλιστα, δημοσιοποιεί την απόφαση της Λέσβου και όχι τη στάση εργασίας της ΕΙΝΑΠ για τη δίκη. Το θέμα, φυσικά, είναι ανύπαρκτο και για την ΠΟΕΔΗΝ.

Αποτελέσματα εκλογών στο Γενικό Νοσοκομείο «Χατζηκώστα»

Πραγματοποιήθηκαν στις αρχές του μήνα οι εκλογές του συλλόγου εργαζομένων του Γενικού Νοσοκομείου «Χατζηκώστα» στα Γιάννενα. Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση ερμηνώνει, ξεπουλάει και κλείνει την πρόσβαση για τον λαό σε όλα τα νοσοκομεία της χώρας. Με εργαζόμενους λίγους και κακοπληρωμένους, με περίθαλψη δυσεύρετη και πανάκριβη γι' αυτούς που τη χρειάζονται.

Ενώ θα περίμενε κανείς όλα αυτά να είναι στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος απ' όλες τις εμπλεκόμενες πα-

ρατάξεις και να κυριαρχούν στις συζητήσεις των εργαζομένων για να ξεδιαλύνουν ποιοι είναι οι φίλοι τους και ποιοι οι εχθροί τους και πώς θα υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους, η όλη προεκλογική και εκλογική διαδικασία κινήθηκε σε εντελώς άλλα «μήκη κύματος».

Με το ψηφοδέλτιο «ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ» συντάχθηκε όλος ο αστικός συρφετός «ενωτικά» για να υπηρετήσει μια παρέμβαση δημοσιοσχεστική με υποσχέσεις για διευκολύνσεις, με πιέσεις, με επιστράτευση προϊστάμενων, διευθυντών και παραγόντων.

Από δίπλα οι «ταξικοί» ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΠΑΜΕ) κάλεσαν τους εργαζόμενους σε μια «πιο ταξική» εκπροσώπηση απλά γιατί δηλώνεται ως τέτοια, ακόμη κι αν υπηρετείται με ψέματα, όπως αυτό που διέδιδαν ότι οι εργολαβικοί εργαζόμενοι δεν συμμετέχουν στο σωματείο επειδή δεν θέλει η Ταξική Πορεία!

Κι όμως, αυτοί οι «άσπονδοι αντίπαλοι» στους συνδικαλιστικούς κόλπους, η δεξιά κάθε απόκρωσης και η ΠΑΜίτικη αριστερά βρήκαν έναν σοβαρό λόγο να καθίσουν σε κοινό τραπέζι με τον δικαστικό αντιπρόσωπο,

να τα βρουν στην καταμέτρηση των αποτελεσμάτων και στην κατανομή των εδρών στο ΔΣ. Με αναβαθμισμένη εκπροσώπηση, αφού κατά τα μεσάνυχτα κατέφτασαν ο ΣΥΡΙΖΑίος της ΑΔΕΔΥ και ο ΠΑΜίτης της ΠΟΕΔΗΝ για να κάνουν τη δουλειά! Η εικόνα να κάθονται γύρω από ένα τραπέζι, το μέλος του ΠΑΜΕ, ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ και ο δικαστικός αντιπρόσωπος και να υπαγορεύουν στο μέλος της εφορευτικής επιτροπής τι να γράψει είναι τουλάχιστον απαξιωτική!

Ο σοβαρός λόγος ήταν να κλέψουν την έδρα από την ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ και να την δώσουν στο ΠΑΜΕ. Για την κλεψιά διαλέγετε όποιο επιχείρημα θέλετε: Γιατί έτσι ορίζει ο αντισυνδικαλιστικός ν.1264 που «αυτός ορίζει τι είναι η απλή αναλογική», γιατί τα λευκά ψηφοδέλτια και μπαίνουν και δεν μπαίνουν στον υπολογισμό του μέτρου, γιατί ψηφοδέλτια είναι έγκυρα ή άκυρα ανάλογα τι βοηθάει, γιατί η στρογγυλοποίηση του μέτρου γίνεται προς τα κάτω, πάνω ή δεν γίνεται καθόλου και πάλι κατά πώς βολεύει, γιατί «με 15 ψήφους θέλετε να πάρετε και έδρα».

Η Ταξική Πορεία προεκλογικά κάλεσε τους εργαζόμενους στην ενίσχυση των διαδικασιών του συλλόγου με προσανατολισμό το δυνάμωμα και την οργάνωση των αγώνων των εργαζομένων απέναντι στην πολιτική του συστήματος. Κατήγγειλε στους εργαζόμενους τη «δημοκρατία» των κομπρεμί του ΠΑΜΕ με τον αστικό συρφετό. Υπερασπίστηκε (και θα συνεχίσει) τον δρόμο της μαζικοποίησης των αγώνων, που αναπόφευκτα ξεδιαλύνει εχθρούς και φίλους.

	ΔΣ 5 / 6 / 2024	ΠΟΕΔΗΝ 5 / 6 / 2024	ΔΣ 10 / 2022	ΔΣ 3 / 2020
Ψήφισαν	438	413	476	550
Άκυρα / Λευκά	20	13	24	24
Ανεξάρτητη Πρωτοβουλία Εργαζομένων (ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚΕ)	-	-	162 (3)	243 (4)
Κίνηση Εργαζομένων (ΣΥΡΙΖΑ)	-	-	109 (2)	118 (2)
Συνεργασία (ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ)	237 (5)	220 (4)	-	-
Αγωνιστική Συσπείρωση Υγειονομικών (ΠΑΜΕ)	111 (3)	120 (2)	101 (2)	78 (1)
Αριστερή Συσπείρωση	55 (1)	47 (-)	80 (2)	57 (1)
Ταξική Πορεία	15 (-)	12 (-)	-	30 (1)

Νέες άδειες διαμονής ειδικού σκοπού Ένταση της εκμετάλλευσης και παραπέρα διάλυση των εργασιακών σχέσεων

Στη «δουλειά» ρίχνεται η κυβέρνηση αμέσως μετά τις Ευρωεκλογές. Η αναγκαιότητα να προχωρήσει πάση θυσία την αντιλαϊκή και αντεργατική ατζέντα δεν μπορεί ν' ανασταλεί απ' το αυξημένο ποσοστό της αποχής, παρά την έκφραση της μαζικής αποστοίχισης απ' τα κυβερνητικά αφηγήματα. Έτσι, χωρίς να χάσει χρόνο κινείται πρόσω ολοταχώς να περάσει 12 νομοσχέδια μέχρι το τέλος του καλοκαιριού.

Ψηλά στην κυβερνητική ατζέντα βρίσκεται το νομοσχέδιο του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, με στόχο «την προσέλκυση ταλέντων και την αναβάθμιση της Ελλάδας σε διεθνές ακαδημαϊκό, ερευνητικό και επενδυτικό κέντρο». Το παραπάνω κατά την κυβέρνηση θα επιτευχθεί μέσα απ' τη θεσμοθέτηση δύο νέων αδειών διαμονής ειδικού σκοπού, την Tech Visa και την Talent Visa, για την απασχόληση στην Ελλάδα εργαζομένων προερχόμενων από χώρες εκτός Ε.Ε. Οι δύο αυτοί τύποι αδειών τρέχουν ήδη σε μια σειρά άλλες χώρες (Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία, Πορτογαλία, Ισπανία, Φινλανδία, Γερμανία, Καναδάς, ΗΠΑ).

Η Tech Visa αφορά ένα απλουστευμένο, ταχύρρυθμο πρόγραμμα για εργαζόμενους «υψηλής εξειδίκευσης», προκειμένου ν' αποκτήσουν άδεια παραμονής και να εργαστούν στην Ελλάδα για ένα έτος. Η Talent Visa αφορά την ετήσια άδεια διαμονής, η οποία απευθύνεται σε απόφοιτους συγκεκριμένων πανεπιστημίων του εξωτερικού (πχ. Χάρβαρντ, Στάνφορντ, MIT), οι οποίοι θα εργάζονται υπό το καθεστώς μερικής απασχόλη-

σης. Μ' αυτόν τον τρόπο θα επιτευχθεί κατά την κυβέρνηση «η αύξηση της δεξαμενής ταλέντων για τους Έλληνες εργοδότες, τις νεοφυείς επιχειρήσεις και τα ερευνητικά ιδρύματα». Τα ταλέντα φαίνεται έλειπαν τόσο καιρό που το αφήγημα της κυβέρνησης περί ανάπτυξης έχει πάει περίπατο...

Τώρα λοιπόν η λύση βρέθηκε! Μέσα απ' την ακόμα παραπέρα διάλυση των εργασιακών σχέσεων. Μέσα απ' την ένταση της εκμετάλλευσης Ελλήνων και ξένων εργαζομένων. Γιατί προσπαθεί η κυβέρνηση να μας πείσει ότι η ανάπτυξη της αφορά τους εργαζόμενους, αλλά η πραγματικότητα την διαψεύδει. Γιατί η μόνη αλήθεια είναι ότι και αυτές οι άδειες, όπως όλες οι άδειες διαμονής ειδικού σκοπού αξιοποιούνται απ' το κεφάλαιο ως μέσο εξασφάλισης φθηνού εργατικού δυναμικού και φυσικά ως μέσο έντασης της εκμετάλλευσης για όλους, με μοναδικό γνώμονα την αύξηση της κερδοφορίας του.

Στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση κινούνται κι η πρόσφατη τροποποίηση του Κώδικα Μετανάστευσης, για τις άδειες ειδικού σκοπού, όπως στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση κινείται κι η νέα ρύθμιση που προετοιμάζεται να ψηφιστεί στο ίδιο νομοσχέδιο, η οποία θα διευκολύνει το καθεστώς μετάκλησης μεταναστών εργαζομένων. Διάλυση λοιπόν των εργασιακών σχέσεων και ένταση της εκμετάλλευσης σε κάθε είδους δουλειά είναι η μεγάλη εικόνα που προσπαθεί να διαμορφώσει το σύστημα. Απ' τη χειρωνακτική εργασία με τους μετανάστες που «άμα λάχει» τους πυροβολούν αν ζητή-

σουν τα δεδουλευμένα τους, μέχρι τις θέσεις υψηλής εξειδίκευσης.

Στόχος, η ελεγχόμενη μετανάστευση, προκειμένου ν' αξιοποιηθεί αυτό το εργατικό δυναμικό σύμφωνα με τα θέλω και τις ανάγκες του κεφαλαίου. Άλλωστε η διαμονή τους στη χώρα εξαρτάται απ' την παροχή εργασίας, γεγονός που από μόνο του λειτουργεί εκβιαστικά και ως μοχλός πίεσης προκειμένου ν' αποδέχονται τους χειρότερους όρους δουλειάς. Η ζωή τους κι οι ανάγκες τους θα πρέπει να τίθενται πάντα στην υπηρεσία του καπιταλιστικού κέρδους και αυτό και μόνο να εξυπηρετούν.

Η εκβιαστική αυτή κατάσταση αξιοποιείται απ' το σύστημα και την εργοδοσία με τρόπο τέτοιο ώστε να συμπίπτει

προς τα κάτω τα εργασιακά δικαιώματα του συνόλου των εργαζομένων. Να διαμορφώνει όρους έντασης της εκμετάλλευσης απ' τη μια και τεχνητούς διαχωρισμούς μεταξύ ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων απ' την άλλη, προκειμένου να υπονομεύεται η ενιαία διεκδίκηση των εργασιακών τους δικαιωμάτων.

Κόντρα σ' αυτήν την κατεύθυνση, Έλληνες και μετανάστες εργαζόμενοι πρέπει να οργανωθούν από κοινού απέναντι στον κοινό εχθρό και να διεκδικήσουν πλήρη και σταθερή δουλειά με μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής, ελεύθερο συνδικαλισμό και πλήρη δημοκρατικά δικαιώματα, χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

Ο εργασιακός μεσαίωνας γεμίζει άγχος και δυστυχία τους χώρους δουλειάς Μόνη διέξοδος ο συλλογικός αγώνας για την ανατροπή του!

Αρκετά αποκαλυπτική είναι η πρόσφατη έκθεση της Gallup σχετικά με το πώς επιδρά η δυσaréσκεια των εργαζόμενων στον χώρο δουλειάς τους στην παγκόσμια οικονομία. Συγκεκριμένα, αυτό που καταγράφει η έρευνα που βασίζεται σε δημοσκοπήση σε πάνω από 140 χώρες, είναι πως οι δυσαρεστημένοι εργαζόμενοι κοστίζουν περίπου 8,9 τρισεκατομμύρια δολάρια ή 9% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Το γενικό συμπέρασμα που προκύπτει είναι πως όλο και μεγαλύτερο ποσοστό των εργαζόμενων παγκόσμια αισθάνονται άγχος, μοναξιά και αποστασιοποίηση, ενώ αρκετοί απ' αυτούς έχουν κατάθλιψη, ως αποτέλεσμα των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας που αντιμετωπίζουν καθημερινά. Φυσικά, ακόμα κι αυτό το «φαινόμενο» της μαζικής δυστυχίας που επιφυλάσσει ο σύγχρονος εργασιακός μεσαίωνας για τον κόσμο της δουλειάς, απασχολεί το σύστημα μονάχα στη βάση της χασούρας που έχει στα κέρδη του.

Άλλωστε, η εργασιακή βαρβαρότητα που επεκτείνεται στους χώρους δουλειάς είναι σύμφυτη με τον τρόπο λειτουργίας αυτού του συστήματος και τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα του.

Αναδεικνύεται με τον πιο έντονο τρόπο πως οι παραγωγικές σχέσεις έρχονται σε αντίθεση και μπαίνουν εμπόδιο στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, πως το σύστημα αυτό αδυνατεί ν' αξιοποιήσει τις δυνατότητες της ανθρωπότητας και να οδηγήσει στην εξέλιξη και πρόοδο της κοινωνίας. Σε κανένα επίπεδο δεν μπορεί να διαμορφώσει συνθήκες ευημερίας για τους λαούς, αλλά το μόνο που επιφυλάσσει είναι φτώχεια και δυστυχία, πόσο μάλλον στις «εδώ και πολλά χρόνια» συνθήκες της κρίσης και των τεράστιων αδιεξόδων του.

Ο εργασιακός μεσαίωνας επιβαρύνει ποικιλοτρόπως και σ' όλα τα επίπεδα τις εργαζόμενες μάζες του πλανήτη. Η συχνότητα των εργοδοτικών εγκλημάτων και των νεκρών εργατών είναι η πιο ωμή και τρανταχτή έκφραση, όμως φαίνεται πως οι επιπτώσεις είναι κι άλλες. Η εντατικοποίηση της δουλειάς, τα ατελείωτα ωράρια, οι εκβιασμοί κι οι προσβολές απ' την εργοδοσία, η άδικη αμοιβή, το άγχος της απόλυσης, η αβεβαιότητα κι η αγωνία για το αν θα παραμείνει ένας εργαζόμενος στη δουλειά του και για το αν θα βγει ο μήνας, συνθέτουν ένα ασφυκτικό πλαίσιο. Ολόκληρες στρατιές εργαζό-

μενων, ιδιαίτερα νέων, περιδιαβαίνουν απ' τη μια δουλειά στην άλλη και από κει στην ανεργία, νιώθουν ανεπαρκείς και δεν βρίσκουν κανένα ενδιαφέρον στο αντικείμενο της εργασίας τους. Σύμφωνα με την ίδια έρευνα, οι εργαζόμενοι που αντιπαθούν τη δουλειά τους, ψυχολογικά έχουν επιπτώσεις ίδιες ή περισσότερες σε σχέση με το να μην είχαν καθόλου δουλειά.

Τα ιδιαίτερα στοιχεία που καταγράφονται για κάθε χώρα έχουν τη σημασία τους. Για την Ελλάδα, είναι εντυπωσιακό πως μόνο το 12% δηλώνει πως νιώθει κάποια σύνδεση με την εργασία του, ενώ το 58% καταγράφει καθημερινό στρες. Επιπλέον, το 37% των εργαζόμενων αναζητά νέα εργασία. Τα στοιχεία αυτά, παγκόσμια αλλά και στη χώρα μας, έχουν ενταθεί μετά την περίοδο της καραντίνας, με ό,τι αυτή σηματοδότησε και σχετίζονται με το λεγόμενο κύμα της «μεγάλης παραίτησης», αλλά και με τη «σιωπηρή παραίτηση». Το πώς, δηλαδή, ιδιαίτερα το νέο δυναμικό εργαζομένων αρνείται ν' αποδεχτεί αυτούς τους όρους δουλειάς και αναζητά καλύτερους. Βέβαια, στην αναζήτηση αυτή ανακυκλώνονται οι ίδιες κακές εργασιακές συνθήκες και εμπειρίες. Ακριβώς γιατί ο εργασιακός

μεσαίωνας διευρύνεται σ' όλους τους κλάδους και δεν αφορά μεμονωμένες περιπτώσεις.

Και είναι βέβαιο πως το πρόβλημα δεν πρόκειται ν' απαντηθεί με πρωτοβουλία του συστήματος. Όσες μελέτες κι αν πραγματοποιούν τα επιτελεία του και όσο κι αν προβληματίζονται στη βάση των οικονομικών επιπτώσεων αυτής της κατάστασης, η ανάγκη του κεφαλαίου για άμεσο κέρδος επιτάσσει το ξεζούμισμα του εργατικού δυναμικού, τη μεγαλύτερη εντατικοποίηση και το περαιτέρω ξεχείλωμα του ωραρίου. Καθόλου τυχαίο το παράδειγμα του τουρισμού και των χιλιάδων κενών θέσεων εργασίας που ταλανίζουν το ντόπιο κεφάλαιο και ο τρόπος που επιλέγει να το απαντήσει. Με αναζήτηση φτηνών εργατικών χεριών κι επιβολή ακόμη χειρότερων όρων δουλειάς!

Μόνο μέσα απ' τη συλλογική πάλη των εργαζόμενων μπορεί να επιτευχθεί η ανατροπή των άθλιων εργασιακών συνθηκών και να δοθεί πραγματική διέξοδος. Αν πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια μπορούν να διεκδικήσουν δουλειά και ζωή με δικαιώματα και μέσα απ' τον μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα τους ν' ανοίξει η προοπτική για καλύτερες μέρες!

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ συνεχίζουν τον δίκαιο αγώνα τους ενάντια στις νέες προκλήσεις της κυβέρνησης

Μαζικές συγκεντρώσεις πραγματοποιήσαν οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ μαζί με σωματεία και φορείς την Τρίτη 18/6 στην Ευελπίδων και την Πέμπτη 20/6 στο υπουργείο Οικονομικών, υπερασπιζόμενοι το δικαίωμα στη δουλειά και τη στέγαση, έπειτα από μια σειρά νέες προκλήσεις της κυβέρνησης και τη λήξη της τελευταίας παράτασης των συμβάσεών τους. Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ, εδώ και 4 χρόνια, δίνουν σκληρό αγώνα για να παραμείνουν στη δουλειά τους και τα σπίτια τους και για να μην ερημώσει ολόκληρη η περιοχή που ζει απ' τη λειτουργία του εργοστασίου.

Η ΛΑΡΚΟ βρίσκεται εκτός λειτουργίας εδώ και πολλά πλέον χρόνια, σε καθεστώς «ειδικής διαχείρισης», με τους εργαζόμενους σε αναμονή με συνεχείς παρατάσεις, ζώντας με την αγωνία της λήξης των ολιγόμηνων συμβάσεων και χωρίς τη δυνατότητα να ερ-

γαστούν. Την ευθύνη για την κατάσταση ομηρίας που βρίσκεται μια ολόκληρη περιοχή την έχουν οι εκάστοτε κυβερνήσεις, που, υπακούοντας τις ευρωπαϊκές εντολές, προχώρησαν σε σταδιακή υποβάθμιση της βιομηχανίας, ώστε να την ξεπουλήσουν όσο-όσο, αφού πρώτα την κατέστησαν επιζήμια, αδιαφορώντας πλήρως για το μέλλον των εργατών και των οικογενειών τους που θα βρεθούν στον δρόμο.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, το υπουργείο Εργασίας κι η ΔΥΠΑ, λίγο πριν τη λήξη της παράτασης των συμβάσεων των εργατών, δεν δίστασαν να ξεκινήσουν τη διαδικασία απολύσεων, παρά τις όποιες δεσμεύσεις, «βαφτίζοντας» τους 850 εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ ως απολυμένους ανέργους κι εντάσσοντάς τους σε ειδικά προγράμματα απασχόλησης ανέργων. Τρέχει η κυβέρνηση να προλάβει πριν οι εργάτες απαντήσουν και δείχνει ξεκάθαρα

ότι δεν δίνει δεκάρα τσακιστή για το πώς θα ζήσουν. Αφού κι αυτά τα ειδικά προγράμματα -πείνας θα τα ονομάζαμε, καθώς δεν έχουν καμία σχέση με το προηγούμενο εισόδημα- έχουν διάρκεια 3 ετών και μετά... ας κόψουν τον λαιμό τους. Για τέτοιου είδους «εξασφάλιση» μιλάει η κυβέρνηση. Επιπλέον, με διαδικασίες fast track, κατέθεσε νέα τροπολογία στη Βουλή προς ψήφιση, που επιτρέπει στον ειδικό διαχειριστή της ΛΑΡΚΟ ν' απολύσει το προσωπικό και στην ουσία να βάλει λουκέτο όποτε το επιθυμεί στο εργοστάσιο.

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ δεν έχουν να περιμένουν τίποτα απ' την κυβέρνηση, αφού φαίνεται πολύ καλά ότι πρόθεσή της είναι να τους αποπροσανατολίσει με τα προγράμματα της ΔΥΠΑ ώστε να τους ξεφορτωθεί μια και καλή. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα ούτε απ' τη δήθεν ανάπτυξη που πλασάρει, καθώς αυτή σημαίνει περαιτέρω φτώχεια

και τσάκισμα δικαιωμάτων με σκοπό ν' αυγατίσει τα κέρδη του το κεφάλαιο. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα ούτε απ' την αστική δικαιοσύνη, που είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους και αν κάποιες φορές ξεφεύγει (χάρη στους προηγούμενους αιματηρούς αγώνες των εργατών που κέρδισαν και σε νομικό επίπεδο κατοχύρωση των κατακτήσεων) απαιτούνται ελάχιστες ενέργειες για να την καλουπώσουν, όπως συμβαίνει τώρα με την τροπολογία που κατατέθηκε. Γι' αυτό απαιτείται η συνέχιση κι η κλιμάκωση του αγώνα στον δρόμο μέχρι τη νίκη. Ο αγώνας των εργατών της ΛΑΡΚΟ είναι δίκαιος, αφορά το σύνολο της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού και χρειάζεται την αμέριστη συμπαράσταση όλων, με αποφάσεις αλληλεγγύης και αγώνα κι από άλλους εργασιακούς κλάδους.

Υποκριτικές κυβερνητικές «οδηγίες» σε συνθήκες καύσωνα

Σαν μην έφταναν τα εξοντωτικά ωράρια κι η εντατικοποίηση της δουλειάς, στις συνθήκες γαλέρας που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι προστίθενται και τα καιρικά φαινόμενα, τα οποία είναι τόσο «ακραία» όσο τα παρήγαγε το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα που λέγεται καπιταλισμός δημιουργώντας τις τσιμεντουπόλειες, με παντελή απουσία πρασίνου και δροσιάς. Ακόμα ένα καλοκαίρι, λοιπόν, όπου λαός και εργαζόμενοι καλούνται ν' ανταπεξέλθουν στις ακραίες καιρικές συνθήκες, με το πρώτο κύμα καύσωνα να κάνει την εμφάνισή του πριν λίγες μέρες, στα μέσα Ιούνη.

Με εγκύκλιο το υπουργείο Εργασίας απηύθυνε «αυστηρή σύσταση» στους εργοδότες για τα υποτιθέμενα μέτρα που πρέπει να τηρούν οι επιχειρήσεις, με υποχρεωτική παύση εργασιών μεταξύ 12:00 και 17:00, από 11/6 ως 13/6. Το μέτρο όμως είχε ισχύ μόνο σε Αττική, Ανατ. Στερεά, Ανατ. Πελοπόννησο και Θεσσαλία, για συγκεκριμένες χειρωνακτικές εργασίες που εκτελούνται σε εξωτερικό χώρο, δηλαδή σε τεχνικά και οικοδομικά έργα, εργοτάξια, διανομή και μεταφορά προϊόντων και αντικειμένων με δίκτροχο όχημα (delivery και κούριερ) όταν η θερμοκρασία είναι ίση ή ανώτερη των 40°C, ανεξάρτητα αν υπήρξαν κι άλλες ώρες της ημέρας που η θερμοκρασία ξεπερνούσε τους 40°C. Εξαιρούνταν δε «σημαντικές και κοινωνικά κρίσιμες υποδομές στους τομείς της υγείας, των μεταφορών και της κοινής ωφέλειας».

Αυτά τα «μέτρα» ήταν η προσπάθεια της κυβέρνησης να βγει απ' την υποχρέωση και να ρίξει στάχτη στα μάτια των εργαζομένων, καθώς αναφορές σε απαραίτητα κλιματιστικά μέσα ή συχνά διαλείμματα δεν υπήρχαν. Ακόμα για τα άτομα που ανήκουν σε ομάδες υψηλού κινδύνου, η εγκύκλιος ανέφερε γενικόλογα δυνατότητα για τηλεργασία εφό-

σον είναι εφικτό, παγίδα στην οποία έπεσαν και κάποιες διοικήσεις σωματείων (όσων ασχολήθηκαν με το ζήτημα), αντί της απαίτησης να θεωρηθεί πως ο καύσωνας προκαλεί αδυναμία προσέλευσης με ασφάλεια στον χώρο εργασίας.

Μπορεί κάτω απ' την πίεση των προηγούμενων κινητοποιήσεων η efood για παράδειγμα να ανακοίνωσε ότι δεν θα γίνονταν παραδόσεις το συγκεκριμένο διάστημα, συνολικά όμως η εφαρμογή ακόμα κι αυτών των ημίμετρων βρέθηκε στην ευχέρεια και διάθεση της εργοδοσίας, αφού η όποια «υποχρεωτικότητα» ήταν επιφανειακή. Τα υποτιθέμενα πρόστιμα καταλήγουν ανούσια «απειλή», δίκως τους απαραίτητους ελέγχους απ' τις κρατικές υπηρεσίες.

Το πόσο πολύ νοιάζεται για τους εργαζόμενους η κυβέρνηση φάνηκε εξάλλου εκείνες τις μέρες και στην περίπτωση της πυρκαγιάς στις 12/6 στο εργοστάσιο ανοξείδωτων «ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ» στην Κηφισιά. Την ώρα που η φωτιά απειλούσε να εξαπλωθεί κι ο πυκνός τοξικός καπνός έπνιγε όλη την περιοχή, με πολλά εργοστάσια και κτίρια γραφείων με εκατοντάδες εργαζόμενους, η κυβέρνηση αρκέστηκε σ' ένα μήνυμα του 112 για «κλειστά παράθυρα».

Μ' ένα θερμό καλοκαίρι προ των πυλών και τον κίνδυνο των πυρκαγιών να πολλαπλασιάζεται, είναι άμεση ανάγκη για το εργατικό κίνημα και τους εργαζόμενους να διεκδικήσουν ουσιαστικά μέτρα προστασίας και διασφάλιση της ακεραιότητας και της δυνατότητας απεγκλωβισμού τους σε περιπτώσεις φωτιάς. Τα περσινά εγκληματικά περιστατικά, με θανάτους εργαζομένων κάτω απ' το λιοπύρι, κρούουν τον κώδωνα τον κινδύνου και υπενθυμίζουν σε λαό και εργαζόμενους ότι έχουν απέναντί τους ένα σύστημα που δεν διστάζει να θυσιάσει ανθρώπινες ζωές για την κερδοφορία του.

Για τις εξελίξεις στον αγώνα των εργατών της «γραμμής 4» του Μετρό

Την προηγούμενη βδομάδα, οι εργατοτεχνίτες στα εργοτάξια κατασκευής της «Γραμμής 4» του Μετρό της Αθήνας αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας τους μέχρι και την Τετάρτη 12/6 και την πραγματοποίηση παρέμβασης στα κεντρικά γραφεία της ΑΒΑΞ (που έχει αναλάβει το τεράστιο αυτό έργο) την ίδια μέρα. Ο πρώτος κύκλος απεργιακών κινητοποιήσεως έκλεισε μετά από 18 μέρες απεργία, παίρνοντας τη δέσμευση απ' την εργοδοσία ότι θα ξεκινήσουν άμεσα οι διαπραγματεύσεις για τα αιτήματά τους: 15% αύξηση στους μισθούς, 10% επίδομα υπόγειων εργασιών, 5ήμερο - 8ωρο και ουσιαστικά μέτρα υγιεινής και ασφάλειας.

Οι εργαζόμενοι της «Γραμμής 4» του Μετρό έχουν έρθει αντιμέτωποι με την εργοδοσία αρκετές φορές εδώ και πάνω από έναν χρόνο. Πρώτη φορά όμως με τέτοια αποφασιστικότητα που μεταφράζεται σε 18 μέρες απεργιακών κινητοποιήσεων. Μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα, η διοίκηση της εταιρίας φάνηκε να πιέζεται αρκετά, μιας και το έργο έχει ήδη καθυστερήσει με ό,τι επιπτώσεις έχει αυτό για την ίδια. Παρότι θέλει να παρουσιάζεται άκαμπτη, ζυγίζει τις αντιδράσεις των εργαζομένων και συνυπολογίζει τις επιπτώσεις που θα έχει αυτός ο απεργιακός αγώνας στα υπόλοιπα εργοτάξια της εταιρίας, αλλά και συνολικότερα στον κατασκευαστικό κλάδο, όπου οι εργάτες δουλεύουν με τις ίδιες και χειρότερες συνθήκες. Σκοπός της είναι να κάμψει αυτόν τον αγώνα προσπαθώντας να χάσει όσα λιγότερα γίνεται απ' τη μία και, απ' την άλλη, επιχειρώντας να περάσει ένα μήνυμα αδιαλλαξίας για να αποθαρρύνει αντίστοιχες μελλοντικές διεκδικήσεις.

Από δω και πέρα φαίνεται πως η διαπραγματεύση των αιτημάτων περνάει σ' ένα επόμενο επίπεδο. Η αναστολή της απεργίας, που προέκυψε απ' την εκβιαστική άρνηση της εργοδοσίας να προσέλθει σε διαπραγματεύση όσο συνεχίζεται η απεργία, αποτελεί σημαντικό δεδομένο και δημιουργεί το έδαφος που θα θελήσει να εκμεταλλευτεί προς όφελός της. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι θα κάνει ό,τι μπορεί ώστε να ακυρώσει ή να καθυστερήσει τις διαπραγματεύσεις, είτε πριν ξεκινήσουν, είτε κατά τη διάρκειά τους. Μέσα σ' αυτό το κλίμα, οι εργάτες (και η συνδικαλιστική τους ηγεσία) πρέπει να είναι έτοιμοι να ξαναμπούν στον απεργιακό αγώνα, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος να διασφαλίσουν την πορεία της διαπραγματεύσεως προς το συμφέρον τους και την υλοποίηση των διεκδικήσεών τους.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργατών της «Γραμμής 4» του Μετρό. Η ανάπτυξη αυτού του αγώνα, και ακόμα περισσότερο η ενδεχόμενη νίκη του, δείχνει τον δρόμο και δίνει θάρρος στους εργάτες σ' όλα τα εργοτάξια, αλλά και συνολικά στον εργαζόμενο λαό, να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους!

Σε διαρκή δεξιόστροφη πορεία το ΚΚΕ

Ταλαντεύτηκε, είναι η αλήθεια, το ΚΚΕ για το κεντρικό σύνθημα που θα χαρακτήριζε την προεκλογική του εκστρατεία για τις ευρωεκλογές. Ξεκίνησε με το αλλόκοτο σύνθημα «Με ΚΚΕ πολύ πιο δυνατό για πανευρωπαϊκή αντιπίθεση». Όταν έγινε πλατιά αντιληπτό ότι το σύνθημα -πέραν της πολιτικής κριτικής- στερούσαν σοβαρότητας, η τερατολογία περί πανευρωπαϊκής αντεπίθεσης κόπηκε, αλλά απογειώθηκε όλος ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός του ρεφορμισμού, ο οποίος, όταν αφορά τις εκλογές για το λεγόμενο κοινοβούλιο της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, φανερώνει διπλό ομορτισμό.

Tik-tok, επικοινωνιακά κόλπα εφάμιλλα του συστήματος και στέγη για διάφορους ανοικτά αντιδραστικούς. Η διγλωσσία του κόμματος αυτού, του επιτρέπει πλάι στα «Δικαιώματα Μεταναστών Προσφύγων» να παρελαύνει ο... Νότης Μαριάς (να λέμε, βέβαια, την αλήθεια, δεν υπάρχει και μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις θέσεις του Μαριά και στις θέσεις του ΚΚΕ για τους πρόσφυγες και μετανάστες).

Και πλάι στον «αγώνα ενάντια στο νομοσχέδιο-έκτρωμα για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια» να διεκδικεί τη λαϊκή ψήφο ο πρώην Πρύτανης του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου, Κώστας Γουλιάμος, φανατικός υποστηρικτής της «αριστείας», των ιδιωτικών πανεπιστημίων, της «συνέργειας με τον ιδιωτικό τομέα και τη βιομηχανία» και γενικά όλων των συστημικών ιδεολογικών σκουπιδιών.

Αν αυτά είναι ομορτιστικές παρανοήσεις, το βασικό πρόβλημα με την πολιτική του ΚΚΕ βρίσκεται αλλού. Και μιλάμε ασφαλώς για την απόλυτη υποταγή του στο πλαίσιο που θέτει το σύστημα σε όλα τα επίπεδα και με κάθε αφορμή. Από τη στιγμή, ιδιαίτερα, που ο ΣΥΡΙΖΑ αποκάλυψε τα πραγματικά χαρακτηριστικά του, το ΚΚΕ ένωσε πια απελευθερωμένο να καλύψει το κενό που δημιουργούνταν δεξιά του και να αποκαλύψει με τη σειρά του τα δικά του απολύ-

τως ρεφορμιστικά χαρακτηριστικά.

Την περίοδο της πανδημίας, μετά το πρώτο χτύπημα από τις δυνάμεις καταστολής στην πορεία του Πολυτεχνείου του 2020, το κόμμα αυτό ανέστειλε κάθε δραστηριότητα, πλην των λεγόμενων «παραστάσεων διαμαρτυρίας», όπου λεγόταν μάλιστα ρητά ότι αφορούν «εκλεγμένους εκπροσώπους ΔΣ Σωματείων». Τώρα, ο αγαπημένος των αστικών ΜΜΕ ΓΓ του κόμματος αυτού, ρωτάει ανερυθρίαστα: «Ήταν ή δεν ήταν τότε που ο λαός περήφανος, με το ΚΚΕ μπροστά, έσπαγε το σιωπητήριο του Μητσοτάκη στην πανδημία;»!

Κατά το πέρασμα του αντεργατικού εκτρώματος Νόμου Χατζηδάκη τον Ιούνιο του 2021, δεν δίστασε να αναστείλει προγραμματισμένη απεργιακή κινητοποίηση, ενώ τα σωματεία του ΠΑΜΕ προχώρησαν σε όλη τη συμμόρφωση με τα ΑΦΜ, χωρίς να προσπαθήσουν έστω και ελάχιστα να αντισταθούν. Σήμερα, έχουν αρχίσει να οργανώνουν ηλεκτρονικές εκλογές! Οι δε προσπάθειές του στο εργατικό κίνημα γίνονται τόσο ώστε να έχουν να επιδεικνύουν κάτι στο κομματικό τους δυναμικό, αλλά που να μην φτάνει στο σημείο να προβληματίζει το σύστημα. Οι πολύ σοβαρές πραγματικές δυσκολίες που υπάρχουν στο πεδίο αυτό δεν αντιμετωπίζονται με εικονικές πραγματικότητες ψεύτικων νικών.

Το άλλο σημείο όπου το σύστημα απαιτούσε την πλήρη ευθυγράμμιση ήταν την περίοδο του Μάρτη του '20, κατά την προσέγγιση χιλιάδων προσφύγων στα σύνορα του Έβρου, όπου το ΚΚΕ, συντασσόμενο πλήρως με την αντιδραστική ρητορική του συστήματος, μιλούσε για «ασύμμετρες απειλές» (<https://www.youtube.com/watch?v=9jZELzQZWM>)! Λίγο μετά, ο Βουλευτής του ΚΚΕ απόστρατος Ν. Παπαναστάσης μιλάει για «εργαλειοποίηση μεταναστών και προσφύγων από πλευράς Τουρκίας, την οργάνωση επιθέσεων ουσιαστικά στα σύνορα αυτά και από την άλλη μεριά βέβαια με την προσπάθεια που εκδηλώ-

θηκε από πλευράς Ενόπλων Δυνάμεων για να αντισταθούν» και προτείνει «ανακαίνιση, ενίσχυση αλλά και νέες εγκαταστάσεις φρακτών, τειχών» (<https://www.youtube.com/watch?v=uCSTlgn2z8w>)! Οπότε, ας μη μας κάνει εντύπωση ο Μαριάς, ο οποίος στο κάτω κάτω δεν είναι κομματικό τους στέλεχος. «Ο αστικός στρατός αντιστάθηκε στα θύματα των πολέμων - για αυτό να χτίσουμε φράχτες»! Ναι, αυτά λέγονται από κόμμα που δηλώνει κομμουνιστικό.

Όμως και στο πεδίο της εκπαίδευσης, που αποτέλεσε αιχμή της επίθεσης του συστήματος τα τελευταία χρόνια, οι δυνάμεις του ΚΚΕ σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς φρόντισαν να φτάσουν την κόντρα μέχρι τα όρια που τους επέτρεπε το σύστημα. Δεν θεωρούμε, άλλωστε, καθόλου τυχαία τη μείωση των ποσοτών και των ψήφων των δυνάμεων αυτών, στον μόνο χώρο που ξεδιπλώθηκαν πραγματικοί αγώνες και έγιναν μαζικές συνελεύσεις, στον φοιτητικό.

Με τάχα αντικαπιταλιστική ρητορική, το ΚΚΕ έχει υποστείλει εδώ και χρόνια τη σημαία του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Οι «ανακαλύψεις» του για μη εμπλοκή των Αμερικάνων στην ελληνική χούντα, η σιωπή του τις πρώτες μέρες μετά την 7η Οκτώβρη, όταν κυριαρχούσε η αντιπαλαιστινιακή υστερία και δεν είχαν ακόμα εκφραστεί επιφυλάξεις στα πλαίσια του συστήματος, ήταν ακόμα μερικά σημάδια για να μην ακουμπήσει καυτά για τον αντίπαλό ζητήματα.

Όλη αυτή η συνεχής συμμόρφωση του ΚΚΕ έχει τα αποτελέσματά της. Οι οπαδοί του είναι όλο και πιο πολύ ψηφοφόροι και όλο και λιγότερο ενεργοί στην καθημερινή ταξική πάλη. Το ΚΚΕ, κλείνοντας διαρκώς το μάτι δεξιά, προσπαθεί να παρασύρει δεξιά και το δικό του δυναμικό. Και για να γίνουν όλα αυτά, πρέπει οι μάζες να μην είναι σε διαδικασία αγώνα, όπου φαίνονται τα πραγματικά χαρακτηριστικά του καθενός.

Ενώ, λοιπόν, η εργατική τάξη και ο

λαός είναι στη γωνία από τον αρνητικό ταξικό συσχετισμό που τους φέρνει σε πολύ δυσμενή θέση, το ΚΚΕ πανηγυρίζει (και όχι μόνο με κόρνες στο Σύνταγμα):

«Γι' αυτό μέχρι σήμερα, με τους αγώνες μας, με το ΚΚΕ μπροστά, έχουμε πετύχει πολλά.

- Με τους αγώνες τους οι εργαζόμενοι έχουν επιβάλει την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας με αυξήσεις σε μια σειρά κλάδους. Έχουν καθυστερήσει την εφαρμογή αντεργατικών νόμων.

- Με τον αγώνα τους οι φοιτητές κούρεψαν το νομοσχέδιο-έκτρωμα για τα ιδιωτικά Πανεπιστήμια, ενώ η μάχη για να μην εφαρμοστεί είναι ανοικτή. Όλοι ξέρουν πως οι νόμοι έτσι όπως ψηφίζονται, έτσι μπορούν και να μείνουν στα χαρτιά.

- Με τον αγώνα τους οι αγρότες κέρδισαν τη συμπάρταση όλου του λαού, απέσπασαν κάποια μέτρα έστω ανακούφισης.» (<https://www.902.gr/eidisi/politiki/366165/oloi-oso-skeftontai-napsifisoyn-kke-na-kanoun-na-kanoume-praxi-ayto-roy>)

Πολλές οι ερωτήσεις για αυτό το κρεσέντο εικονικής πραγματικότητας. Ποιοι είναι οι αντεργατικοί νόμοι που έχουν καθυστερήσει και ποιοι οι αυξήσεις που έχουν κερδηθεί (όχι στον Ριζοσπάστη, αλλά στην πραγματικότητα); Οι φοιτητές κούρεψαν τον νόμο και για αυτό οι δυνάμεις του ΚΚΕ κήρυξαν παύση αγώνων; Οι αγρότες αγωνίστηκαν για να κερδίσουν τη συμπάρταση;

Το ΚΚΕ μπορεί να κερδίζει σε ψήφους απελπισίας και έλλειψης κινήματος. Όμως φτιάχνει παλάτια στην άμμο.

Από την άλλη, τη δουλειά του κάνει ή μάλλον τη δουλίτσα του.

Όσο οι κομμουνιστικές δυνάμεις αδυνατούν να ανοίξουν έναν άλλο δρόμο, τόσο η απελπισία θα βρίσκει αποδέκτες. Στον ΣΥΡΙΖΑ, στο ΚΚΕ ή σε όποιον κάθε φορά παίρνει τη σκυτάλη των κάλπικων ελπίδων και των σωτήρων.

Ευρωεκλογές και εξωκοινοβούλιο Ο γιαλός παραείναι στραβός

Με συγκριτικά πιο αποδυναμωμένα σχετικά εκλογικά αποτελέσματα έληξαν οι ευρωεκλογές για τις βασικές δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου. Το πρόβλημα, βέβαια, δεν είναι μόνο στην «εμμονική» συμμετοχή τους όπου στήνεται κάλπη, αλλά και στο πόσο κατανοούν την πραγματικότητα και αποτιμούν τη διαδικασία των ευρωεκλογών. Πρώτα και κύρια, λοιπόν, να πούμε ότι είναι βασικό πρόβλημα για δυνάμεις που θέλουν να αναφέρονται στην αριστερά και κάποιες από αυτές στην επαναστατική και κομμουνιστική (προφανώς το ΜΕΡΑ25 και η ΛΑΕ δεν είναι σε αυτές) να συμμετέχουν στη διαδικασία αυτή, να αποτυπώνεται τεράστια αποχή, δεξιά μετατόπιση και να πέφτουν αισθητά σε ψήφους και να κρίνουν τη συμμετοχή τους θετική και τα αποτελέσματά τους... καλά.

Το σχήμα ΜΕΡΑ25- Ανατρεπτική Οι-

κολογική Αριστερά κατέγραψε 101.127 ψήφους, ενώ το 2019 το ΜΕΡΑ25 μόνο του πήρε 169.635 ψήφους και η ΛΑΕ, που κατέβαινε ξεχωριστά, 31.648. Για το ΜΕΡΑ25, μπορεί ο εκλογικός στόχος να μην επιτεύχθηκε, αλλά σαν μέτωπο ευρωπαϊκής ρεαλιστικής ανυπακοής που δηλώνεται το ποσοστό του περιέχει γείωση με κόσμο αυτή τη φορά, ενώ το 2019 όχι και τόσο. Η ΛΑΕ, από την άλλη, στη μετεκλογική ανακοίνωσή της, δηλώνει ότι η αποχή είναι πολύ αρνητική εξέλιξη, γιατί σημαίνει: «απόρροια της απαξίωσης του πολιτικού συστήματος, της απογοήτευσης, της αδιαφορίας, ...και της απώλειας πίστης, κυρίως, των νέων ανθρώπων στην ικανότητά τους να αλλάζουν τα πράγματα με τη συλλογική δράση αλλά και την ψήφο τους». Μάλλον η ΑΡΑΣ και οι πρώην ΣΥΡΙΖΑίοι της ΛΑΕ έχουν πίστη στο πολιτικό σύστημα και στις αλλαγές που φέρ-

νει η ψήφος και έχουν θορυβηθεί από τα μεγάλα ποσοστά αποχής. Παρόλα αυτά, μπορεί, όπως λένε, να μην πέτυχαν τον εκλογικό τους στόχο, αλλά συγκράτησαν τα ποσοστά τους (!!!) και επιβεβαίωσαν την εκλογική τους ύπαρξη, ενώ είναι και ο μόνος ενωτικός αριστερός πόλος. Σε τέτοιο παραλήρημα δεν μπορούμε να προσθέσουμε και πολλά, απλά να θυμίσουμε την καθημερινή δεξιά μετατόπιση αυτού του σχήματος, του οποίου πλέον η σχέση με την αριστερά είναι όση και του φάντη με το ... ρετσινόλαδο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήρε 20.603 ψήφους και ποσοστό 0,52%, ενώ το 2019 είχε 36.361 και 0,64%. Στην ανακοίνωσή της, αν και θεωρεί το αποτέλεσμα αναντίστοιχο, πιστεύει ότι εκφράζει την επιμονή ενός αντικαπιταλιστικού δυναμικού. Εμείς απλά θα πούμε ότι είναι πρόβλημα για ένα εκλογικό και μόνο

σχήμα, του οποίου οι δυνάμεις χρόνια τώρα βρίσκονται μαζί στο κίνημα μόνο κατά τύχη (μέχρι και στις φοιτητικές εκλογές καταγράφηκαν ξεχωριστά ΝΑΡ και ΣΕΚ) να θεωρεί ότι «έδωσε τη μάχη των εκλογών από θέσεις αντικαπιταλιστικού προγράμματος και προβολής της ανάγκης για απειθαρχία, ρήξη και έξοδο από Ευρωπαϊκή Ένωση». Γιατί είναι τρομερή αντίφαση να θεωρείς ότι δόθηκε τέτοια μάχη σε μια τόσο στημένη και αντιδραστική διαδικασία, αλλά και να πιστεύεις ότι μπορούσε να ξεπεραστεί σε αυτό το σημείο παιχνίδι το πρόβλημα που έχει καταγραφεί σε αυτόν τον σχηματισμό χρόνια τώρα.

Το Μ-Λ ΚΚΕ πήρε 6.836 ψήφους και 0,17%, ενώ το 2019 είχε 12.231 και 0,22% και θεωρεί και αυτό ότι είναι καλό και θετικό αποτέλεσμα. Το Μ-Λ ΚΚΕ και πριν τις εκλογές αλλά και μετά στην ανακοίνωσή του, λειτουργεί με το ίδιο

Η άνοδος της κανονικοποιημένης ακροδεξιάς έχει τη στήριξη του κεφαλαίου και τροφοδοτείται από τη φασιστικοποίηση

Ποτάμια τα κροκοδείλια δάκρυα των αστών κονδυλοφόρων για τη βαθιά ανησυχία που επικρατεί στην ΕΕ σχετικά με την άνοδο της ακροδεξιάς, έτσι όπως αυτή καταγράφηκε στις εκλογές. Βαθυστόχαστες αναλύσεις για τα αίτια του φαινομένου με στόχο να μπερδέψουν παρά να ξεκαθαρίσουν τα ζητήματα και δακρύβρεχτα συμπεράσματα που καταλήγουν στο κάλεσμα του αναγκαίου μετώπου των «δημοκρατικών δυνάμεων». Ξεκινάει η αγωνιά των κάθε λογής συστημικών παραγόντων και δημοσιολογούντων για το μέλλον της «Ευρώπης των δημοκρατικών αξιών» αν αποκτήσει η ακροδεξιά την πλειοψηφία του ευρωκοινοβουλίου. Ναι, της «Ευρώπης των δημοκρατικών αξιών», που ήδη 6 εκ των 27 χωρών της, Ιταλία, Φιλανδία, Ουγγαρία, Κροατία, Τσεχία, Σλοβακία, κυβερνώνται από ακροδεξιά και εθνικιστικά κόμματα. Αξίζει όμως εδώ να σημειώσουμε, επειδή όλοι αυτοί οι υπάλληλοι που πληρώνονται αδρά από τα ταμεία του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης θέλουν να βγάλουν τους λαούς φασίστες, την ίδια στιγμή που παρουσιάζουν το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό ως τους σημαιοφόρους της δημοκρατίας, ότι στην Κροατία και τη Σλοβακία καταγράφηκαν τα υψηλότερα ποσοστά αποχής 78,66% και 65,62% αντίστοιχα. Ενώ στην Τσεχία έφτασε το 63,5%, στη Φιλανδία το 59,6%, στην Ιταλία το 51,8% και στην Ουγγαρία το 41,5%.

Σύμφωνα λοιπόν με τα αποτελέσματα, για να τοποθετήσουμε τα πράγματα στη σωστή τους βάση, το κυρίαρχο στοιχείο που ανέδειξε η ευρωκάληπη είναι η μεγάλη αποχή, με τον μέσο όρο να φτάνει το 49% στα 27 κράτη-μέλη της ΕΕ, καταγράφοντας την αποστροφή και την αποστοίχιση των ευρυτέρων, πλατιών, λαϊκών και εργατικών μαζών των χωρών της ΕΕ, τόσο απέναντι στην ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, όσο και απέναντι στα

εθνικά αστικά πολιτικά συστήματα.

Στο ευρωκοινοβούλιο των 720 εδρών, με τις τρεις ιμπεριαλιστικές χώρες Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία να εκλέγουν 96, 81 και 76 ευρωβουλευτές αντίστοιχα (όλες οι άλλες χώρες έπονται με διαφορά) το ΕΛΚ διατηρεί την πλειοψηφία των εδρών με 189, αυξάνοντας τις έδρες του κατά 13. Η Ομάδα των Σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων διατηρεί τη δεύτερη θέση με 136 έδρες, χάνοντας 3. Τρίτη δύναμη οι κανονικοποιημένοι φασίστες με τις γραβάτες και με επικεφαλής την Μελόνι με 83 έδρες, κερδίζοντας 14. Ακολουθεί το RENEW με επικεφαλής τον Μακρόν με 81 έδρες, χάνοντας 21. Στη συνέχεια το Ταυτότητα και Δημοκρατία (ID) που συσπειρώνει τα ακροδεξιά και φασιστικά κόμματα με 58 έδρες, αυξημένες κατά 9. Οι Πράσινοι με 51 έδρες, χάνοντας 20. Η Αριστερά με 39 έδρες, αυξημένες κατά 2 και τέλος οι μη εγγεγραμμένοι σε Ομάδα που καταλαμβάνουν 83 έδρες (στοιχεία του POLITICO).

Προφανώς λοιπόν είναι σοβαρή και ανησυχητική η άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων, όμως σίγουρα δεν έγινε με παρθενογένεση, ούτε οι αιτίες εδράζονται στις περισπούδαστες αναλύσεις των αστών ρεμπεσκέδων. Ο φασισμός, γέννημα θρέμμα του καπιταλισμού, ενυπάρχει στο DNA της αστικής πολιτικής και ιδεολογίας, αποτελώντας, σε κυβερνητικό επίπεδο, την ακραία μορφή διαχείρισης της αστικής εξουσίας. Η άνοδος των ακροδεξιών φασιστικών κομμάτων στις ιμπεριαλιστικές χώρες αποτελεί επιλογή μερίδων των αστικών τάξεων, που στη σημερινή φάση εμπεριέχει όλα εκείνα τα στοιχεία που σχετίζονται και αλληλοτροφοδοτούνται από τον ενδοιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό σε περίοδο προετοιμασίας του 3ου Παγκοσμίου Πολέμου.

Κυρίαρχη πλευρά συνολικά για τα κέντρα εξουσίας στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αποτελεί η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής

ζωής από τα παραδοσιακά αστικά κόμματα εξουσίας. Τα ακροδεξιά φασιστικά κόμματα και μορφώματα είτε στήνονται από κέντρα εξουσίας είτε από παράκεντρα (από μερίδες των αρχουσών τάξεων που δεν κυριαρχούν και νιώθουν ριγμένες έναντι των άλλων στον εθνικό και παγκόσμιο καταμερισμό), αποτελούν εφεδρείες και δεκανίκια του σάπιου συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο. Το αν και πόσο θα αξιοποιηθούν σε κυβερνητικό επίπεδο σχετίζεται με τον ενδοαστικό ανταγωνισμό από τη μια και τον βαθμό κανονικοποίησης και προσαρμογής τους στα αστικά δεδομένα και συμπεφέροντα, από την άλλη. Είναι ενδεικτικό ότι κανένα φασιστικό, ακροδεξιό, εθνικιστικό κόμμα ή μόρφωμα δεν αμφισβητεί την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της ΕΕ και με την συμμετοχή τους στις ευρωεκλογές νομιμοποιούν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της κανονικοποίησης είναι η Μελόνι στην Ιταλία, αλλά και η Λεπέν στη Γαλλία. Χαρακτηριστική επίσης είναι και η διαδικασία κανονικοποίησης για το AfD, με τη διαγραφή του επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου, Μαξιμίλιαν Κρα, μετά τις δηλώσεις του ότι «δεν ήταν όλοι στα SS εγκληματίες», αλλά και η έρευνα για τον δεύτερο στη λίστα του ευρωψηφοδελτίου, Πέτρ Μπρίστον, ο οποίος ερευνάται από την ομοσπονδιακή εισαγγελία ως ύποπτος για δωροδοκία από τη Ρωσία. «Είμαστε έτοιμοι να κυβερνήσουμε» δήλωσε η Λεπέν με το ταγιέρ, στέλνοντας το μήνυμα στα σαλόνια των κέντρων εξουσίας του Παρισιού για την ολοκλήρωση της διαδικασίας μετασχηματισμού, προσαρμογής και κανονικοποίησης.

Είναι οι ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού που απαιτούν την ένταση της φασιστικοποίησης, ιδιαίτερα σε συνθήκες στρατιωτικοποίησης των οικονομικών και των κοινωνιών. Τα ακροδεξιά μορφώματα δεν καθορίζουν την πολιτική ατζέντα, αλλά αξιοποιούνται τόσο στις ενδοαστικές αντιθέσεις, ως πολιτική έκφραση μερίδων του κεφαλαίου, όσο και στην ολοένα και πιο αντιδραστική και ακροδεξιά μετατόπιση του επίσημου αστικού πολιτικού συστήματος.

Σε αυτή τη βάση, τα μέτωπα των δυνάμεων του «δημοκρατικού τόξου» που λανσάρουν οι αριστερές ρεφορμιστικές δυνάμεις, υπό την καθοδήγηση μερίδων των αστικών τάξεων, είναι μια εγκληματική πολιτική για τα συμφέροντα των λαών και της εργατικής τάξης. Είναι πλή-

ρης υποταγή, σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης, στα συμφέροντα του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου.

Στην χώρα μας, τα ακροδεξιά και νεοφασιστικά ψηφοδέλτια συγκέντρωσαν το ποσοστό του 20%, αντιστοιχώντας σε απολυτό αριθμό σε 735.000 ψήφους, σε συνθήκες πρωτοφανούς αποχής που σχεδόν άγγιξε το 60%. Προφανώς επίσης είναι ένα σοβαρό, ανησυχητικό στοιχείο που ανέδειξε η ευρωκάληπη, όμως και σε αυτή την περίπτωση δεν είναι το κυρίαρχο, αντίστοιχα. Θα λέγαμε μάλιστα ότι περισσότερο από ποτέ η αποχή είναι απαλλαγμένη από την ακροδεξιά απόχρωση, μιας και υπήρχε πληθώρα τέτοιων ψηφοδελτίων για να τιμωρηθεί, τάχα, ο Μητσοτάκης, τα οποία καλούσαν μαζικά στις ευρωεκλογές που νομιμοποιούν την καταλήστευση του τόπου και του μόχθου του λαού μας.

Ο Βελόπουλος δείχνει να αποτελεί την επιλογή του συστήματος στη διαδικασία κανονικοποίησης και προσαρμογής της ακροδεξιάς, συμβάλλοντας με την απόφαση για τον αποκλεισμό των Σπαρτιατών. Βέβαια επειδή εδώ η εξουσία βρίσκεται στα χέρια μιας παρασιτικής, κομμοραδόρικής, εξαρτημένης από τον ιμπεριαλισμό αστικής τάξης, η ακροδεξιά, ο φασισμός και ο εθνικισμός στην χώρα μας είναι καταδικασμένοι να αποκαλύπτουν ξεδιάντροπα τη γύμνια και την υποταγή τους στα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά των ΗΠΑ-ΕΕ, αλλά και στο ντόπιο κεφάλαιο. Πατώντας στο έδαφος της φασιστικοποίησης του αστικού πολιτικού σκηνικού, σε συνεργασία με εκκλησιαστικούς κύκλους και με ένα κράμα εθνικιστικών, ρατσιστικών, μεσαιωνικών, θρησκόληπτων απόψεων, στήνουν την παρέμβασή τους και τις σχέσεις τους με αυτό το κομμάτι του λαού, ενώ αξιοποιώντας τις αντιφάσεις του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού επιδιώκουν να εμφανίζονται ως αντισυστημικοί.

Το καθοριστικό στοιχείο όμως παραμένει το κενό που αφήνει η επαναστατική, κομμουνιστική αριστερά ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Αναδεικνύεται επιτακτικά η ανάγκη, την ίδια στιγμή που ο ρεφορμισμός δηλώνει την υποταγή του στην αστική νομιμότητα, οι Οργανώσεις που αναφέρονται στην επαναστατική, κομμουνιστική αριστερά να συμβάλουν στη συγκρότηση των λαϊκών-εργατικών-νεολαιίστικων αγώνων, αντιστάσεων και διεκδικήσεων. Σε αυτή την κατεύθυνση και πορεία θα αποκαλυφθεί και θα συντριβεί ο φασισμός.

λάθος σκεπτικό. Ότι δηλαδή και αυτές οι εκλογές, αλλά και οι προηγούμενες (βουλευτικές) είναι λίγο πολύ η ίδια διαδικασία. Αυτό διαφεύστηκε για πολλοστή φορά από τα ίδια τα ποσοστά συμμετοχής, αλλά και από τον τρόπο με τον οποίο ψηφίζουν ακόμα και αυτοί που συμμετέχουν (χαλαρότερη ψήφος κ.λπ.). Επίσης, το ζήτημα, λέει η ανακοίνωση του Μ-Α ΚΚΕ, κρίνεται και από το ιδεολογικό βάρος του μηνύματος που περνάς, για να αποτιμήσει το θετικό κατά την ανακοίνωση αποτέλεσμα. Ότι δηλαδή «κόντρα στο πέλαγος των ρεφορμιστικών αυταπατών» το Μ-Α ΚΚΕ «...δε μασήσαμε τα λόγια μας, ούτε καϊδέψαμε αυτιά...». Δηλαδή, το να συμμετέχεις στις Ευρωεκλογές με σύνθημα «Έξω η Ελλάδα από ΕΕ-ΝΑΤΟ» (το σύνθημα αυτό το χρησιμοποίησαν και άλλες δυνάμεις βέβαια) δεν είναι αυταπάτη ή μήπως δεν καλλιεργεί τον «συμφιλιωτισμό»;

Η ΟΚΔΕ από 4.803 ψήφους και 0,08% το 2019, φέτος πήρε 1.973 ψήφους και 0,05%. Σε ανακοίνωσή της, συγκρίνοντας τα αποτελέσματά της σε σχέση με αυτά των βουλευτικών, θεωρεί πως είναι ενθαρρυντικά. Μάλιστα, θεωρεί πως τα συνολικά αποτελέσμα-

τα της άκρας αριστεράς σχεδόν συγκράτησαν τις δυνάμεις τους και αυτό είναι θετικό. Στην ανακοίνωσή της επισημαίνει ότι ήταν το μόνο ψηφοδέλτιο της αριστεράς που μιλούσε «...όχι μόνο για την έξοδο από Ευρώ/ΕΕ, αλλά και για τους κοινούς αγώνες για την Κόκκινη Σοσιαλιστική Ευρώπη», για να καταλήξει στο να δυναμώσει η πάλη των εργαζομένων για να πέσει η ΝΔ και να την διαδεχτεί ποιος, θα ρωτήσουμε εμείς.

Όλοι καλά τα πήγαν, λοιπόν. Σε σκηνικό δεξιάς μετατόπισης και αντιδραστικών εξελίξεων, το εξωκοινοβούλιο πέφτει εκλογικά, αλλά αποτιμάει θετικά τη δράση του. Αυτό, όμως, που ξεχνάνε να δουν όλοι αυτοί είναι ότι ένα μεγάλο προοδευτικό δυναμικό επέλεξε να μην συμμετάσχει σε αυτή τη φαρσοκωμωδία και μάλιστα, δυστυχώς, η συμμετοχή της αριστεράς στις εκλογές αυτές εγκλώβισε κόσμο και δημιουργήσε μεγάλες αυταπάτες. Προφανώς, η αποχή από μόνη της δεν δίνει πολιτική κατεύθυνση, αλλά ιδού η Ρόδος, θα πούμε εμείς. Όμως, αν κρίνουμε από την αποτίμηση όλων αυτών των δυνάμεων, δεν θα τα πάνε καλά ούτε και στο... πήδημα.

Ευρωπαϊκή Ένωση

Αβεβαιότητα από τις κάλπες της Σταθερή η αντιλαϊκή της επίθεση

Ακόμη και στην επίσημη ιστοσελίδα της ΕΕ και του κοινοβουλίου της καταγράφεται μια όχι και τόσο ξεκάθαρη πορεία για το άμεσο μέλλον. Ο λόγος; Ο πολιτικός διχασμός στις άρχουσες τάξεις των βασικών της πυλώνων. Τα εκλογικά αποτελέσματα που για κάποιους συστημικούς αναλυτές αποτέλεσαν «πολιτικό σεισμό». Η αδυναμία χάραξης ενός στοιχειώδους οδικού χάρτη προς τη διαβόητη... ενοποίηση. Οι κοινές πολιτικές που αδυνατούν να παραχθούν στους πιο κρίσιμους τομείς. Όταν αναζητείται στρατηγική σε Γαλλία-Γερμανία, εν μέσω αλματώδους αύξησης των παγκόσμιων αντιθέσεων και ανταγωνισμών, δεν είναι να απορεί κάποιος για την έλλειψη κοινού στόχου. Αλλά και για την αποτύπωση αυτού του στοιχείου σε επίπεδο εκλογικού αποτελέσματος.

Με τη μέση αποχή (ή συμμετοχή, αν προτιμάτε) γύρω στο 50%, η επιδιωκόμενη «δημοκρατική νομιμοποίηση» της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας πήγε περίπατο. Ωστόσο, κάτι τέτοιο ήταν αναμενόμενο, παρά τις πιέσεις, τους εκβιασμούς και την πλουσιοπάροχη διαφημιστική καμπάνια. Αλλού βρίσκεται το πρόβλημα για τα επιτελεία. Η επιδίωξη προβολής του αντιδραστικού οικοδομήματος ως «τρίτου πόλου» στην παγκόσμια σκακιέρα έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί. Οι συμπληγάδες της μεγάλης ιμπεριαλιστικής τριάδας των ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας δεν αφήνουν κανένα περιθώριο για την ΕΕ, ακόμη και ως «ενωμένη» να τη θεωρούσε κανείς. Πολύ περισσότερο που οι αποκλίσεις του κυρίαρχου διδύμου εντός της είναι εμφανέστατες και μόνο το επί του παρόντος σύρσιμο πίσω από τις ΗΠΑ προσδίδει μια κάποια (δανεική;) συνοχή.

Η συζήτηση περί ανόδου της ακροδεξιότητας στην ΕΕ κρατάει αρκετά χρόνια. Τα αποτελέσματα της 9ης Ιουνίου, ωστόσο, το επιβεβαίωσαν ακόμη πιο χειροπιαστά. Οι αιτίες είναι ολοφάνερες. Η ακροδεξιά πολιτική εφαρμόζεται από τις όποιες κυ-

βερνήσεις και με τον όποιο φερρετζέ στο σύνολο των 27 κρατών-μελών πολλά έτη τώρα. Λογικό κι επόμενο, λοιπόν, να ανεβαίνει η ακροδεξιά ως η πιο αυθεντική έκφρασή της. Παρά ταύτα, το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα παραμένει ηγετική δύναμη, αυξάνοντας μάλιστα τις έδρες του. Η σοσιαλδημοκρατία παραμένει δεύτερη δύναμη, αν και αποδυναμωμένη. Οι κεντρώοι-φιλελεύθεροι (Renew) - που είναι αμφίβολο αν μπορεί να βρει κανείς διαφορές από τους προηγούμενους στα βασικά θέματα- υπέστησαν σημαντική μείωση. Στα δεξιά φιγουράρουν δύο ακροδεξιές ομάδες, ενισχυμένες και οι δύο, ενώ στα «αριστερά» προβάλλουν οι Πράσινοι και η Αριστερά -και οι δυο με σοβαρές απώλειες.

Η επονομαζόμενη και πανευρωπαϊκή ακροδεξιά στροφή, πάντως, μόνο ενιαία δεν μπορεί να θεωρηθεί. Κι αυτό γιατί μόνο απέναντι στους λαούς προβάλλουν οι ομοιότητες. Στους κύκλους των ιμπεριαλιστικών αρχουσών τάξεων υπάρχουν έως και πλήρως αντιθετικές στρατηγικές. Τα παραδείγματα του Εθνικού Μετώπου (Γαλλία), της Εναλλακτικής για τη Γερμανία και του Αδέρφια της Ιταλίας το επιβεβαιώνουν. Στη πρώτη περίπτωση, οι κυβιστήσεις της Λεπέν είναι εντυπωσιακές, σε μια προσπάθεια να εκφράσει την όλη δεξιά, με πιο πρόσφατη την αποδοχή της ΕΕ, την ιδιότυπη επαναφορά της γκολικής αντιπαράθεσης ΗΠΑ-Γαλλίας αλλά και το λοξοκοίταγμα προς τη Ρωσία. Στη δεύτερη, εμφανίζεται ένα μείγμα κάθετης αντίθεσης στα προτάγματα των ΗΠΑ τουλάχιστον αναφορικά με την Ευρώπη, προκρίνεται η αναβίωση ανοικτά ναζιστικών προταγμάτων, σε «συνδυασμό» με την υπόμνηση της χρησιμότητας της οστρόλιτικ και την επιδίωξη επιστροφής στις καλές σχέσεις με τη Ρωσία. Στην τρίτη, η Μελόνι και το κόμμα της έχουν κυριαρχήσει στην όλη δεξιά πολυκατοικία, συμπιέζοντας τα υπόλοιπα κόμματα, αποδεχόμενη πλήρως την

ΕΕ και το ΝΑΤΟ αλλά και στεκόμενη φανατικός αρωγός του καθεστώτος του Κιέβου ενάντια στη Ρωσία. Γράφεται, εν είδει αυτοεκπληρούμενης(;) προφητείας, ότι το παράδειγμα της οφείλουν να ακολουθήσουν όλα τα «αδερφά κόμματα», αν θέλουν να κυβερνήσουν στις χώρες τους.

Ορισμένοι προδιαγράφουν έναν άτυπο συνασπισμό των τριών μεγαλύτερων ευρωομάδων που θα δώσει τις σχετικές πλειοψηφίες στα όργανα της ΕΕ -πιθανά με την επανεκλογή της Φον ντερ Λάιεν στη θέση της προέδρου της Επιτροπής για μια νέα θητεία- για τη συνέχιση της πορείας της. Χρησιμοποιούν, μάλιστα, αυτό το συνδυασμό ως τον μόνο ικανό να «φράξει» το δρόμο στην επελαύνουσα ακροδεξιά. Άλλοι, πάλι, έχοντας μια πιο μακροπρόθεσμη οπτική, εξαρτούν (και σοφά, κατά τη γνώμη μας) τις εξελίξεις από την έκβαση των εκλογών στις ΗΠΑ! Για τέτοια και τόση... ευρωπαϊκή «χειραφέτηση» μιλάμε. Μια πιθανή επανεκλογή Τραμπ θα (ξανα)ανακατώσει την τράπουλα σε όλο τον πλανήτη, με το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας να φτάνει οπωσδήποτε σε Βερολίνο, Παρίσι και Ρώμη. Σε κάθε περίπτωση, υπάρχουν ισχυρές αστικές μερίδες στις ηγεμονεύουσες δυνάμεις εντός ΕΕ που δεν καλοβλέπουν την επανεδραίωση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στη γηραιά ήπειρο και το σύρσιμο στους σχεδιασμούς τους. Στο συλλογισμό τους αυτό προσκομίζουν ένα αδιάφευτο στοιχείο: η «Ευρώπη» παραμένει ο μεγάλος χαμένος της και πολεμικής αντιπαράθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας!

Από εκεί κι ύστερα, σχεδόν σε όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ καταγράφηκαν ακροδεξιοί άνεμοι στις ευρωεκλογές. Κάτι που υπάρχει αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα και στις εθνικές εκλογικές αναμετρήσεις. Είναι δείγμα της περιόδου στην οποία έχει εισέλθει η ανθρωπότητα. Αυτή της προετοιμασίας του νέου παγκό-

σμιου μακελίου. Ανεξαρτήτως πολιτικών διαχειριστών, η κατεύθυνση είναι δεδομένη.

Στον σημερινό «μπερδεμένο» κόσμο, με ποια πολιτική (σε επίπεδο στρατηγικής και τακτικής) θα προχωρήσει η ΕΕ; Η ευρωκάλη δεν έβγαλε σαφή απάντηση. Κυρίως λόγω του ότι την πρωτοβουλία των κινήσεων δεν έχει καμία από τις ηγεμονικές καγκελαρίες της ΕΕ. Αλλά κι επειδή τα διλήμματα που έχουν τεθεί είναι «χοντρά» και δεν επιδέχονται μοναδικές αναγνώσεις. Με τους δοσμένους συσχετισμούς η ΕΕ είναι υποχρεωμένη να κινηθεί. Τα όρια, ωστόσο, αυτής της κίνησης όλο και περισσότερο στενεύουν. Το ίδιο και οι διχασμοί. Απ' ό,τι φαίνεται, το στοιχείο αυτό δεν ήταν αποκλειστικό προνόμιο του βρετανικού ιμπεριαλισμού!

Στον αντίποδα, δεν πρέπει καθόλου να υποτιμηθεί η εκλογική συμπεριφορά των λαών της Ευρώπης. Η έκφραση σε μαζική κλίμακα της δυσφορίας, της αποστροφής και εν τέλει της αντίθεσης στο ιμπεριαλιστικό οικοδόμημα, με αιχμή την πολιτική στάση της αποχής. Όχι γιατί το λέμε εμείς που παλεύουμε διαχρονικά αυτή τη θέση και στάση. Αλλά γιατί οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές το σημειώνουν. Με τέτοιο τρόπο, μάλιστα, που να εκφράζουν ανοικτά την πρόθεση «αλλαγών»(;) ως προς τους επόμενους γύρους ευρωεκλογών. Η απονομιμοποίηση σε πλατιά κλίμακα της ευρωεκλογικής φάρσας, ανεξάρτητα αν αυτή γίνεται με ευρωπαϊκά ή εθνικά κριτήρια, παραμένει μείζον ζήτημα για τα επιτελεία της ΕΕ. Πάνω και σ' αυτήν ακριβώς μπορούν να «χτίσουν» οι αντιΕΕ δυνάμεις, παλεύοντας για την έξοδο των χωρών τους από το αντιδραστικό κατασκεύασμα. Για την ενίσχυση της αντιιμπεριαλιστικής και αντικαπιταλιστικής πάλης των λαών. Με προοπτική την ανεξαρτησία και το σοσιαλισμό!

Γαλλία

«Νέο Λαϊκό Μέτωπο»

Απάντηση στην ακροδεξιά ή ανακύκλωση αυταπατών και αδιεξόδων;

Οι πρόσφατες ευρωεκλογές στη Γαλλία, εκτός από την ηχηρή αύξηση της αποχής, έφεραν τον καταποντισμό του κυβερνώντος κόμματος του Μακρόν (14,5%) και τη σοβαρή ενίσχυση της ακροδεξιότητας του Εθνικού Συναγερμού (RN) της Λεπέν (32%)!

Την επομένη των ευρωεκλογών, ο Μακρόν προκήρυξε πρόωρες βουλευτικές εκλογές, που αποτέλεσαν ήδη καταλύτη πολιτικών ζυμώσεων και εξελίξεων. Ο Μακρόν θέλει να εκμεταλλευθεί τα αντιδεξιά αντανάκλαστα των Γάλλων, όπως έκανε και στις εκλογές του 2022 και να θέσει το δίλημμα «ή Λεπέν ή εγώ» για να ενισχυθεί πολιτικά. Ξεκαθαρίζει, όμως, ότι όποιο και να είναι το αποτέλεσμα, δεν θα παραιτηθεί από την προεδρία. Αυτό σημαίνει ότι θα έχουμε «συγκατοίκηση» ακόμα και με ακροδεξιό πρωθυπουργό, όπως αφήνουν να

εννοηθεί στελέχη του Μακρόν!

Στον χώρο της κεντροαριστεράς και σοσιαλδημοκρατίας υπήρξαν επίσης πρωτοβουλίες που κατέληξαν σε κοινό εκλογικό κατέβασμα. Επαναλαμβάνεται το εγχείρημα του Nupes («Νέα Οικολογική και Κοινωνική Λαϊκή Ένωση»), που είχε προκρίνει ο Μελανσόν στις προηγούμενες εκλογές (2022) και το οποίο λίγο μετά κατέρρευσε κάτω από το βάρος των πολιτικών διαφωνιών σε κεντρικά ζητήματα!

Το νέο εκλογικό σχήμα φέρει την ονομασία «Νέο Λαϊκό Μέτωπο» (NOUVEAU FRONT POPULAIRE, NFP), με παραπομπές στην προπολεμική Γαλλία του 1936. Σε αυτό συμμετέχουν: το Σοσιαλιστικό Κόμμα (Partie Socialiste, PS), η «Ανυπότακτη Γαλλία» (LA France Insoumise, LFI) του Μελανσόν, οι Οικολόγοι (EELV), το ΚΚ Γαλλίας και άλλες μικρό-

τερες οργανώσεις και συλλογικότητες.

Ένας από τους βασικούς στόχους αυτής της σύμπραξης είναι, όπως δηλώνεται, η αντιμετώπιση της ανόδου της ακροδεξιότητας στη Γαλλία και η καταπολέμηση του Μακρονισμού.

Στις διακηρύξεις του «Νέου Λαϊκού Μετώπου», κύριο ζήτημα είναι η κατάργηση του νέου αντιμεταναστευτικού νόμου που ψήφισε πρόσφατα ο Μακρόν (τον οποίο στήριξε και η Λεπέν!). Παράλληλα, δίνεται και η υπόσχεση για αναθεώρηση της αύξησης του ορίου ηλικίας για συνταξιοδότηση. Πρόκειται για έναν νόμο που πέρασε ο Μακρόν παρακάμπτοντας την Βουλή, αφού δημιούργησε θυελλώδεις κοινωνικές αντιδράσεις και απεργίες για πάνω από έναν χρόνο! Επίσης, προτείνεται η επαναφορά του φόρου μεγάλης περιουσίας.

Κάπου εκεί τελειώνουν τα θετικά της

ατζέντας του «Νέου Λαϊκού Μετώπου» και αρχίζουν τα ακανθώδη ζητήματα. Για το ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία, υπάρχει πλήρης σύμπλευση με την πολιτική Μακρόν, καθώς δηλώνεται πως θα πρέπει να συνεχιστεί η βοήθεια που δίνεται στην Ουκρανία και να εφαρμοστούν οι κυρώσεις προς τους Ρώσους που δραστηριοποιούνται οικονομικά στην ΕΕ! Μάλιστα, ο νέος «ηγέτης» του (πάλαι ποτέ κυβερνητικού) Σοσιαλιστικού Κόμματος, Ραφαέλ Γκλικσμάν, ασκεί κριτική στον Μακρόν γιατί δεν στέλνει αρκετά όπλα στο μακελίο της Ουκρανίας!

Για να το πούμε πιο συνολικά, οι επιλογές της γαλλικής άρχουσας τάξης ουδόλως θίγονται! Έτσι, για τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ δεν υπάρχει καμία επικριτική αναφορά. Ούτε και για την ΕΕ, αυτόν τον ιμπεριαλιστικό ληστρικό μηχανισμό

Γαλλία – Γερμανία Τα «απόνερα» των ευρωεκλογών Κυβερνητικές κρίσεις και γεω...πολιτικά αδιέξοδα

Πολιτική αβεβαιότητα έχει κυριεύσει την Ευρώπη, με τη Γαλλία να πρωτοστατεί. Η ανατροπή ήρθε από εκεί που συνήθως δεν υπήρχαν εκπλήξεις: από το αποτέλεσμα που αποκρυστάλλωσε η κάλπη των ευρωεκλογών. Η ακροδεξιά «Εθνική Συσπείρωση» τερμάτισε πρώτη με 32,4% των ψήφων, υπερδιπλάσιο από αυτό που πήρε το κόμμα του Μακρόν.

Ο γάλλος πρόεδρος προκήρυξε την ίδια μέρα βουλευτικές εκλογές για τις 30 Ιουνίου και 7 Ιουλίου (πρώτος και δεύτερος γύρος). Στο διάγγελμά του υπογράμμισε: «αυτή είναι μια κατάσταση που δεν μπορώ να επιλύσω. Η άνοδος των εθνικιστών, των δημαγωγών, αποτελεί κίνδυνο για το έθνος μας, για την Ευρώπη μας, για τη θέση της Γαλλίας στην Ευρώπη και στον κόσμο». Μια κίνηση (που κανείς δεν πρόβλεπε και με την οποία ελπίζει να ανακόψει το παλιρροϊκό κύμα της Μαρί Λεπέν) η οποία χαρακτηρίστηκε από πρώην αξιωματούχο του Προεδρικού Μεγάρου ως «*παραληρηματική πράξη ενός ανθρώπου μετά την ήττα*», με «*μεγάλη πιθανότητα παράξει το αντίθετο αποτέλεσμα*».

Στον Μακρόν ωστόσο καταλογίζεται ότι ανέτρεψε, μετά την εκλογή του το 2017, την παλιά κατεστημένη πολιτική τάξη πραγμάτων, αναστατώνοντας τη γαλλική πολιτική. Διεμβόλισε το Σοσιαλιστικό Κόμμα και αποδόμησε το κεντροδεξιό Ρεπουμπλικανικό, ανοίγοντας το δρόμο στη σημερινή κατάσταση. Η όποια καθυστέρηση της ανόδου της Λεπέν στην εξουσία συμβάδισε με την κοινωνική και πολιτική δυσaréσκεια που συνεχώς διογκώνεται.

Με τις πρόωρες εκλογές ευελπιστεί να συσπειρώσει τους ψηφοφόρους όλων των πλευρών πίσω του. Ωστόσο η τακτική «εγώ ή η Λεπέν» μάλλον εξαντλήθηκε και εκλαμβάνεται πλέον από το εκλογικό σώμα ως εκβιασμός χωρίς αντίκρισμα. Και ο βασικός λόγος είναι ότι στο πολιτικό σκηνικό της Γαλλίας, και όχι μόνο, οι διαχωριστικές γραμμές μεταξύ δεξιάς, κεντροδεξιάς και άκρας δεξιάς έχουν ξεθωριάσει πολύ.

Ακόμα και στο δικό του στρατόπεδο είναι βάσιμος ο φόβος ότι θα μπορούσε να συμβεί το αντίθετο από αυτό που επιδιώκει. Στελέχη και σύμβουλοι του κόμματος της «Αναγέννησης» του Μακρόν (διατηρώντας την ανωνυμία τους μέχρι στιγμής) με δηλώσεις στα ΜΜΕ προβλέπουν καταστροφή!.. «Το παλάτι των Ηλυσίων δεν έχει κατανοήσει πραγματικά την “αντιπροεδρική” διάθεση στη Γαλλία» ή... «Όσο περισσότερο μιλάει τόσο περισσότερο χάνουμε πόντους [στις δημοσκοπήσεις]» και

άλλα παρόμοια.

Επίσης ακούγονται απίθανα πράγματα. Ο υπουργός Οικονομικών Λεμέρ υπερτόνισε τις συνέπειες του «Εθνικού Συναγερμού» στην εξουσία: «*Το πρόγραμμα του Εθνικού Συναγερμού είναι ένα μαρξιστικό πρόγραμμα, καθαρά και απλά μαρξιστικό... Θα ήθελα να μάθω ποιος θα πληρώσει το λογαριασμό του μαρξιστικού προγράμματος της Λεπέν*», είπε σε συνέντευξή του στο κανάλι BFMTV! Αλλά ο ακροδεξιός ανερχόμενος σταρ Μπαρντελά άφησε να εννοηθεί ότι θα μπορούσε να κάνει πίσω σε κάποια πράγματα: «*Στα οικονομικά, θα είμαι λογικός*», υποσχέθηκε.

Το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, από τους κοντινότερους συμμάχους του γάλλου προέδρου, φαίνεται να οδηγείται σε μοιραίο σχίσμα. Το πυροδότησε ο ηγέτης του, Σιοτί, προτείνοντας στο κόμμα να συνεργαστεί με τη Λεπέν για να νικήσει τον Μακρόν. Στα αριστερά, προωθείται συμφωνία συνεργασίας, με τα μέρη να φαίνεται να σκοπεύουν να αφήσουν πίσω τις διαφορές τους. Αλλά οι εντάσεις εξακολουθούν να ενισχύονται, όχι τόσο λόγω προσώπων όσο ζητημάτων που αφορούν Ουκρανία και Γάζα.

Ο Μακρόν δεν διακυβεύει απλώς την πολιτική του ζωή, στο κρίσιμο υπόλοιπο της δεύτερης και τελευταίας θητείας του. Παίζει επίσης ένα τεράστιο στοίχημα για τη γαλλική αστική τάξη, οξύνοντας ένα μεγάλο φάσμα προβλημάτων τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό μέτωπο. Σύντομα θα φανεί σε ποιο βαθμό η προεκλογική εκστρατεία στη Γαλλία θα επηρεάσει τη σύνθεση της νέας Κομισιόν. Όπως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι εξελίξεις στη Γαλλία θα επηρεάσουν την πορεία του γερμανικού ακροδεξιού AfD (που ήρθε δεύτερο κόμμα στις ευρωεκλογές) στον ορίζοντα των εθνικών εκλογών του Σεπτεμβρίου 2025 ή νωρίτερα...

Ενώ όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα στις πρόωρες εκλογές της Γαλλίας, δεν αποκλείεται και οι Γερμανοί να αντιμετωπίσουν σύντομα κάτι τέτοιο. Βουλευτές στον τρικομματικό συνασπισμό του Σολτς, όπως αναφέρει ο ιστότοπος POLITICO, προετοιμάζονται για αυτό το ενδεχόμενο. Μόλις δύομισι χρόνια μετά τη θητεία της, η κυβέρνηση του Σολτς έχει φτάσει σε οριακό σημείο. Εμφατικό στοιχείο: μόνο το 31% των γερμανών ψηφοφόρων στήριξε τα τρία κόμματα του γερμανικού συνασπισμού. Και μάλιστα με ρεκόρ προσέλευσης! Ο Σολτς λέει ότι οι πρόωρες εκλογές δεν είναι στην ατζέντα του, αλλά πιθανότατα δεν εξαρτάται από τον ίδιο. Το ερώτημα

τώρα δεν είναι αν η κυβέρνησή του θα επιβιώσει, αλλά για πόσο. Ενδεχόμενα, οι πιέσεις για πρόωρες εκλογές να γίνουν πιο έντονες το Σεπτέμβριο, όταν θα διεξαχθούν τρεις πολιτειακές εκλογές στα ανατολικά της χώρας, όπου το AfD είναι ισχυρότερο και πιθανά να κερδίσει και τις τρεις.

Βέβαια στη Γερμανία οι κυβερνητικές κρίσεις είναι σχεδόν αδύνατο να πάρουν χαρακτήρα «ντόμινο», αφού θεσμικά αποτρέπει η επανάληψη των πολιτικών κρίσεων ανάλογων της εποχής της Βαϊμάρης. Ο πρόεδρος Στάινμαγιερ, αντί να προκηρύξει νέες εκλογές, μπορεί να ζητήσει από τους Χριστιανοδημοκράτες (CDU) να προσπαθήσουν να σχηματίσουν κυβέρνηση με βάση τα αποτελέσματα των εκλογών του 2021 και με δεδομένο ότι απολαμβάνουν πλέον προβάδισμα 14 μονάδων στις δημοσκοπήσεις.

Όλα αυτά καταγράφονται σε μια στιγμή υπερ-δραστηριοποίησης της Γαλλίας και της Γερμανίας στον πόλεμο της Ουκρανίας, που φέρνει τη Δ. Ευρώπη ακόμα πιο κοντά στην τροχιά της αμερικανικής στρατηγικής, στο πλαίσιο μιας υπερτονισμένης ρωσικής απειλής. Η αυξανόμενη παρουσία των ΗΠΑ και NATO, στρατιωτικά και πολιτικά, θα αποτελέσει τον κύριο παράγοντα για τον καθορισμό της πορείας της Ευρώπης στο άμεσο μέλλον.

Οι συσχετισμοί και στις ισορροπίες που κλονίστηκαν μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι υπό αναδιαμόρφωση. Παράδειγμα: η Γαλλία, που εμπόδιζε την επέκταση της ΕΕ στην Ανατολική Ευρώπη, τώρα μιλάει για το μπλοκ που «*πρέπει να λάβει νέα μέλη ή να πεθάνει*»! Ο Μακρόν είναι πιο επιθετικός σε σχέση με οποιονδήποτε ευρωπαίο ηγέτη στο NATO, το οποίο κάποτε αποκαλούσε «εγκεφαλικά νεκρό». Θεωρεί τη Ρωσία ως τη μεγαλύτερη στρατιωτική απειλή για την Ευρώπη και την Κίνα οικονομική τέτοια. Λεπτομέρεια: και οι δύο την έχουν εκτοπίσει από τη ζώνη του «Σαχέλ»!

Ωστόσο η μεγαλύτερη ανατροπή στον ευρωπαϊκό χώρο αφορά το πάλαι ποτέ ισχυρό γαλλογερμανικό δίδυμο που μοιάζει πλέον με τη σκιά του. Ο πόλεμος στην Ουκρανία τούς άλλαξε όλους. Ακόμη και στην περίπτωση που Γαλλία-Γερμανία διαμόρφωναν έναν κοινό πλαίσιο ευρωπαϊκών πρωτοβουλιών, η αποδοχή του από τους υπόλοιπους 25 είναι υπό μερική ή ολική αίρεση.

Ο γάλλος πρόεδρος αναφέρθηκε (απολογιστικά;) πρόσφατα στη φθίνουσα επιρροή της Ευρώπης, χαρακτηρίζοντάς την ως «*μία ήπειρο που βιώνει τη μείωση της σημασίας της*». Η ενίσχυση των ΗΠΑ εντός του ευρωπαϊκού πολιτικού λόγου και της συλλογικής συνειδησης διαβρώνει σταδιακά την ικανότητα της Ευρώπης να διεκδικήσει την ανεξάρτητη ταυτότητά της, σε συνδυασμό με τη φθίνουσα πορεία της ΕΕ ως γεωπολιτικής οντότητας. Αν και αυτό το τελευταίο οφείλεται, εν μέρει, στην άνοδο της Ασίας, επιδεινώνεται από τις προσπάθειες των ΗΠΑ να στρέψουν όλη την Ευρώπη κατά της Ρωσίας. Κατά συνέπεια, η Ευρώπη εξαρτάται όλο και περισσότερο από τις αποφάσεις της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, γεγονός που την προσγειώνει σε έναν υποδεέστερο ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις.

Για τα σύνθετα προβλήματα «στρατηγικής συνεργασίας» των δύο μεγάλων ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, αρκεί μια ήσσονος σημασίας αφορμή, όπως οι ευρωεκλογές, για να εκδηλωθεί όλο το αντιφατικό περιεχόμενό της! Το πολιτικό στοιχείο των εκλογών σε Γαλλία και Γερμανία δεν αφορά τις ευρωεκλογές αυτές καθαυτές, αλλά τη στρατηγική δυστοκία των αστικών τους τάξεων να ανακτήσουν μέρος της αίγλης που τις περιέβαλλε σε ένα όχι και τόσο μακρινό παρελθόν!

Η μετατόπιση του κέντρου βάρους των γεωπολιτικών συγκρούσεων είναι οριστική και αμετάκλητη και σε αυτή την εξέλιξη δεν μπορούν να «παίξουν» με τρόπο πρωτοβουλιακό. Το ζήτημα αποκτά έως και δραματικές διαστάσεις με τη συνειδητοποίηση ότι, στο ορατό μέλλον, οποιαδήποτε σύγκλιση μεταξύ τους, και με όχημα την ΕΕ, είναι πρακτικά ανέφικτη! Πράγμα που ενδεχόμενα να επηρεάζει όλο το δυτικό μπλοκ. Το έδειξε η πρόσφατη συγκέντρωση των ηγετών της G7 στην Ιταλία, που μόνο με επίδειξη δυτικής ισχύος δεν έμοιαζε!

XB

που καταδυναστεύει τους λαούς της Ευρώπης. Απουσιάζει κάθε αναφορά και στην ιμπεριαλιστική πολιτική της Γαλλίας στην αφρικανική ήπειρο. Ασκεείται κριτική στη στρατηγική και εξοπλιστική προσήλωση της ΕΕ πίσω από τις ΗΠΑ, αλλά αυτή η κριτική είναι προς την κατεύθυνση της «διασφάλισης της γεωπολιτικής και στρατιωτικής μας αυτονομίας»...

Για το ζήτημα του παλαιστινιακού λαού και τη γενοκτονία στη Γάζα, ακολουθείται μια γραμμή «ίσων» αποστάσεων. Γίνεται αναφορά στην απόφαση του ΟΗΕ για δημιουργία δύο κρατών στα σύνορα προ του 1967, αλλά υπάρχει η διπλή καταδίκη της κυβέρνησης Νετανιάχου και της ηγεσίας της Χαμάς, η οποία χαρακτηρίζεται «τρομοκρατική» ως οργάνωση. Ο ίδιος χαρακτηρισμός υπάρχει και για τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου.

Πολύ πιο αντιπροσωπευτικές και ενδεικτικές της κατεύθυνσης η οποία θα υπερισχύσει στο εσωτερικό του «Νέου Λαϊκού Μετώπου», στην προσπάθεια για κατάκτηση του κυβερνητικού θώκου, είναι οι μεταγραφές και οι υποψηφιότητες που έχουν ήδη ανακοινωθεί!

Μετά την υποψηφιότητα του πρώην υπουργού Υγείας επί Μακρόν, Ορελιέν Ρουσό, ο οποίος θεωρείται αρχιτέκτονας της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, ήρθε ένα ακόμη πιο τρανταχτό όνομα, αυτό του σοσιαλιστή πρώην προέδρου της Γαλλίας, Φρανσουά Ολάντ! Ταυτόχρονα, γράφεται πως υπάρχουν πιέσεις στον Μελανσόν να μην διεκδικήσει την αρχηγία

του μετώπου και να κρατήσει εκτός των ψηφοδελτίων τους «ακραίους» της «Ανυπότακτης Γαλλίας»!

Όσο κι αν αντιλαμβανόμαστε τη δυστοπική πολιτική κατάσταση που ανέδειξαν για τον γαλλικό λαό οι ευρωεκλογές και το αποτέλεσμα της ανόδου της ακροδεξιάς, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε σαν αισιόδοξη προοπτική τη συγκρότηση του «Νέου Λαϊκού Μετώπου». Οι διακηρύξεις της αλλά και οι διαφαινόμενοι πρωταγωνιστές του Μετώπου, αν αναλάβει κυβερνητικά πόστα, εγγυώνται αποτελέσματα σαν αυτά που ζήσαμε στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια! Η ακροδεξιά και οι πολιτικές του συστήματος δεν μπορούν να νικηθούν εκλογικά, με τον λαό απών!

Η ΚΝΕ φέρνει νόμους του αστικού κράτους στους φοιτητικούς συλλόγους Το ΚΚΕ βάζει στο ευρωψηφοδέλτιο λάτρεις ιδιωτικών πανεπιστημίων

Στον Σ.Φ. Ιατρικής Ιωαννίνων η ΠΚΣ επικαλέστηκε τους νόμους 1264 και 1268 στο μετεκλογικό Δ.Σ. για να εξασφαλίσει την αυτοδυναμία της, παρακάμπτοντας την απλή αναλογική, η οποία χρησιμοποιούνταν για χρόνια για τον διαμοιρασμό των εδρών. Το να επικαλείται, βέβαια, αριστερή δύναμη νόμους του κράτους για να ορίσει το πώς θα λειτουργήσουν οι φοιτητικοί σύλλογοι, είναι από μόνο του ένα ζήτημα.

Οι νόμοι αυτοί, μάλιστα, ψηφίστηκαν από την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ το 1982. Ο 1264 (νόμος για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος) έφερε την ενισχυμένη αναλογική στις εκλογές των σωματείων, για να αποκλείσει μικρότερες οργανωτικά δυνάμεις από τα Δ.Σ. Ο 1268, από την άλλη, ήρθε για να χτυπήσει τον ανεξάρτητο από το κράτος φοιτητικό συνδικαλισμό, μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις που κατάφεραν να ανατρέψουν τον ν. 815. Στόχος τους να καναλιζάρουν το φοιτητικό κίνημα, να το εγκλωβίσουν στους τέσσερις τοίχους της συνδιοίκησης, για να κόψουν από τους φοιτητές τη δυνατότητα αντίστασης και πάλης.

Η ανεξαρτησία των φοιτητικών συλλόγων ήταν και είναι κεκτημένο του φοιτητικού κινήματος, που κατοχυρώθηκε μετά τη χούντα και την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Η συγκρότηση φοιτητικών συλλόγων με όρους ανεξαρτησίας από το κράτος και τους μηχανισμούς του οδήγησε το φοιτητικό κίνημα στην ανατροπή του ν. 815, το μπλοκάρισμα του 2083 και το σταμάτημα της αναθεώρησης του άρθρου 16 το 2006-2007. Οι οργανωμένες δομές και διαδικασίες του φοιτητικού κινήματος πάντα έμπαιναν στο στόχαστρο όλων των κυβερνήσεων, γιατί ακριβώς έβαζαν τον φοιτητόκοσμο και τη νεολαία στον αγώνα. Έτσι, από τους νόμους για την οριοθέτηση του Ασύλου μέχρι την οριστική κατάργησή του, τη συνδιοίκηση και τα συμβούλια φοιτητών, προσπαθούν με ιδιαίτερο ζήλο να βάλουν χέρι στο φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του.

Οι επικλήσεις σε τέτοιους νόμους (και όχι μόνο) είναι νερό στο αυλάκι στην προσπάθεια του συστήματος να μετατρέψει τους φοιτητικούς συλλόγους από όργανα πάλης σε κάτι ακίνδυνο για αυτό. Το παράδειγμα των Ιωαννίνων δεν είναι, δυστυχώς, το μοναδικό. Το τελευταίο διάστημα στην Αλεξανδρούπολη και στον Βόλο, η ΑΡΙΣ αυτή τη φορά κατέθετε ψηφίσματα (επίσης επικαλούμενη τον 1268/82) στα Δ.Σ. για να οριστούν οι εκπρόσωποι στα όργανα συνδιοίκησης.

Οι λογικές αυτές είναι επικίνδυνες για το φοιτητικό κίνημα. Με τη σφραγίδα της ρεφορμιστικής αριστεράς μπαίνει πλέον το κράτος μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους, βάζοντας και αυτή το λιθαράκι της για το αποδυνάμωμα και την

απονέκρωσή τους.

Το φοιτητικό κίνημα του Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη ήταν αποκαλυπτικό και από αυτή την έννοια. Αυτοί που επικαλούνται στο όνομα του φοιτητικού κινήματος τους νόμους του ΠΑΣΟΚ ήταν αυτοί που έτρεχαν στις επιτροπές μορφωτικών υποθέσεων της Βουλής, για να κάσουν στο ίδιο τραπέζι με τους εκπροσώπους του υπουργείου. Αυτοί που κυνηγούσαν το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο για να πάρει το μέρος του αγώνα. Ήταν αυτοί που έσπευσαν να κλείσουν τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις.

Σαν να μην έφτανε αυτό, το ευρωψηφοδέλτιό τους κόσμησε και ο Κώστας Γουλιάμος, ακαδημαϊκός και πρώην πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου, φημισμένος για δηλώσεις του τύπου «η λειτουργία κρατικών και μη κρατικών πανεπιστημίων έχει πολλαπλώς ωφελήσει και τα ίδια τα πανεπιστήμια», «η αριστεία ανοίγει τον δρόμο για το πανεπιστήμιο του μέλλοντος» και «το πανεπιστήμιο θα πρέπει να είναι σε άμεση συνεργασία με την αγορά εργασίας και τη βιομηχανία».

Ο Γουλιάμος, μάλιστα, συνόδευσε τον Κουτσούμπα στην περιοδεία του στις ΗΠΑ, λίγο μετά το κλείσιμο των φοιτητικών διαδηλώσεων και των καταλήψεων στην Ελλάδα. Σε αυτές τις συνθήκες και με περίσσιο θράσος «εξέφραζαν την αλληλεγγύη τους» στους φοιτητές στις ΗΠΑ που διαδήλωναν για την Παλαιστίνη.

Η εμφάνιση του Γουλιάμου στις Ευρωεκλογές ταίριαζε με το κλείσιμο και τη στάση του ΚΚΕ στις φοιτητικές κινητοποιήσεις. Ταίριαζε με τον οπορτουνισμό και την εκλογολαγνεία που το χαρακτηρίζει όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια.

Η ΚΝΕ και το ΚΚΕ έχουν δώσει πολλές φορές διαπιστευτήρια στο σύστημα για το πόσο υπεύθυνες δυνάμεις είναι. Το αποδεικνύουν κάθε φορά που κλείνουν κάποιον μικρότερο ή μεγαλύτερο αγώνα, το αποδεικνύουν με την τοποθέτηση και τη στάση τους. Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δεν είναι αφελείς. Ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει να στηρίζουν αστούς ακαδημαϊκούς θιασώτες των ιδιωτικών πανεπιστημίων, πόσο μάλλον μετά από ένα τρίμηνο φοιτητικών συνελεύσεων και καταλήψεων. Ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει να αφήνουν το κράτος να μπαίνει στους φοιτητικούς συλλόγους. Αλλά τέτοιες δυνάμεις δεν έχουν ιδιαίτερο πρόβλημα, μιας και έχουν συνειδητά επιλέξει να μην έχουν και πολλές σχέσεις με τη συλλογική και οργανωμένη πάλη.

Αυτές τις λογικές πρέπει το φοιτητικό κίνημα να τις προσπεράσει. Η ιστορία έχει δείξει ότι μόνο όταν οι φοιτητές πήραν την κατάσταση στα χέρια τους στο πλάι του λαού και της νεολαίας κατάφεραν να κερδίσουν δικαιώματα.

Ancient Assini Beach, Πλάκα Δρεπάνου στο Ναύπλιο 25ο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Το 25ο camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης θα πραγματοποιηθεί στην Πλάκα Δρεπάνου στο Ναύπλιο από τις 26/7 ως τις 4/8 στο camping Ancient Assini Beach.

Κάθε χρόνο το camping είναι μια προσπάθεια να στήσουμε τις διακοπές μας με έναν τρόπο διαφορετικό από αυτόν που επικρατεί και που μπορεί να έχουμε συνηθίσει. Οι διακοπές στο πλαίσιο του δεν ακολουθούν το κυρίαρχο μοτίβο της «εκτόνωσης» και της «φυγής» από την πραγματικότητα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Το αντίθετο, είναι ένα πολιτικό camping, στο οποίο δεν είμαστε ξεκομμένοι από τις εξελίξεις, αλλά συζητάμε γι' αυτές και θα παρεμβαίνουμε στα πράγματα ακόμη και κατά τη διάρκειά του. Στο πλαίσιο του συνυπάρχουν η χαλάρωση και η διασκέδαση με την πολιτική ζύμωση και την ανταλλαγή προβληματισμών πάνω σε μια σειρά από πολιτικά-κοινωνικά ζητήματα.

Η λειτουργία του camping χαρακτηρίζεται από το τρίπτυχο συλλογικότητα-αυτοοργάνωση-αλληλεγγύη. Με γνώμονα αυτά τα τρία στοιχεία θα λειτουργήσουν για τις 10 ημέρες που διαρκεί όσοι συμμετέχουν σε αυτό.

- Συλλογικότητα, επειδή η διοργάνωσή του είναι μια διαδικασία συλλογική, αφού αποτελεί υπόθεση του κάθε συναγωνιστή και περνάει μέσα από τη λειτουργία των ομάδων στις οποίες συμμετέχουν όλοι.

- Αυτοοργάνωση, επειδή το camping οργανώνεται από τους ίδιους τους συμμετέχοντες σε όλες τις πτυχές του, όπως για παράδειγμα συμβαίνει με το μαγείρεμα, την καθαριότητα, τις πολιτιστικές εκδηλώσεις κ.τ.λ.

- Αλληλεγγύη, επειδή ζητούμενο είναι να εξασφαλιστεί η ισότιμη συμμετοχή όλων στο camping και στις διαδικασίες του.

Το πρόγραμμα του κάμπινγκ περιλαμβάνει κεντρικές πολιτικές εκδηλώσεις, θεματικά εργαστήρια, προβολές ταινιών, θεατρικές παραστάσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, τουρνουά κ.ά.

Από τα βασικά θέματα που συζητούνται κάθε χρόνο είναι τα μέτωπα που ανοίγει η κυβέρνηση στην εκπαίδευση, απέναντι σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς, ενώ επίσης περιγράφονται και κάποιες βασικές κατευθύνσεις πάλης. Η φετινή χρονιά χαρακτηρίστηκε από τον δίμηνο ξεσηκωμό της νεολαίας ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη και στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Βάφτηκε με τα χρώματα της σημαίας της Παλαιστίνης, η οποία αποτέλεσε παγκόσμια σύμβολο αντίστασης στην καταπίεση.

Με τις διακοπές να αποτελούν πλέον πολυτέλεια για πολλούς, με φοιτητές -και μαθητές- να ψάχνουν να δουλέψουν σεζόν κάτω από άθλιες συνθήκες, το camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης προσπαθεί να αποτελέσει μια οικονομική λύση για την πλειοψηφία του κόσμου, χωρίς να είναι προϋπόθεση, για να περάσει κάποιος καλά, να του ξεχειλίζουν τα λεφτά από τις τόσες.

Στο κάμπινγκ διασκεδάζουμε, περνάμε καλά, συζητάμε με τους συναγωνιστές μας απ' όλη την Ελλάδα, ανταλλάσσουμε απόψεις και σκέψεις. Φεύγουμε πιο δυναμωμένοι και προετοιμασμένοι για τους αγώνες που έχουμε να δώσουμε από την επόμενη χρονιά. Προσεγγίζουμε στοιχεία για το τι πολιτιστικό αντι-πρόταγμα θέλουμε να διαμορφώσουμε ενάντια στα κυρίαρχα ρατσιστικά, σεξιστικά, ομοφοβικά στερεότυπα.

Μπορούμε να περάσουμε καλά με τον δικό μας τρόπο, με τη δική μας πρόταση και να προσπεράσουμε ό,τι τετριμμένο και οπισθοδρομικό έχει να προσφέρει το σύστημα. Κόντρα στα πρότυπα εκτόνωσης και ατομικών λύσεων, απαντάμε συλλογικά και το ζήτημα των διακοπών!

Πανελλαδικές 2024

Νέα «σφαγή» με το βλέμμα στραμμένο... στα ιδιωτικά;

Πόσες χιλιάδες μαθητές από την αρχή της χρονιάς ονειρεύονται την τελευταία μέρα των πανελλαδικών εξετάσεων; Πόσες χιλιάδες παιδιά της τρίτης λυκείου ανυπομονούν να τελειώσει μια χρονιά «μαρτύριο»; Αλλά γιατί να περιορίσουμε το μαρτύριο αυτό σε εισαγωγικά; Πόσες ώρες, πόσο άγχος, πόσα χρήματα στοιχίζει η τελευταία σχολική χρονιά για τους νέους και τις οικογένειές τους; Πόση προσπάθεια ενός δεκαοχτάχρονου να «πειθαρχήσει», ή καλύτερα να υποταχτεί, στους όρους και τους κανόνες με τους οποίους είναι αναγκασμένος να ζήσει (και) αυτόν τον χρόνο; Και είναι κανόνες που εκβιαστικά θέτει το υπουργείο, η κυβέρνηση, η ΕΒΕ των μεταλυκαθηγητάδων, ο εργασιακός μεσαίωνας... το καταπιεστικό αυτό σύστημα!

Αυτή, λοιπόν, την ανυπομονησία των τελειόφοιτων, αυτή τη λαχτάρα ενός νέου ανθρώπου για το επόμενο βήμα, αποφάσισε η κυβέρνηση (και) φέτος να τη γκρεμίσει με τόσο βίαιο τρόπο. Επιστράτευσε τις «ειδικές» επιτροπές, για να εξαντλήσουν κάθε επίπεδο δυσκολίας στα θέματα της τελευταίας μέρας, στη Φυσική αλλά και στην Ιστορία. Θα μπορούσε εύκολα κανείς να πει πως αυτό το σενάριο αποτελεί έργο κάποιου νοσηρού, κάποιου σαδιστή. Σαφώς και αυτά αποτελούν χαρακτηριστικά των συστημικών στελεχών του καπιταλιστικού συστήματος, ενός συστήματος που μισεί τη νεολαία. Όπως μισεί τον εργαζόμενο λαό, τους εργάτες, τους φτωχούς και τους μετανάστες. Ωστόσο, δεν είναι αυτά τα χαρακτηριστικά κάποιων καίρεκακων κυβερνητικών παραγόντων που τους ωθούν σε τέτοιου είδους επιλογές. Είναι πέρα για πέρα συνειδητές πολιτικές αποφάσεις, προαποφασισμένες, που μόνο στόχο έχουν να τσακίσουν τη μαθητική, εν δυνάμει φοιτητική (;) νεολαία.

Δεν ήταν, λοιπόν, μόνο τα θέματα στη Φυσική και στην Ιστορία που χαρακτηρίστηκαν ως τα δυσκολότερα της τελευταίας 25ετίας. Είχαν προηγηθεί αυτά της Βιολογίας και των Μαθηματικών. Και πριν ακόμα από αυτά, είχαν προηγηθεί ένα σωρό εμπόδια στην καθημερινότητα χρόνων στη ζωή ενός μαθητή και των γονιών του. Από τις τεράστιες ύλες, την τράπεζα θεμάτων, την τηλεκαπαίδευση, την πλήρη υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου, τις ελλείψεις καθηγητών, τα χιλιάδες ευρώ που ξοδεύει μια οικογένεια

για την κατά τα άλλα δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Οι πανελλαδικές εξετάσεις είναι το τελευταίο και το κορυφαίο φίλτρο του συστήματος, για να ανακόψει την προσπάθεια των μαθητών να συνεχίσουν στην τριτοβάθμια. Είναι ο αποτελεσματικότερος ταξικός φραγμός, ανάμεσα σε τόσους άλλους, που αφορά το πέρασμα από το δωδεκάχρονο σχολείο στο πανεπιστήμιο. Προς απόδειξη των ισχυρισμών μας, μπορεί κάποιος να δει πόσα παιδιά ξεκινάνε το νηπιαγωγείο και το δημοτικό, πόσα λιγότερα συνεχίζουν από το γυμνάσιο στο λύκειο, πόσοι καταλήγουν να δώσουν πανελλήνιες και πόσοι τελικά επιβιώνουν των εξετάσεων και της ΕΒΕ.

Η φετινή «σφαγή» (και όσες προηγέθηκαν) πάνε χέρι χέρι με όλους τους αντιεκπαιδευτικούς νόμους όλα τα προηγούμενα χρόνια. Είναι συνέχεια της ΕΒΕ και της τράπεζας θεμάτων, των συγχωνεύσεων σχολείων, των μειώσεων των καθηγητών, της θέσπισης της μαθητείας και της ανήλικης εργασίας. Είναι συνέχεια του νόμου Κεραμέως και του νόμου Πιερρακάκη. Στόχο έχει τον αποκλεισμό όλο και περισσότερων νέων από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η πραγματικότητα της αγοράς εργασίας επιτάσσει φθηνό εργατικό δυναμικό και στρατιές... ανέργων. Οι όροι εργασίας που επιβάλλει η εργοδοσία, με τις πλάτες της εκάστοτε κυβέρνησης, δεν χωράνε παλιότερες «απαιτήσεις» πτυχιούχων.

Εκτός των άλλων, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί τυχαία η φετινή «συγκυρία» της δυσκολίας των θεμάτων. Η εκπαιδευτική χρονιά που διανύουμε χαρακτηρίστηκε από την ψήφιση του νόμου για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, παρά τις μεγάλες, κύρια φοιτητικές, κινητοποιήσεις. Ήταν μια επιδίωξη δεκαετιών του συστήματος, που έβρισκε την εξίσου διαχρονική αντίσταση της νεολαίας και συνολικότερα της ελληνικής κοινωνίας. Ίσως αποτελέσει, λοιπόν, μια πρώτη ευκαιρία για την κυβέρνηση να νομιμοποιήσει σε κάποιον βαθμό τα ιδιωτικά ιδρύματα. Ένα κομμάτι των αποτυχόντων των πανελλήνιων θα μπορούσε να τα στελεχωσει. Ας θυμηθούμε πως πλασαρίστηκαν ως η εναλλακτική για τα άτομα που δεν κατάφεραν να πιάσουν το πολυπόθητο αποτέλεσμα. Η εισαγωγή σε αυτά, όπως διαφημιζονταν, θα γίνεται μέσω πανελλαδικών, όμως τα μόρια εισαγωγής στα ιδιω-

τικά θα είναι κάτω από τα μισά των αντίστοιχων σχολών που θα διαγωνίζονται οι μαθητές των λαϊκών στρωμάτων. Σημαντικό, παρόλα αυτά, είναι πως τα δίδακτρα δεν καθιστούν προσβάσιμη αυτή την επιλογή για την πλειοψηφία. Όμως, κάπως πρέπει να αρχίσει η προσπάθεια νομιμοποίησής τους στις συνειδήσεις.

Επιπλέον, ο τρόπος που εξελίχθηκε (και) το φετινό εξεταστικό σφαγείο, προδίδει μια ακόμα σημαντική πλευρά της επίθεσης στη νεολαία. Το ιδεολογικό χτύπημά της. Στόχος είναι η εμπέδωση του αστικού ιδεολογήματος ότι «δεν είναι όλοι για όλα», του αντιδραστικού αυτού θεωρήματος, ότι όποιος κοπιάζει στον καπιταλισμό ανταμείβεται. Το θεώρημα αυτό, μιας και η πλειοψηφία αποτυγχάνει σύμφωνα με τα πρότυπα του συστήματος, καταλήγει ότι όλα εν τέλει είναι πρόνοια λίγων και εκλεκτών, «ικανών και αρίστων». Κάθε μαθητής, φοιτητής, νέος εργαζόμενος πρέπει να εμπεδώσει με κάθε τρόπο το εξής: Όσο και να προσπαθή-

σει, όσο και να αγωνιστεί για να πετύχει τον στόχο του, πάντα θα υπάρχει μια εξεταστική επιτροπή, ένας εργοδότης, μια κυβέρνηση που θα αποφασίζει για αυτόν. Ωστόσο, ταυτόχρονα με αυτό το μήνυμα που θέλει να περάσει το σύστημα, κάνει άθελά του και μια παραδοχή. Φανερώνει πλατιά στα μάτια της νεολαία ότι δεν αναγνωρίζει τους κόπους της. Παρά την ατομική προσπάθεια που καταβάλει κάποιος, παρά το διάβασμα και τη «φιλοτιμία» απέναντι στο αφεντικό, ο καπιταλισμός δεν καταλαβαίνει «με το καλό». Στην τελική, μόνο στη συλλογική αντίσταση, πάλι και διεκδίκηση μπορούν να ελπίζουν οι χιλιάδες νέων που κυνηγάνε να ζήσουν την καθημερινότητά τους με αξιοπρέπεια!

Όποιο και να είναι το αποτέλεσμα των πανελλήνιων, οι μαθητές κρατούν το μέλλον στα χέρια τους. Μόνο μέσα από τον αγώνα τους μπορούν να κατακτήσουν τη ζωή που ονειρεύονται και τους αξίζει!

Με αφορμή ένα κείμενο καταγγελίας για τη «σφαγή» των φετινών πανελλαδικών εξετάσεων

Στις 14 Ιουνίου, με πρωτοβουλία γονέων και εκπαιδευτικών, δημοσιεύτηκε κείμενο καταγγελίας με τίτλο «Σφαγή στις πανελλαδικές εξετάσεις: λάθος ή στοχευμένη;». Το κείμενο αναρτήθηκε στο ανααζ για συλλογή υπογραφών και από την πρώτη στιγμή βρήκε μεγάλη ανταπόκριση, προσελκύοντας, μέσα σε λίγες ημέρες, χιλιάδες υπογραφές. Η δημοσιότητα αυτή σε συνδυασμό με την οξύτητα και την επικαιρότητα του προβλήματος «ανάγκασε» μια σειρά από μέσα να το αναδημοσιεύσουν, αυξάνοντας τις υπογραφές σε πάνω από 3.000.

Κανείς βέβαια από εκείνους που πήραν την πρωτοβουλία δεν πιστεύουν ότι μια τέτοια κίνηση, όσο καλά κι αν πάει, θα αλλάξει το σύστημα των πανελλαδικών, πόσο μάλλον τη δυνατότητα πρόσβασης των παιδιών του λαού στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Εξάλλου, είναι πρόσφατο το παράδειγμα των άνω του 1.000.000 υπογραφών που συγκεντρώθηκαν με πρωτοβουλία των συγγενών των θυμάτων του εγκλήματος των Τεμπών και ποια ήταν τελικά η τύχη τους. Παρεμπιπτόντως, η πρόεδρος του Συλλόγου, κα Καρυστιανού, με ανάρτησή της υποστήριξε το συγκεκριμένο ψήφισμα και ενθάρρυνε γονείς και εκπαιδευτικούς να το υπερψηφίσουν.

Χωρίς, λοιπόν, αυταπάτες για το αποτέλεσμα, είναι γεγονός ότι η ανταπόκριση που βρήκε το κείμενο δείχνει ότι, κατ' αρχάς, άγγιξε ένα ζήτημα που αφορά μεγάλο κομμάτι λαού και κυρίως έπιασε την «αλήθεια». Γιατί βεβαίως κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει και κυρίως να υποτιμήσει την οργή μαθητών και γονιών, τον κόπο και το τεράστιο κόστος που έχουν υποστεί και μάλιστα κάτω από συνθήκες ακραίας ακρίβειας και φτώχειας, για την πολυπόθητη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ούτε, βέβαια, μπορεί να αμφισβητηθεί το γεγονός ότι η «σφαγή» στις φετινές πανελλαδικές εξετάσεις αποτελεί ακόμα έναν από τους ταξικούς φραγμούς που αντιμετωπίζουν τα παιδιά από τα πρώτα κιόλας μαθητικά τους χρόνια. Ότι αυτή η επίθεση στοχεύει στην κατάργηση του δικαιώματος της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης. Και, τέλος, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η στόχευση αυτή είναι ιδεολογική και πολιτική, τόσο να τρομοκρατήσει και να σπείρει την απογοήτευση στη νεολαία όσο και να την «τιμωρήσει» για το ότι ένα μεγάλο κομμάτι της έχει γυρίσει την πλάτη και αμφισβητεί την πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησής του.

Αν λοιπόν τα πράγματα είναι έτσι, το κείμενο αυτό και η ανταπόκριση που βρήκε θα πρέπει να έχει συνέχεια και να δώσει το έναυσμα για μια σειρά από πρωτοβουλίες που θα θέσουν στα σοβαρά το ζήτημα της κατάργησης της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ), της αύξησης του αριθμού των εισακτέων, της απόσυρσης του Εθνικού Απολυτηρίου και των τεσσάρων πανελλαδικών εξετάσεων που θα το συνοδεύουν, της κατάργησης των ιδιωτικών πανεπιστημίων, της υπεράσπισης, εν τέλει, της δημόσιας δωρεάν παιδείας.

Έναν χρόνο μετά το εγκληματικό ναυάγιο της Πύλου, δεν ξεχνάμε τους νεκρούς μας

Μετά από έναν χρόνο από το ναυάγιο τις Πύλου, πρόσφυγες και μετανάστες παραμένουν υπό τους ίδιους κινδύνους και τη δολοφονική αντιμεταναστευτική πολιτική των ιμπεριαλιστών και της αστικής τάξης της χώρας μας. Ένα έτος πριν, εκατοντάδες από αυτούς τους κολασμένους της Γης έχασαν τη ζωή τους πνιγμένοι, ανοιχτά της Πύλου. Οι νεκροί αυτοί ήταν τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων σε μια σειρά χώρες και της στυγνής εκμετάλλευσης στα όρια της δουλείας σε πόσες απ' αυτές, απ' τους ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους δυνάστες. Ψάχνοντας μια καλύτερη ζωή, κατέληξαν όμηροι των δουλεμπόρων και εν τέλει πνιγμένοι στην πορεία τους προς μια (δήθεν) καλύτερη ζωή στην πολιτισμένη Ευρώπη.

Ένοχη είναι η ΕΕ, το υποτιθέμενο «σπίτι των λαών», στην οποία καταπατώνται μια σειρά εργατικά και ανθρώπινα δικαιώματα στον βωμό του κέρδους, στην οποία πολλές «Μανωλάδες» υπάρχουν, όπου πρόσφυγες και μετανάστες αμείλικτα οδηγούνται στα όρια της εξαθλίωσης με σκοπό το «ξεροκόμματο» και την επιβίωση. Συνένοχη και η άρχουσα τάξη της χώρας μας, συναινούσα και κομμάτι της πολιτικής της ΕΕ απέναντι στους απελπισμένους, η οποία πνίγει μετανάστες και στο εσωτερικό φουσκώνει το εθνικιστικό δηλητήριο στις συνειδήσεις. Η ΝΔ και το αστικό πολιτικό προσωπικό, στο έδαφος της πολιτικής των προηγούμενων κυβερνήσεων, επιδίωξαν να συγκαλύψουν το έγκλημα, μέχρι αυτό να αποκαλυφθεί στην ολότητα και να φανερώσει την ταξική ωμότητα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Την ίδια ώρα που η εξαρτημένη αστική τάξη της χώρας παραδίδει «γη και αέρα» στους φονιάδες των ΗΠΑ-NATO και της ΕΕ, σπέρνοντας τη χώρα βάσεις, στρατηγεία και προβλήτες (βλ. Σούδα,

Λάρισα, Αλεξανδρούπολη) και μας εμπλέκει στη φωτιά του πολέμου στη Μέση Ανατολή, στο εσωτερικό πεδίο λεηλατεί δικαιώματα και κατακτήσεις. Και προφανώς, οι πιο ευάλωτοι σε αυτή την επίθεση είναι πάντα οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, οι «επί ξύλου κρεμάμενοι» και οι «όπου Γης και πατρίς», απέναντι στους οποίους επιχειρούν να στρέψουν οι ισχυροί, όλους τους υπόλοιπους αδύναμους, με σκοπό να μην δουν τους πραγματικούς τους εχθρούς, που δεν είναι παρά οι ιμπεριαλιστές, οι ντόπιοι εκμεταλλευτές και οι κυβερνήσεις τους. Πρόκειται για φαινόμενο πανευρωπαϊκό και όχι μόνο τοπικό, με βάση την άνοδο της ακροδεξιάς που καταγράφηκε και στις πρόσφατες ευρωεκλογές.

Οι εξελίξεις στον κόσμο δεν φαίνον-

ται καθόλου ευοίωνες για τους λαούς, ιδίως των περιοχών απ' όπου προέρχονται τα μεγάλα κύματα μεταναστών και προσφύγων. Τα γεγονότα στη Μέση Ανατολή είναι ενδεικτικά. Και άλλοι θα καταφτάνουν για μια καλύτερη πατρίδα, έρμαια στις βάρκες του κάθε δουλέμπορα. Για τους Έλληνες εργάτες, οι κατατρεγμένοι αυτοί άνθρωποι, εργάτες γης και μεροκαματιάρηδες, είναι φύσει και θέσει σύμμαχοί τους. Να μη «ρουφήξουν» το ρατσιστικό και εθνικιστικό δηλητήριο. Σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε σωματείο, η κοινή πάλη ντόπιων και μεταναστών-προσφύγων οφείλει να είναι βασικό καθήκον για όσους θέλουν να υπηρετήσουν την υπόθεση οικοδόμησης όρων αντίστασης στην κυβερνητική πολιτική και ανάδειξης των αναγκών αι-

τημάτων πάλης, που θα συσπειρώσουν ενιαία και αποφασιστικά όλους εκείνους που καθημερινά ματώνουν στον καπιταλιστικό ζυγό.

Αναγκαία και απαραίτητη, επίσης, είναι η προώθηση του Μετώπου Πάλης των Λαών της περιοχής ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, των βασικών υπαιτίων που χάθηκαν άδικα τόσοι άνθρωποι ανοιχτά της Πύλου, ενώ νέοι «υποψήφιοι νεκροί» δημιουργούνται καθημερινά.

Οι διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε αρκετές πόλεις της χώρας στην «επέτειο» του εγκλήματος έχουν τη σημασία τους και δείχνουν πως υπάρχουν τμήματα εργαζομένων και νεολαίας που δεν ξεχνούν και με τους αγώνες τους θέλουν να πάρουν εκδίκηση για τα νεκρά ταξικά αδέρφια τους.

Για τις προσπάθειες ανάδειξης του αντιπολεμικού μετώπου

Η ανθρωπότητα βρίσκεται σε φάση προετοιμασίας όρων για ένα νέο γενικευμένο μακελειό. Οι κίνδυνοι που εγκυμονούν θέτουν τους λαούς -ειδικά της περιοχής μας- μπροστά σε δυσοίωνες καταστάσεις. Οι ολοένα και πιο οξυμένες αντιπαραθέσεις των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ από τη μία και της Ρωσίας από την άλλη παράγουν δεδομένα σε κάθε γωνιά του πλανήτη, που ρίχνουν λάδι στη φωτιά νέων μετώπων ή αναζωπυρώνουν ήδη υπάρχοντα.

Στην Ουκρανία και τον άδικο -για τους λαούς- πόλεμο που μαίνεται εκεί, η αντιπαράθεση παίρνει ακόμα πιο αναβαθμισμένη και επικίνδυνη τροπή. Με τη στήριξη Βρετανίας - Γερμανίας - Γαλλίας στις ΗΠΑ για περαιτέρω ενίσχυση του ενεργού του, Ζελένσκι, ώστε να δοθεί το ελεύθερο για χρήση αμερικανικού οπλισμού που μπορεί να πλήξει στόχους στη ρωσική επικράτεια. Με τη Ρωσία να απαντάει για μία ακόμη φο-

ρά με απειλές για χρήση πυρηνικών.

Στη Μέση Ανατολή, που συνεχίζει να φλέγεται, η γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό σιωνιστικό κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ συνεχίζεται. Ο ίδιος λαός αντιστέκεται σθεναρά και βάζει σοβαρά προβλήματα στην εκπλήρωση αυτού του στόχου, απαιτώντας τη γη του από τον Ιορδάνη ως τη Μεσόγειο.

Σε όλα αυτά τα μέτωπα έχει μπει φαρδιά πλατιά η υπογραφή και της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης. Μέσω της κυβέρνησης που την εκπροσωπεί, αλλά και όλου του αστικού πολιτικού συστήματος, η χώρα εμπλέκεται με πολύ άμεσο και υλικό τρόπο στις επιδιώξεις της φονικής μηχανής του NATO, διαμηνύοντας ότι είναι διατεθειμένη να δώσει τα πάντα (ακόμα και τον ίδιο το λαό) για την υπηρέτησή του.

Με βάση αυτό το σκεπτικό το ΚΚΕ(μ-λ) απηύθυνε στην Αθήνα κάλεσμα προς όλες τις δυνάμεις της εξω-

κοινοβουλευτικής Αριστεράς σε ανοιχτή Σύσκεψη, την Τρίτη 11 Ιούνη, με στόχο τη διοργάνωση αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής κινητοποίησης. Η συντριπτική τους πλειοψηφία δεν ανταποκρίθηκε. Μάλιστα δεν μπόρεσαν στον κόπο απάντησης, ούτε «για τα μάτια του κόσμου», ενώ κάποιες δυνάμεις επικαλέστηκαν διάφορα κωλύματα. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, η απροθυμία ήταν εμφανής και αποτύπωνε την πολιτική προβληματική κατάσταση που υπάρχει σ' αυτό το χώρο, αμέσως μετά, μάλιστα, τη φάρσα των ευρωεκλογών.

Παράλληλα, το ΚΚΕ(μ-λ) κάλεσε σε αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική συγκέντρωση και πορεία την Τρίτη 18 Ιούνη στο Περιστέρι, που προπαγάνδισε με προκήρυξη, αφισάκι και διαδικτυακά. Μια παρέμβαση με μικροφωνική, ανακοινώσεις, σημαίες, παλμό και συνθήματα, με συμμετοχή δεκάδων συντρόφων και συναγωνιστών, που έγινε αισθητή στη γειτονιά και απευθύνθηκε στο λαό, θέτοντας

την αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική αναγκαιότητα, βάζοντας ένα λιθάρι στο στόχο συγκρότησης κινήματος.

Στη Σύσκεψη που κάλεσαν η ΟΚΔΕ και το ΝΑΡ την Τρίτη 19 Ιούνη, με στόχο την πραγματοποίηση διαδήλωσης τις ημέρες της Συνόδου του ΝΑΤΟ (9-11/7), το ΚΚΕ(μ-λ) ανταποκρίθηκε με πνεύμα που συνδύαζε την κριτική για τη στάση των δυνάμεων με τη διάθεση κοινής δράσης. Η σύσκεψη προσανατολίστηκε σε διαδήλωση για την Πέμπτη 11 Ιούλη, τόσο με αντιπολεμικό χαρακτήρα όσο και αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Οι εξελίξεις είναι τέτοιες που δεν επιδέχονται αναμονή! Θα συνεχίσουμε τόσο με την αυτόνομη παρέμβασή μας να αναδεικνύουμε την κατεύθυνση της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης ως ζωτικής σημασίας για το λαό μας στο σήμερα όσο και επιδιώκοντας την επίτευξη πρωτοβουλιών κοινής δράσης με άλλες δυνάμεις.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

EuroPride 2024, Θεσσαλονίκη

Εταιρίες και δυτικές πρεσβείες σας καλούν στους δρόμους!

Το αμερικάνικο προξενείο στην Θεσσαλονίκη δεν θα μπορέσει να αποδείξει την ολόψυχη υποστήριξή του στη διοργάνωση του EuroPride 2024. Ιδιαίτερα σε όσους θα διασχίζουν τις επόμενες ημέρες την οδό Τσιμισκή. Αν ίσχυαν οι παλιότερες οδηγίες του Στέιτ Ντιπάρτμεντ στις αμερικανικές διπλωματικές αποστολές, θα έπρεπε να είχε υψώσει δίπλα στην αμερικάνικη σημαία μια μικρότερου μεγέθους με τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Μέρος λεπτομερών οδηγιών για τη συμμετοχή στον Μήνα Υπερηφάνειας που ξεκίνησαν να δίνονται από την περίοδο της προεδρίας Ομπάμα, ανεστάλησαν όταν ο Τραμπ μπήκε στον Λευκό Οίκο και επανήλθαν με την προεδρία Μπάιντεν. Φέτος όμως συνέβη κάτι αναπάντεχο! Κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στο Κογκρέσο για την έγκριση του πακέτου των 1,2 τρισεκατομμυρίων δολαρίων για τη χρηματοδότηση της αμερικάνικης κυβέρνησης, οι ρεπουμπλικάνοι έθεσαν εκτός των άλλων και έναν επιπλέον όρο για να το ψηφίσουν. Έτσι, τον Μάρτιο του 2024 στον νόμο 2882 για τις κυβερνητικές πιστώσεις, οι οποίες ισχύουν μέχρι τον ερχόμενο Σεπτέμβριο, συμπεριλήφθη όρος πως κανένα κυβερνητικό κτίριο που χρηματοδοτείται από αυτές δεν θα πρέπει να αναρτά άλλη σημαία εκτός από την αστερόεσσα. Αν και δεν υπάρχει ρητή αναφορά, όλοι ξέρουν πως αυτός ο όρος μπήκε για να εμποδιστεί η ανάρτηση της σημαίας που χρησιμοποιεί το κίνημα των ΛΟΑΤΚΙ. Οι Δημοκρατικοί αναγκάστηκαν να το δεχθούν, αν και η κυβέρνηση Μπάιντεν στη συνέχεια εξέφρασε τη δυσανεξία της και υποσχέθηκε να αναζητήσει τρόπους για ακύρωση της απαγόρευσης.

Η ιστορία αυτή είναι χρήσιμη γιατί βοηθά να βγουν τουλάχιστον δύο συμπεράσματα: Από τη μια πλευρά αποκαλύπτει τη βαθιά υποκρισία που κρύβεται πίσω από την «αυτοκρατορική» και εν πολλοίς «λευκή» αμερικάνικη εκστρατεία για την προβολή και τη δήθεν υπεράσπιση των ατομικών δικαιωμάτων, ιδιαίτερα αυτών των ομοφυλόφιλων και των γυναικών. Από την άλλη, αποτελεί απόδειξη πως αυτή αποτελεί εκτός από εργαλείο εξωτερικής επεμβατικής πολιτικής και μέρος της πολύπλευρης και σύνθετης αναμέτρησης που διεξάγεται μέσα στην αμερικάνικη ελίτ και συγχρόνως διαιρεί την αμερικάνικη κοινωνία. Μια αναμέτρηση ανάμεσα σε δύο αστικά στρατόπεδα στην οποία, ενώ τα επίδικα και τα αδιέξοδα είναι άλλα, πολλές φορές κρύβονται πίσω και από τα ζητήματα των ατομικών δικαιωμάτων, των διακρίσεων και των μεταναστών.

Είναι γνωστή ως η εξέγερση του Στόουνγουολ! Στη Νέα Υόρκη, στο Γκρίνουιτς Βίλατζ, στην οδό Κρίστοφερ, στο μπαρ Stonewall Inn, την 28η Ιουνίου του 1969 ξέσπασαν ταραχές ύστερα από μια αστυνομική επιδρομή. Το μπαρ λειτουργούσε υπό τον έλεγχο της μαφίας, ήταν στέκι και καταφύγιο για φτωχούς και άνεργους γκέι, λεσβίες και τρανς και για πέντε ημέρες η περιοχή έγινε θέατρο άγριων συγκρούσεων ανάμεσα στην αστυνομία και σε ομάδες ομοφυλόφιλων και αλληλέγγυων από όλη την πόλη. Τα γεγονότα εκείνων των ημερών θεω-

ρούνται η απαρχή ενός επιθετικού ριζοσπαστικού κινήματος διεκδίκησης δικαιωμάτων για τους ομοφυλόφιλους στις ΗΠΑ. Τότε ιδρύθηκε το Απελευθερωτικό Μέτωπο Ομοφυλόφιλων (Gay Liberation Front, GLF) με αναφορές στον πόλεμο στο Βιετνάμ, τα απελευθερωτικά κινήματα και βέβαια τον αντι-καπιταλισμό. Η οργάνωση τα επόμενα χρόνια πήρε μέρος σε διαδηλώσεις και ζυμώσεις στο αντιπολεμικό κίνημα και στο κίνημα της μαύρης απελευθέρωσης, με επικεφαλής τους Μαύρους Πάνθηρες. «Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι όλη μας η αγανάκτηση και τα αισθήματα καταπίεσης είναι αληθινά. Η κοινωνία μας καταστρέφει ... μέσα στις οικογένειές μας, στις δουλειές μας, στην εκπαίδευση, στους δρόμους, στις κρεβατοκάμαρές μας ... Μας λένε τι να νιώσουμε, τι να σκεφτόμαστε ... Ταυτιζόμαστε με κάθε καταπιεσμένο: με τον αγώνα των Βιετναμέζων, με τον Τρίτο Κόσμο, με τους μαύρους, με τους εργάτες ... με όλους όσους καταπιέζονται από αυτή τη σάπια, βρόμικη, ελεεινή, γαμημένη, καπιταλιστική συνωμοσία» έγραφε σε μια από τις διακηρύξεις της.

«Στο τέλος της ημέρας, δεν έχει σημασία ποιον αγαπάς. Σημασία έχει μόνο αν μπορείς να πολεμήσεις!» Η φράση αποδίδεται στον υποστράτηγο της Εθνικής Φρουράς της Καλιφόρνια, Μάθιου Μπίμπερς, που ήταν επικεφαλής σχηματισμού του Σώματος Πεζοναυτών του Σαν Ντιέγκο και το οποίο πήρε μέρος στην Παρέλαση Υπερηφάνειας που έγινε στις 16 Ιουλίου 2022 στην πόλη της δυτικής ακτής. Από τις νύχτες του Στόουνγουολ και τις ημέρες στις οποίες το κίνημα για τα δικαιώματα των γκέι διασταυρώθηκε με τα ριζοσπαστικά κινήματα του εξήντα και των αρχών του εβδομήντα, διακηρύσσοντας πως μέσα στον καπιταλισμό δεν υπάρχει ελευθερία για όλες τις μειοψηφίες, αλλά και τη μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας, πέρασε αρκετός χρόνος. Συνέβησαν αρκετές μεταβολές, στις ΗΠΑ άλλαξε το νομοθετικό πλαίσιο, οι ομοφυλόφιλοι μπορούν πλέον να καταταγούν στον αμερικάνικο στρατό, να διοριστούν και να αναλάβουν δημόσιες θέσεις. Στα κινήματα και τις συλλογικότητες τους κυριάρχησε η ενσωμάτωση στις καπιταλιστικές αξίες της ατομικότη-

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα παλιότερο κείμενο για την εξέγερση στο Στόουνγουολ, rproject.gr/article/i-exegersi-sto-stooungoyol και την ανακοίνωση της Ανοιχτής συνέλευσης ενάντια στην αφομοίωση των κούρ κινήματων infolibre.gr/2024/06/16/anartiseis-pano-en-opsei-toy-europride/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων που δημοσιεύονται στην έντυπη έκδοση

τας. Η 28η Ιουνίου έχει καθιερωθεί ως η Παγκόσμια Ημέρα Ομοφυλοφιλικής Υπερηφάνειας, το μπαρ «Stonewall» ανακηρύχθηκε Μνημείο Εθνικής Κληρονομιάς και ο πρόεδρος Ομπάμα ανακήρυξε τον Ιούνιο ως μήνα υπερηφάνειας για τους ΛΟΑΤΚΙ. Από την περίοδο Κλίντον, αλλά περισσότερο από αυτήν του Ομπάμα, δίπλα στη σημαία του δυτικού νέο-αποικιακού φεμινισμού σηκώθηκε η σημαία του αυτοκρατορικού δικαιωτισμού. Σημαίες για να ενδύονται με φιλάνθρωπα και δημοκρατικά προσχήματα οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και ο πόλεμος του δυτικού «πολιτισμού» ενάντια στη «βαρβαρότητα» της Ανατολής και του «απολίτιστου» Νότου. Την ίδια στιγμή βέβαια οι θεσμικές αλλαγές δεν επέδρασαν διόλου στις ανισότητες. Οι συνθήκες ζωής των φτωχών, μαύρων, μεταναστών και εργατών ΛΟΑΤΚΙ χειροτερεύουν και τα ποσοστά των ανέργων, αστέγων και ανασφάλιστων είναι πολύ ψηλότερα ανάμεσα στα αντίστοιχες κατηγορίες του γενικού πληθυσμού.

Τις ερχόμενες ημέρες στη Θεσσαλονίκη πρόκειται να πραγματοποιηθεί το EuroPride 2024. Είναι η πρώτη φορά που γίνεται στην Ελλάδα, ύστερα από την ακύρωση το 2020 λόγω της πανδημίας. Στο μήνυμα-αυτοπαρουσίαση στην επίσημη ιστοσελίδα, πέρα από τις γενικότητες περί προόδου, ευημερίας και για αγώνα ενάντια στους αποκλεισμούς, λείπει κάθε αναφορά σε τάξεις, καταπιεζόμενα έθνη και λαούς. Υπάρχει πολύ Ευρώπη, αρκετή Ουκρανία και καθόλου Παλαιστίνη. Στους υπερήφανους χορηγούς μετάξι άλλων είναι η αμερικάνικη αποστολή στην Ελλάδα, δυτικές πρεσβείες, καθεστωτικά ιδρύματα και γνωστές ΜΚΟ. Ένα πλήθος γνωστών εται-

ριών και πολυεθνικών έχουν ανακοινώσει την στήριξή τους. Με πρωτοβουλία της αμερικάνικης πρεσβείας, διπλωματικές αντιπροσωπείες από 26 κράτη, κυρίως της Ευρώπης, καλούν σε συμμετοχή στις εκδηλώσεις. Ο Δήμος Θεσσαλονίκης, η πρυτανεία του ΑΠΘ και ο εμπορικός σύλλογος έχουν ανακοινώσει την υποστήριξή τους και ετοιμάζονται να υποδεχθούν 40 χιλιάδες επισκέπτες, όπως υπολογίζουν. Από την άλλη πλευρά, ξεσηκώθηκαν οι αναμενόμενες κραυγές από τις δυνάμεις του σκοταδισμού και του φασισμού. Αριστερές και ριζοσπαστικές ομοφυλοφιλικές συλλογικότητες με μεγάλες δυσκολίες προσπαθούν να διαχωριστούν. Αναρχικές ομάδες ασκούν σκληρή κριτική μιλώντας για «τον Ιούνιο (που) εταιρείες -πολυεθνικές και μη- ντύνονται στα χρώματα του ουράνιου τόξου, βγάζουν πολύχρωμα προϊόντα και διαφημίζονται μέσω των χορηγιών τους στα θεσμικά pride που κάνουν λόγο για φιλελεύθερο δικαιωτισμό, δημιουργώντας μία δήθεν προοδευτική εικόνα των καταπιεστών μας». Όλη η διοργάνωση είναι προσαρμοσμένη στον κυρίαρχο πλέον λόγο του «λευκού/δυτικού» ΛΟΑΤΚΙ κινήματος που οργανώνεται από τα πάνω με τη διαμεσολάβηση των κυβερνήσεων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εταιριών και καθεστωτικών ΜΜΕ. Οι κραυγές και οι ανάγκες των διπλά καταπιεσμένων, αυτών που ζούνε στις σκιές και βιώνουν την εκμετάλλευση, όταν δεν απουσιάζουν εξορίζονται στο περιθώριο της κεντρικής σκηνής. Μιας σκηνής που έχει καταληφθεί από τους εκπροσώπους και τους υπηρέτες του δυτικού νέο-φιλελευθρισμού και τους υπερασπιστές της καπιταλιστικής εξουσίας και του ιμπεριαλισμού.

Γάζα

Η αιματοχυσία και τα αδιέξοδα των σιωνιστών συνεχίζονται

Επιχείρηση που θα μείνει στην ιστορία χαρακτήρισε ο Νετανιάχου την απελευθέρωση τεσσάρων ομήρων. Όσο κι αν θέλει να υπερηφανεύεται, αυτή θα κοσμήσει τις μελανές στιγμές της ιστορίας. Το μακελειό στον προσφυγικό συνοικισμό της Νουσεϊράτ δεν μπορεί να χαρακτηριστεί επιχείρηση διάσωσης. Στρατιώτες μεταμφιεσμένοι σε Παλαιστίνιους μπήκαν με φορτηγό που έφερε διακριτικά οργάνωσης αρωγής που υποτίθεται μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στον καταυλισμό το μεσημέρι του Σαββάτου 8/6 κοντά στην αγορά. Βρέθηκαν όμως παγιδευμένοι στα δαιδαλώδη δρομάκια κάτω από πυκνά παλαιστινιακά πυρά και τότε κάλεσαν την αεροπορία και το πυροβολικό, που κυριολεκτικά αιματοκύλησαν ολόκληρη την περιοχή προκειμένου να τους βγάλουν από τη δύσκολη θέση. Η απίστευτη σφαγή άφησε πίσω της περίπου 200 νεκρούς και πάνω από 400 τραυματίες, καμένα αυτοκίνητα, διαλυμένα κτίρια, φωτιές και αποκαΐδια. Όμως εκπρόσωπος των ταξιαρχιών Αλ Κασάμ αποκάλυψε ότι αφενός «ο εχθρός σκότωσε κάποιους από τους ομήρους», αφετέρου αυτή η επιχείρηση θα έχει επιπτώσεις στις συνθήκες κράτησης των υπόλοιπων.

Η Νουσεϊράτ είναι η πόλη που μπήκε αυτό το διάστημα στο στόχαστρο του ισραηλινού στρατού. Δύο μέρες πιο μπροστά, οι εκτοπισμένοι έζησαν μια νύχτα «σαν ταινία τρόμου». Ισραηλινά drones και πολεμικά αεροπλάνα πυροβολούσαν όλη τη νύχτα τυχαία τα σπίτια και τους ανθρώπους που προσπαθούσαν να φύγουν από την περιοχή, ενώ βομβαρδίστηκε το σχολείο της UNRWA με το προσφιλές επιχείρημα πως εκεί ήταν κέντρο επιχείρησης της Χαμάς. Ο απολογισμός

αυτής της επιχείρησης είναι τραγικός: τουλάχιστον 274 νεκροί και 700 τραυματίες. Αυτά τα θύματα αφορούν μόνο το συγκεκριμένο χτύπημα, καθώς ακολούθησαν και άλλα, ακόμα και όταν γραφόταν αυτό το άρθρο, με το σιωνιστικό κράτος να δείχνει μια μακάβρια προτίμηση σε σχολεία και δομές υγείας στη Νουσεϊράτ, στην πόλη της Γάζας αλλά και σε καθορισμένη ανθρωπιστική ζώνη στο Αλ Μαουάσι.

Και στη Δυτική Όχθη όμως τα πράγματα δεν είναι ρόδινα. Κατοχικός στρατός και έποικοι επιδίδονται σε κάθε είδους θηριωδίες. Εισβάλλουν σε πόλεις και χωριά όπως η Τζενίν, η Τουλκαρέμ, η Ναμπλούς και η Χεβρώνα, λεηλατούν, καίνε και καταστρέφουν ό,τι βρουν μπροστά τους, σπίτια, αυτοκίνητα, ελαιόδεντρα και αμυγδαλιές. Ο Μουχάναντ Χάντι, συντονιστής ανθρωπιστικής βοήθειας του ΟΗΕ, σημειώνει: «Τα σπίτια έχουν γκρεμιστεί. Οι υποδομές έχουν καταστραφεί. Γίνονται επιθέσεις σε εγκαταστάσεις υγείας. Οι άνθρωποι εδώ υποφέρουν. Γυναίκες και παιδιά παρενοχλούνται. Οι άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση σε καθαρό νερό, ούτε σε υπηρεσίες εκπαίδευσης ή υγείας». Οι επιθέσεις σε Παλαιστίνιους, οι συλλήψεις αλλά και οι θάνατοι από πυρά ελεύθερων σκοπευτών το τελευταίο διάστημα έχουν αυξηθεί (πάνω από 500) και εντείνουν τους φόβους πως η περιοχή θα γίνει μια άλλη Γάζα.

Η επιθετικότητα του Ισραήλ προκάλεσε τον αποτροπισσμό και την καταδίκη παγκοσμίως και εκφράστηκε το αίτημα ο ΟΗΕ να συμπεριλάβει το Ισραήλ στη μαύρη λίστα οργάνωσης και χωρών που βλάπτουν τα παιδιά, όπως οι οργανώσεις τζιχαντιστών «Ισλαμικό Κράτος», «Αλ Κάιντα» και «Μπόκο Χαράμ», η Μιαν-

μάρ. Η στήριξη, όμως, των ΗΠΑ είναι ζωτικής σημασίας και ως κυματοθραύστης προστατεύει το Ισραήλ. Και δεν εννοούμε μόνο την παροχή όπλων. Παρά την άρνηση αμερικανών αξιωματούχων, η «New York Times» υποστήριξε ότι την επιχείρηση «διάσωσης» των ομήρων βοήθησε ομάδα αμερικανών αξιωματούχων, παρέχοντας «μυστικές πληροφορίες και επιμελητηριακή υποστήριξη». Βίντεο δείχνει ελικόπτερο να μεταφέρει τους ομήρους καθώς επίσης στρατιώτες να χρησιμοποιούν την πλατφόρμα που έστησαν οι Αμερικανοί για τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας προς τους Παλαιστίνιους (την οποία θα μεταφέρουν στην... Αστντότ του Ισραήλ για να την προστατεύσουν από θαλασσοταραχή!).

Παρόλα αυτά, ο Νετανιάχου δεν μπορεί να αγνοήσει τα αδιέξοδα της πολιτικής του. Πέρα από τους ισχυρούς τριγμούς στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας, έχει να αντιμετωπίσει και τη λαϊκή αντί-

δραση. Όλο και πιο ηχηρά ακούγονται οι αντιδράσεις του κόσμου, ακόμα και συγγενών ομήρων για την πολιτική του. Μαζικές αντιπολεμικές κινητοποιήσεις αντιμετωπίζονται με άγρια καταστολή. Ο Μπάιντεν και λοιποί ιμπεριαλιστές μπορεί να χαιρέτισαν την «απελευθέρωση» των ομήρων, ωστόσο αναγνωρίζουν (μήπως παραγνωρίζουν;) τη μεγάλη αλήθεια πως για κάθε χαμόγελο για έναν πατέρα που αγκαλιάζει ξανά την κόρη του στο Τελ Αβίβ θα πρέπει να «δακρύσουν και για έναν πατέρα που θα αναγκαστεί να θάψει την κόρη του στη Γάζα».

Η ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού έχει κερδίσει το σεβασμό της ανθρωπότητας. Αυτός ο σεβασμός, η αλληλεγγύη αλλά και η οργή και ο αγώνας των λαών δημιουργούν και την ελπίδα για την τελική νίκη τους ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το σιωνισμό.

Κολομβία

Καταδίκη της Chiquita για πληρωμένες δολοφονίες εργατών

Το ποσό των 38,3 εκατομμυρίων δολαρίων καλείται να πληρώσει η πολυεθνική εταιρεία Chiquita ως αποζημίωση σε οχτώ οικογένειες από την Κολομβία που έχασαν συγγενείς τους σε οργανωμένες δολοφονικές επιθέσεις από την ακροδεξιά παραστρατιωτική ομάδα AUC. Τα θύματα ήταν συνδικαλιστές και εργάτες σε φυτείες μπανάνας.

Η απόφαση ακολούθησε την παραδοχή της ίδιας της Chiquita το Μάρτιο του 2007 ότι χρηματοδοτούσε με πάνω από 1,7 εκατ. δολάρια την ακροδεξιά κολομβιανή παραστρατιωτική ομάδα από το 1997 έως το 2004.

Η AUC, εκπαιδευμένη από ισραηλινούς πρώην στρατιωτικούς και συμβούλους ασφαλείας με την ανάμιξη της CIA και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αναλάμβανε για λογαριασμό της Chiquita να δολοφονεί όποιον τολμούσε να απειλήσει τις συνθήκες εργασιακής γαλέρας και το μονοπώλιο της αμερικάνικης εταιρείας στην περιοχή.

Οι πληρωμές είχαν πραγματοποιηθεί μέσω ενός προγράμματος της κολομβιανής κυβέρνησης, που συνεργαζόταν με τις ακροδεξιές παραστρατι-

τικές ομάδες, καθώς στόχευαν κοινούς εχθρούς — κομμουνιστές αντάρτες, αριστερούς πολιτικούς, συνδικαλιστές και υπέρμαχους των φτωχών αγροτών. Το κολομβιανό κράτος, οι ΗΠΑ, οι παραστρατιωτικές ομάδες και η Chiquita είχαν κοινό συμφέρον από τη βία εναντίον όσων διεκδικούσαν δικαιώματα.

Μάλιστα, φαίνεται πως οι σχέσεις της Chiquita με την AUC ήταν τόσο στενές που τα πλοία της εταιρείας χρησιμοποιούνταν ακόμα και για διακίνηση λαθραίου οπλισμού και ναρκωτικών για λογαριασμό των ακροδεξιών παραστρατιωτικών.

Η ιστορία της Chiquita και η ανάμιξη της στις χώρες της Λατινικής Αμερικής ξεκινάει από το 1899. Η εταιρεία περιπλέκεται στενά με τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ και εμπλέκεται σε σειρά πραξικοπημάτων, δολοφονιών, πολιτικών καταστολής και εντάσεων σε όλη τη Λατινική Αμερική.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι το λεγόμενο «πραξικόπημα της μπανάνας» που έγινε στη Γουατεμάλα, οργανωμένο από την CIA για να διασφαλιστούν τα μονοπωλιακά συμφέροντα της εταιρείας, αλλά και η γνωστή ως «σφα-

γή της μπανάνας», όπου ο κολομβιανός στρατός δολοφόνησε χιλιάδες απεργούς της Chiquita.

Η εταιρεία έχει κατηγορηθεί ανά τα χρόνια για απασχόληση προσφύγων και μεταναστών χωρίς ασφάλιση, με μισθούς πείνας, για παιδική εργασία, επικίνδυνες και τοξικές συνθήκες δουλειάς και βίαιη καταστολή κινητοποιήσεων. Είναι επίσης υπεύθυνη για την εξόντωση χιλιάδων χωρικών που αντιστέκονταν στην αρπαγή της γης τους, προκειμένου να χτίσει την «αυτοκρατορία» της μπανάνας.

Χαρακτηριστικό είναι ότι η Chiquita είναι εταιρική συνέχεια της United Fruit Company, της αμερικανικής εταιρείας λόγω της οποίας καθιερώθηκε ο όρος «μπανανία» για τις χώρες που βρίσκονταν υπό τον άτυπο έλεγχό της.

Το 2005 η εταιρεία ήρθε σε συμφωνία με την κυβέρνηση των ΗΠΑ και, αφού είχε επιτύχει το σκοπό της στον έλεγχο της περιοχής και δεν χρειαζόταν πια την ακροδεξιά παραστρατιωτική ομάδα, χαρακτηρίστηκαν σύμφωνα με την αμερικάνικη νομοθεσία, τόσο η αριστερή πτέρυγα ανταρτών των FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de

Colombia) όσο και η AUC, τρομοκρατικές οργανώσεις.

Η AUC μέχρι τότε είχε δολοφονήσει για λογαριασμό της Chiquita τουλάχιστον 4.000 αγρότες, εργάτες και συνδικαλιστές στις περιοχές της μπανάνας.

Τέτοια εγκλήματα φέρουν ανεξίτηλη τη στάμπα του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, που όσο εύκολα οπλίζει φασιστικές ομάδες όταν τις χρειάζεται άλλο τόσο εύκολα τις πετάει σαν στυμμένες λεμονόκουπες όταν του προκαλούν πρόβλημα. Και δεν έπιασε πόνος την αστική δικαιοσύνη να αποζημιώσει τις οικογένειες, καταδικάζοντας την Chiquita. Πολλές φορές και με πολλούς τρόπους άλλωστε έχει φανεί ο ρόλος της και τα συμφέροντα που υπηρετεί.

Οι εργάτες, οι αγρότες και τα φτωχά και λαϊκά στρώματα σε ολόκληρο τον κόσμο δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από ένα σύστημα που νοιάζεται μόνο για την κερδοφορία του. Από ένα σύστημα που τους δολοφονεί είτε με «εργατικά ατυχήματα» είτε με την αξιοποίηση μέχρι και φασιστών. Μόνο με αγώνες κερδίζονται ζωή και δικαιώματα.

Από τη Σύνοδο των G7 στη Σύνοδο της Ελβετίας Νέα ιμπεριαλιστικά κηρύγματα πολέμου

Μπροστά στη χειροτέρευση της κατάσταση στις ουκρανικές πεδιάδες και συνολικότερα στο ανέβασμα της αντιπαράθεσης πρωτίστως με τη Ρωσία και δευτερευόντως με την Κίνα, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές επιτάχυναν τις κινήσεις και τις προσπάθειες συντονισμού και συνεννόησής τους. Στο προηγούμενο προστέθηκαν φυσικά οι σοβαροί προβληματισμοί τόσο από τα πρόσφατα αποτελέσματα της ευρωκάλπης όσο και από τη συνεχιζόμενη κόντρα στις ΗΠΑ, με το ενδεχόμενο εκλογής Τραμπ να μην απομακρύνεται και από την άλλη να μεγαλώνει το πρόβλημα ενός Μπάιντεν-σύγχρονη εκδοχή του «Ελ Σιντ».

Σε συνέχεια των εμπρηστικών αποφάσεων που αφορούν την -έστω περιορισμένου εύρους- χρησιμοποίηση των δυτικών όπλων για χτυπήματα σε ρωσικό έδαφος, η Σύνοδος των G7 έκανε νέα κηρύγματα πολέμου και πήρε αποφάσεις ανεβάσματος της έντασης στις παγκόσμιες εξελίξεις. Έτσι αποφασίστηκε: α) η χορήγηση δανείου ύψους 50 δισ. στο καθεστώς του Κιέβου, χρήματα που θα αντλούνται από τους τόκους των δεσμευμένων ρωσικών περιουσιακών στοιχείων, β) πως η Ρωσία πρέπει να πληρώσει για τις ζημιές που προκάλεσε στην Ουκρανία, γ) η αντιμετώπιση οι «αθέμιτων επιχειρηματικών πρακτικών» της Κίνας αλλά και η λήψη μέτρων κατά των κινέζικων χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων που βοήθησαν τη Ρωσία να αποκτήσει όπλα για τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Στο περιθώριο της Συνόδου, ΗΠΑ και Ιαπωνία υπέγραψαν δύο δεκαετείς συμφωνίες «για την ασφάλεια» με την Ουκρανία, για να υπογραμμίσουν -όπως οι ίδιες ανέφεραν- τη στήριξη τους στο καθεστώς του Κιέβου (το προηγούμενο διάστημα αντίστοιχες συμφωνίες με την Ουκρανία είχαν υπογράψει Βρετανία, Γαλλία και Γερμανία). «Τέλος», σε μια προσπάθεια να στηριχθεί το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ και να διασκεδαστεί η κλιμακούμενη δυσaréσκεια πλειάδας χωρών για τα γενοκτονικά εγκλήματα των σιωνιστών, η Σύνοδος υιοθέτησε το αμερικανικό σχέδιο για κατάπαυση του πυρός, ενοχοποιώντας την παλαιστινιακή αντίσταση για την μη αποδοχή του.

Φυσικά, έχει γίνει γνωστό πως οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές έκαναν δεκτές όλες τις τροποποιήσεις της σιωνιστικής πλευράς στο αρχικό σχέδιο, ενώ δεν έκαναν το ίδιο για τις τροποποιήσεις της παλαιστινιακής πλευράς! Στον ίδιο καμβά καταδίκασαν και τις επιθέσεις των Χούθι στην Ερυθρά Θάλασσα.

Η Σύνοδος στην Ελβετία, που μόνο σαν ειρωνεία ακούγεται ο αυτοχαρακτηρισμός της ως «ειρηνευτικής», ήταν μια διευρυμένη συνέχεια της Συνόδου των G7. Εκ των πραγμάτων επικεντρώθηκε στον πόλεμο στην Ουκρανία και αποτέλεσε μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να αυξήσουν τις πιέσεις προς ενδιάμεσες χώρες, ώστε να στοιχηθούν πίσω από την αντιρωσική γραμμή των δυτικών ιμπεριαλιστών. Πέρα από την ηχηρή και γνωστή εδώ και καιρό απουσία της Κίνας, που ανοικτά θεώρησε τη σύνοδο μεροληπτική και όχι ισότιμη, μιας και δεν περιλαμβάνεται και η Ρωσία, μια σειρά σημαντικές χώρες δεν υπέγραψαν το τελικό ανακοινωθέν. Ανάμεσά τους η Ινδία, η Σαουδική Αραβία, η Νότια Αφρική, η Ταϊλάνδη, η Ινδονησία, το Μεξικό, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Βραζιλία που συμμε-

τέχει στη Σύνοδο ως «παρατηρητής».

Στα συν των Δυτικών ήταν η απόσπαση της στήριξης χωρών όπως η Τουρκία ή η Σερβία. Της Τουρκίας γιατί με αυτό τον τρόπο συνεχίζει να αποσπά ανταλλάγματα σε άλλα επίπεδα και πεδία ενώ της Σερβίας εκπορεύεται από την ανάγκη της ηγεσίας της να μπορεί να συνεχίσει να πιέζει για το θέμα του Κοσόβου. Συνολικότερα, δεν είναι αμελητέα η συσπείρωση που επιτεύχθηκε, αλλά σε καμιά περίπτωση η Σύνοδος αυτή δεν μπόρεσε να επιτελέσει τον προαναφερόμενο σκοπό της. Μάλιστα οι πιέσεις για μια αντιμετώπιση του πολέμου σε αποκλίνουσα κατεύθυνση από τη δυτική ήταν τόσες που ακόμα και στο ίδιο το κοινό ανακοινωθέν, που βρίσκεται αντιρωσικών τοποθετήσεων, γράφει στο τέλος «*πως μελλοντικές διαπραγματεύσεις για ένα ειρηνευτικό σχέδιο πρέπει να περιλαμβάνουν τη Ρωσία*»!

Από τις αποφάσεις και των δύο Συνόδων καθίσταται κατ' αρχάς φανερό πως οι δυτικοί ιμπεριαλιστές-«προστάτες» της Ουκρανίας κλιμακώνουν την αντιπαράθεση με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό. Οι ΗΠΑ συνεχίζουν ακάθεκτες στη γραμμή «δεν μπορούμε να χάσουμε». Ειδικά οι κινήσεις της διοίκησης των ΗΠΑ έχουν επιπλέον και τη διάσταση της δέσμευσης της επόμενης διοίκησης στο «ουκρανικό μέτωπο». Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, ενώ

ήδη βιώνουν τις αναταράξεις (πολιτικές, οικονομικές) που έχει δημιουργήσει ο πόλεμος στην καρδιά της ηπείρου, επιλέγουν, θέλοντας και μη, να στοιχηθούν πίσω από τις αμερικανικές επιδιώξεις, γίνονται «βασιλικότεροι του βασιλέως», ευελπιστώντας ότι έτσι θα μπορέσουν να διασώσουν το ρόλο και τη θέση τους στα παγκόσμια πράγματα. Η απόσταση που τους χωρίζει από τις ΗΠΑ και ο διαρκής γεωστρατηγικός εκβιασμός που αυτές τους ασκούν, αλλά και η ιστορική διαδρομή και η σύνδεση συμφερόντων του δυτικού κόσμου καθιστούν σχεδόν «μονόδρομο» αυτή τη στάση.

Ωστόσο, όχι μόνο οι σοβαρές αντιθέσεις ανάμεσα σε ΗΠΑ-Ευρωπαίους (όπως και ανάμεσα στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές) συνεχίζουν να υφίστανται, αλλά και κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει μια διάρρηξη των σχέσεων αυτών ανάλογα με τις εξελίξεις.

Κατά δεύτερο, η Σύνοδος του G7 επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά πως η Κίνα έχει μπει για τα καλά στο κάδρο των Δυτικών, κάτι άλλωστε που φαίνεται από το νέο γύρο εμπορικού πολέμου που έχουν ανοίξει οι ΗΠΑ αλλά και οι κινήσεις της ΕΕ στην ίδια κατεύθυνση.

Η ηγεσία του ρωσικού ιμπεριαλισμού χαρακτήρισε κλοπή τη χρησιμοποίηση των περιουσιακών του στοιχείων, δηλώ-

νοντας πως θα απαντήσει αποφασιστικά. Απέναντι τόσο στις ευρύτερες αντιρωσικές αναφορές των G7 όσο και στα ανακοινωθέντα της Συνόδου της Ελβετίας, απάντησε χαρακτηριστικά πως εάν η «συλλογική Δύση» δεν δεχτεί την πρόσφατη «πρόταση ειρήνης» της Μόσχας, τότε κινδυνεύει να το πράξει στο μέλλον με χειρότερους για την ίδια (τη Δύση) όρους. Φυσικά η ρωσική «πρόταση ειρήνης», που προέβλεπε την απόσυρση των ουκρανικών στρατευμάτων από τις επαρχίες του Ντονιέσκ, του Λουγκάνσκ, της Χερσώνας και της Ζαπορίζε, μαζί με τη ρητή δέσμευση ότι η Ουκρανία δεν θα μπει ποτέ στο ΝΑΤΟ, αντικατοπτρίζει την αυτοπεποίθηση από τις νίκες στα πεδία των μαχών και συνιστά μια πρόταση που δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή από τις ΗΠΑ και τη Δύση. Με την πρόταση αυτή η Μόσχα καθιστά και αυτή για πολλοστή φορά σαφές πως συνεχίζει στην κατεύθυνση που θεωρεί αδιανόητη μια ήττα της στο «Ουκρανικό». Μάλιστα η αποστολή πολεμικών πλοίων στην Κούβα, η συμφωνία στρατηγικής συνεργασίας με τη Βόρεια Κορέα δείχνουν ότι η «ασύμμετρη απάντηση» στις κλιμακώσεις των Δυτικών έχει ήδη ξεκινήσει. Έτσι, το σπιράλ της αντιπαράθεσης συνεχίζει να ανεβαίνει, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους κινδύνους που κυκλώνουν τους λαούς.

Αργεντινή Συνέχεια της λαϊκής αντίστασης ενάντια στην ακροδεξιά διακυβέρνηση

Εδώ και πάνω από 30 χρόνια, η Αργεντινή βιώνει μια κατάσταση διαρκούς οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Το εξωτερικό χρέος της χώρας πέρασε από 8 στα 48 δισεκατομμύρια δολάρια κατά τη διάρκεια και μετά την πώση της στρατιωτικής δικτατορίας, οδηγώντας σε παύση πληρωμών και ανοικτή επέμβαση του ΔΝΤ, το οποίο, όπως γίνεται παντού στον κόσμο, με το πρόσχημα της «διάσωσης» της χώρας, επιβάλλει σκληρά μέτρα λιτότητας σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων. Οι επαναλαμβανόμενες λαϊκές εξεγέρσεις κατά της φτωχοποίησης και των βίαιων ιδιωτικοποιήσεων, από το 2001 μέχρι το 2010, ανάγκασαν τις κεντροδεξιές περονιστικές κυβερνήσεις να πάρουν κάποια μέτρα ανακούφισης, κυρίως όσον αφορά τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων και του λαού.

Παρά ταύτα, η ψαλίδα ανάμεσα στα φτωχότερα τμήματα του πληθυσμού και τις ελίτ του χρήματος άνοιγε συνεχώς, με τα επίπεδα της ακραίας φτώχειας να αγγίζουν το 40%, ενώ ο πληθωρισμός κάλπαζε. Για να αποφευχθεί μια νέα παύση πληρωμών, η κυβέρνηση Κιρτσνέρ διαπραγματεύθηκε μια νέα σύμβαση δανείου με το ΔΝΤ, που θα δέσμευε την οικονομία της χώρας για τα επόμενα 30 χρόνια. Στις προεδρικές εκλογές του Νοέμβρη 2023, ο υπερφιλελεύθερος Χαβιέρ Μιλέι υποσχέθηκε να τελειώνει με την «παλιά τάξη των διεφθαρμένων πολιτικών» που οδήγησαν την Αργεντινή σε αυτή την κατάσταση. Ο αγανακτισμένος και μπουχτισμένος λαός τον υπερψήφισε, ξεγελασμένος από τις λαϊκίστικες διακηρύξεις του.

Μόλις ανέλαβε την προεδρία, ο Μιλέι έδειξε τις πραγματικές του προθέσεις: οπαδός της νέας ακροδεξιάς τύπου Τραμπ και Μπολσονάρο, που φύτρωνε λίγο

πολύ στην αμερικανική ήπειρο και στην Ευρώπη, νοσταλγός της «οικονομικής ανάπτυξης» των χρόνων της δικτατορίας, προώθησε την απόλυτη φιλελευθεροποίηση της οικονομίας, με κατάργηση του κοινωνικού κράτους που είχε απομείνει (το μόνο που δεν ιδιωτικοποίησε είναι ο αέρας που αναπνέουμε) και την εφαρμογή ακραίας φιλοδυτικής εξωτερικής πολιτικής. Με πλήρη υποστήριξη των χρηματοοικονομικών οργάνων του ιμπεριαλισμού και των ντόπιων μεγαλοαστών και μεγαλοτσιφλικάδων, προχώρησε σε απόσυρση της Αργεντινής από την υποψηφιότητα για ένταξη στους BRICS, κατήγγειλε την πολιτική για προστασία του περιβάλλοντος ως «φαντασίωση των αριστερών», αποφάσισε ότι οι ταξικές ανισότητες είναι «φυσικό φαινόμενο». Όλα αυτά, με ενίσχυση του κράτους καταστολής και αυξανόμενη φασιστικοποίηση της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Με το ποσοστό των ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας να ξεπερνά το 60% και τον πληθωρισμό να υπερβαίνει το 200% ετησίως, οι λαϊκές μάζες δεν άργησαν να προβάλουν αντίσταση. Η γενική κινητοποίηση στις 24 του Γενάρη κατά του Διατάγματος Επείγουσας Αναγκαιότητας (DNU) ήταν απλώς η αρχή μια σειράς εξεγέρσεων στις πόλεις και στην ύπαιθρο, που προκάλεσαν τρανταγμούς ακόμη και στους κόλπους του κόμματος του προέδρου. Οι εργάτες, οι αγρότες και οι ιθαγενείς πληθυσμοί ξεγειρίζονται ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και στα αντιπεριβαλλοντικά μέτρα, ενώ η καταστολή οργιάζει, θυμίζοντας έντονα τα μαύρα χρόνια της δικτατορίας. Η αντιπαράθεση αγγίζει οριακά σημεία και η συνέχιση της αντίστασης θα κρίνει το μέλλον αυτής της πολύπαθης χώρας.

Ωραίες λέξεις, σάπιο περιεχόμενο

Στην περίοδο της πιο άγριας επίθεσης από τη μεριά του συστήματος, στον χώρο του πολιτισμού, οι λέξεις δημοκρατία και δικαίωμα ακούγονται καθημερινά. Εκθέσεις και installation για την προσφυγιά, εκπαιδευτικά προγράμματα για τη συμπερίληψη, την ειρήνη, το περιβάλλον, τα δικαιώματα της lgbtq κοινότητας, το bullying, τη διαπολιτισμικότητα, χρηματοδοτήσεις σε προγράμματα για αναπηρίες, οδηγίες στον κινηματογράφο και τα τηλεοπτικά προγράμματα να συμπεριλαμβάνουν Ασιάτες, μαύρους ή ομοφυλόφιλους. Θα έλεγε κάποιος ότι έχουν γίνει άλματα σε σχέση με προηγούμενες δεκαετίες για τη δυνατότητα έκφρασης των αδύναμων, τη δυνατότητα να αποκτήσουν φωνή και να γίνουν ορατοί.

Είναι και της μοδός να «αλλάζουν τον κόσμο» η παιδεία και ο πολιτισμός, «ο φασισμός να γιατρεύεται με το διάβασμα και ο ρατσισμός με τα ταξίδια», να αναλαμβάνεις την προσωπική σου ευθύνη και να δρας. Το πλαίσιο φτιάχνεται από πραγματικά κοινωνικά ζητήματα και προβλήματα, αληθινούς κινδύνους που απειλούν τους λαούς, αξίες και ιδανικά που φέρουν θεωρητικά ένα «αντικειμενικά» ανθρωποκεντρικό περιεχόμενο και τη συστηματικά προτεινόμενη, κάθε φορά, πρόταση διεξόδου. Έτσι, οι μεγάλες οι συγκρούσεις της Ιστορίας ή του παρόντος, οι μικρές και μεγάλες συλλογικές διεκδικήσεις αποτελούν διδάγματα προς

αποφυγή. Δεν χρειάζονται πια συγκρούσεις και ανατροπές, αλλά ένα διαφορετικό πλαίσιο ενσωμάτωσης και της άλλης άποψης. Δεν υπάρχουν πια τάξεις, αλλά «όλοι άνθρωποι είμαστε και μπορούμε ζήσουμε αρμονικά και με σεβασμό. Ο πλανήτης είναι το σπίτι μας».

Όλα αυτά, φυσικά, συντελούνται στο φόντο της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της αγωγιάς του ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού συστήματος να ενσωματώνει και να εκτονώνει την αμφισβήτηση και τις κινηματικές εκρήξεις που προκαλούν το εφιαλτικό παρόν και το ακραία επικίνδυνο μέλλον που ετοιμάζει για τους λαούς. Προσπαθεί να προλάβει κάθε διεργασία συγκρότησης του εχθρού λαού και να τον εγκλωβίσει στον αδιέξοδο μονόδρομό του. Έτσι, το politically correct γίνεται ένα αντιδραστικό όχημα, ώστε το σύστημα, και πολιτισμικά, να κρατά την πρωτοβουλία της αμφισβήτησης και να μπορεί να διαμορφώνει τα «σωστά» πρότυπα, καλυμμένα με έναν μανδύα δημοκρατίας, τα χαρακτηριστικά της οποίας κάθε φορά τα καθορίζει ο συσχετισμός δυνάμεων.

Το παράδειγμα των μουσείων, των εκθεσιακών αφηγήσεων αλλά και των εκπαιδευτικών προγραμμάτων που προτείνονται είναι χαρακτηριστικά. Διαδραματίζουν εξαρχής τον ρόλο ιδεολογικού μηχανισμού, αναπαραγωγής και εμπέδωσης των αφηγημάτων της άρχουσας

τάξης. Ανάλογα με την περίοδο και τα χαρακτηριστικά της, αλλάζουν μεθοδολογία, εργαλεία και μέσα, αλλά ποτέ δεν προδίδουν τον ρόλο τους. Μετά την ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, το σύστημα χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει ανθρωποκεντρικά εργαλεία για να φимώσει την κομμουνιστική ιδεολογία, να εδραιώσει τη νίκη του, να διεκδικήσει την άφεση αμαρτιών του για τις θηριωδίες του, να καταβαρυνθεί όποια μνήμη και συνείδηση συλλογικής και επαναστατικής διεκδίκησης του κόσμου, να τοποθετήσει σε προθήκη τους αγώνες για την κοινωνική απελευθέρωση.

Έτσι, λοιπόν, το νέο μουσείο φλυαρεί από άποψη εργαλείων από τις κοινωνικές, ανθρωπιστικές, παιδαγωγικές επιπτώσεις, τεχνολογικών εξελίξεων και γίνεται «δημοκρατικό και συμμετοχικό» και η επίσκεψη στο μουσείο «εξατομικευμένη εμπειρία». Στο Μουσείο της Δημοκρατίας χωράνε όλοι, όπως και ο διαταξικός προβληματισμός και η κοινωνική ευαισθησία τους. Μόνο που η δημοκρατία παραμένει αστική, γι' αυτό ο προβληματισμός και η ευαισθησία πρέπει να περιορίζονται στο τόσο, όσο δεν δημιουργούν κανέναν τριγμό στα αστικά αφηγήματα. Ο κάθε επισκέπτης είναι μόνος και ατομικά υπεύθυνος να «ξεκινήσει την αλλαγή από μέσα του και να αποτελέσει παράδειγμα». Η διάδραση και η βιωματική μάθηση καθοδηγούνται ώστε

να θέτουν ψυχαγωγικά το όριο που μπορούμε «να σκαλίζουμε τα πράγματα». Ένας νέος τρόπος να εγκλωβιστεί ο επισκέπτης στο μικρό της ύπαρξης και της επιρροής του και στην αδυναμία του να αμφισβητήσει, να παρέμβει, να αλλάξει, να ανατρέψει, να διαμορφώσει δεδομένα συλλογικά, επί της ουσίας, σε πραγματικό πολιτικό χρόνο και κοινωνικό περιβάλλον.

Το political correct έρχεται σε αντιπολεμικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα να αποσύρει δράση με βάση τη ναζιστική σημαία, γιατί «ένα παιδί μπορεί να έχει μπαμπά που έχει αναφορές στην ακροδεξιά και να νιώσει άβολα» ή την ερώτηση «πώς μπορούν οι λαοί να αντισταθούν στους δυνάστες;» σε έκθεμα σχετικό με τα αντίποινα των Γερμανών κατακτητών, γιατί «καλεί στη βία και δεν έχει σχέση με την ειρήνη». Το political correct προκρίνει τα προγράμματα σε πρόσφυγες, αλλά «δίνει ερεθίσματα για να κατευνάσεις την οργή που δε δικαιούνται τίποτα». Το political correct στρέφει το βλέμμα των επισκεπτών στο πλαστικό καλαμάκι, ενώ πίσω τους φυτρώνουν λαμαρίνες και ανεμογεννήτριες και στα δύο χρόνια του πολέμου στην Ουκρανία έχουν εκλυθεί 175 εκατ. τόνοι διοξειδίου του άνθρακα. Εμείς προτιμάμε πάντα να βλέπουμε το δάσος!

Για τον Αλέξανδρο Τσακίρη Αποχαιρετισμός στον σπουδαίο ηθοποιό και άνθρωπο

Το προηγούμενο Σάββατο συνοδεύσαμε στην τελευταία του κατοικία τον συναγωνιστή Αλέξανδρο Τσακίρη, αυτόν τον εξαιρετικό άνθρωπο, τον σύντροφο της ζωής και του αγώνα της συντροφισσάς μας Κατερίνας Σαγιά, που και οι δύο παίζανε τόσους και τόσους σημαντικούς θεατρικούς ρόλους στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και σε δημοτικά θέατρα της Μακεδονίας. Στη ζωή όμως παίζανε έναν μοναδικό ρόλο, το ρόλο που υποδείκνυε ο μεγάλος δάσκαλος του γένους, Δημήτρης Γληνός, τονίζοντας ότι: «στη ζωή αξίζει να ζεις και να πεθαίνεις για ένα υψηλό ιδανικό». Και αυτό το ιδανικό υπηρέτησαν με ιερή προσήλωση τόσο ο Αλέξανδρος όσο και η Κατερίνα αλλά και αυτοί που συνεχίζουν να ακολουθούν αυτό το δρόμο, συναγωνιστές και συναγωνίστριες της παλιάς οργάνωσης του καλλιτεχνικού χώρου, της ΠΠΕΚΤ (Προοδευτική Παράταξη Επιστημόνων Καλλιτεχνών Τεχνικών).

Αυτή η συνδικαλιστική παράταξη του μ-λ χώρου στον κλάδο των ηθοποιών είχε ως μπροστάρη τον αγαπητό σύντροφο Χρήστο Καλαβρούζο, που ανελλιπώς εκλεγόταν στο ΔΣ του ΣΕΗ (Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών), ενώ στο χώρο της Βόρειας Ελλάδας είχαμε τη σ. Κατερίνα Σαγιά και τις τόσες και τόσους εξαιρετικούς ηθοποιούς που μας χάρισαν πολλές σημαντικές παραστάσεις στο θέατρο, στον κινηματογράφο και σε τηλεοπτικές σειρές.

Να θυμίσουμε μονάχα ότι η σ. Κατερίνα Σαγιά έπαιξε στην τελευταία της πα-

ράσταση στη Μονή Λαζαριστών της Θεσσαλονίκης (ΚΘΒΕ) υποδυόμενη το ρόλο μιας καρκινοπαθούς και μετά από σύντομο χρονικό διάστημα απεβίωσε, αποσπώντας τον θαυμασμό του κόσμου για τη συγκλονιστική ερμηνεία της. Ερμηνεία για την οποία συμπλήρωνε με απλότητα πως δεν είναι ρόλος μόνο ο καρκίνος, αλλά και ασθένεια που με συνοδεύει στη ζωή. Ασθένεια που την έστειλε τελικά πρόωρα στο θάνατο.

Αυτός ο θάνατος, ο θάνατος της Κατερίνας, συνόδευσε αδιάλειπτα τον Αλέξανδρο στο υπόλοιπο της ζωής του και πριν από λίγους μήνες, καθισμένοι και οι δυο μας στη Ν. Κρήνη Θεσσαλονίκης, στο μπαλκόνι του σπιτιού τού Λουκά Σαγιά, του αδελφού της Κατερίνας, μιλούσαμε για όλα και μας ανησυχούσε η άσχημη κατάσταση της υγείας τού Λουκά. Όμως διαπίστωνα ότι ο Αλέξανδρος κάθε τόσο ήταν εκεί μαζί μας αλλά και κάθε τόσο η σκέψη του βρισκόταν αλλού, μάλλον ήταν με την Κατερίνα.

Τον θυμόμαστε επίσης συνητηρημένο στην κηδεία της Κατερίνας, όπου δεν μπόρεσε να πει κουβέντα, αρκούμενος στον επικήδειο λόγο του προέδρου του ΚΘΒΕ, Νικήτα Τσακίρογλου, όπως επίσης και στην πρόσφατη εκδήλωση μνήμης και τιμής που κάναμε για την Κατερίνα. Δεν θέλησε και δεν μπόρεσε να πει κάτι και αρκέστηκε σε αυτά που είπαν ο αδελφός της και εμείς.

Αυτός ήταν ο Αλέξανδρος Τσακίρης. Ένας εξαιρετικός άνθρωπος, ένας σπουδαίος καλλιτέχνης που κόσμησε το ελλη-

νικό θέατρο, αρχαίο και σύγχρονο. Στο «Μικρό Θέατρο», στην οδό Διαλέττη, σ' εκείνο το υπόγειο όπου με την Κατερίνα του, τη Μαρία Μωραϊτοπούλου και τόσους άλλους φίλους και φίλες ηθοποιούς εκφράσανε τα όνειρά τους και συνέχισαν

να παλεύουν για μια καλύτερη κοινωνία και για μια καλύτερη ζωή για όλη την ανθρωπότητα. Καλό κατευόδιο, Αλέξανδρε!

Στέλιος Αγκούτογλου

Αποχαιρετώντας τον σύντροφο Στάθη Κωνσταντόπουλο, έναν σπουδαίο άνθρωπο, έναν μεγάλο κομμουνιστή

Το Σάββατο 8 Ιούνη πραγματοποιήθηκε η πολιτική κηδεία του συντρόφου Στάθη Κωνσταντόπουλου, που έφυγε από κοντά μας τα ξημερώματα της Τρίτης 4 Ιούνη. Ο σύντροφος Στάθης, πέρα από σπουδαίο στέλεχος της οργάνωσης του ΚΚΕ(μ-λ) για δεκαετίες, ήταν ένας μεγάλος λαϊκός αγωνιστής, που έζησε τη ζωή του πάντα στην πρώτη γραμμή των εργατικών και λαϊκών αγώνων με τη γροθιά ψηλά. Αυτή του η διαδρομή, που με συνέπεια ακολούθησε σε όποιο μετερίζι και αν βρέθηκε, τον έκανε αγαπητό και αναγνωρίσιμο και πέρα από την οργάνωσή του, γεγονός που εκφράστηκε ακόμα και στην κηδεία του. Σε αυτήν παραβρέθηκαν για να τον αποχαιρέτισουν μερικές εκατοντάδες κόσμου, η οικογένειά του, η γυναίκα του, τα παιδιά, τα εγγόνια και οι αδερφές του, οι σύντροφοί του από το ΚΚΕ(μ-λ) από όλη την Ελλάδα, συναγωνιστές του από τα σχήματα που ήταν μέλος, σύντροφοι από το αδελφό τούρκικο κόμμα του ΤΚΡ/ΜΛ, εκπρόσωποι οργανώσεων του εξωκοινοβουλίου, αλλά και δεκάδες φίλοι και γνωστοί από τη δουλειά και τη γειτονιά του, με τους οποίους είχε χτίσει πολύ στενές σχέσεις.

Εκ μέρους του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ) ο σ. Κώστας Μπεκιάρης είπε μεταξύ άλλων:

Είναι αδύνατο να χωρέσει κανείς σε ένα κείμενο το μεγαλείο του σ. Στάθη (...) να περιγράψει κανείς με λέξεις όλα αυτά που έκφρασε και συμπύκνωσε με τη ζωή και τη δράση του ο σπουδαίος άνθρωπος, ο μεγάλος κομμουνιστής, μαρξιστής-λενινιστής, Στάθης Κωνσταντόπουλος.

(...) Γιατί ο Στάθης δεν ήταν μία τυχαία φυσιογνωμία. Ήταν ένας άνθρωπος που συνδύαζε με έναν απεγάδιαστο και πηγαίο τρόπο, την απλότητα και την καθαρότητα, που πηγάζαν από τη λαϊκή του καταγωγή, με την αποφασιστικότητα και το θάρρος που πηγάζαν από τη στιβαρή πολιτική του άποψη και την πίστη του στα ιδανικά της επανάστασης και της κοινωνικής απελευθέρωσης.

(...) Όλη του τη ζωή, από τα φτωχά παιδικά του χρόνια στη Μεσσηνία, μέχρι την ξενιτιά στον Καναδά και την επιστροφή του στην Ελλάδα, στις ανατολικές συνοικίες της Αθήνας, στάθηκε στο πλευρό των κατατρεγμένων και των αδικημένων. (...) Ακλόνητος υπερασπιστής των κομμουνιστικών ιδεών και της επαναστατικής γραμμής, πάλεψε ενάντια στον ρεφορμισμό και τη γραμμή της υποταγής που κυριάρχησε στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.

(...) Ήταν απεριόριστη η αγάπη και εμπιστοσύνη του στον λαό και την εργατική τάξη. Και αυτό ήθελε πάντα να το κάνει πράξη. (...) Ο σ. Στάθης τίμησε την τάξη του, τίμησε την εργατιά. Ήταν ένα κομμουνιστής εργάτης και το βαθύ ταξικό του κριτήριο τον συνόδευε μέχρι το τέλος. Υπόδειγμα για τους συναδέλφους του στα ψυγεία στου Ρέντη, όπου δούλεψε ως εργάτης. Σπουδαίος καθοδηγητής της εργατικής δουλειάς του ΚΚΕ(μ-λ), στο πλευρό των οικοδόμων της Οργάνωσης, με τους οποίους «αλώνιζε» τις πιάτσες. (...) Καθόλου τυχαία, η συνέπεια ήταν ένα από τα χαρακτηριστικά του που δεν περνούσε απαρατήρητο. (...) Γιατί γνώριζε πολύ καλά, μέσα από την πολύχρονη δράση του, και σε δύσκολους καιρούς, ότι η συνέπεια και η υπευθυνότητα πρέπει να είναι βασικό χαρακτηριστικό κάθε κομμουνιστή. Ότι έτσι πρέπει να διαπαιδαγωγείται κάθε νέος αγωνιστής.

(...) Γι' αυτό και επέμενε κάθε χρόνο να τιμούμε μαζικά την επέτειο της μάχης του «Κάστρου του Υμηττού». Για να μεταδώσει σε κάθε νέο σύντροφο και αγωνιστή, τη φλόγα της επαναστατικής υπόθεσης. Για να δείξει τη δύναμη με την οποία εξοπλίζουν τους απλούς ανθρώπους οι επαναστατικές κομμουνιστικές ιδέες. (...) Ακούραστο το μυαλό του, φτερούγιζε ασταμάτητα η σκέψη του. Να βρει τρόπους να προσεγγίσουμε τις μάζες, να υπηρετήσουμε τον λαό και τα μέτωπα που άνοιγε η βάρβαρη, ταξική πολιτική.

(...) Ο σ. Στάθης τίμησε την Οργάνωσή του, το ΚΚΕ(μ-λ). Και εμείς με τη σειρά μας θα τιμήσουμε τη μνήμη του και αυτά που μας δίδαξε. Θα τιμήσουμε τα ιδεώδη για τα οποία πάλεψε μια ζωή και την αισιοδοξία που απέπνεε χάρις σε αυτά. Θα τιμήσουμε την εμπιστοσύνη που μας έδειχνε και θα προσπαθήσουμε να φανούμε αντάξιοι συνεχιστές του.

Εκ μέρους του τομέα συνοικίας του ΚΚΕ(μ-λ), τον τομέα μέσα από τον οποίο για δεκαετίες έδρασε, ο σ. Στράτος Κατσένης ανέφερε:

(...) Ο σύντροφος μας ο Στάθης ήταν ένας ανθρώπινος λαϊκός, γεμάτος ζωντάνια, ένας νεολαίος με άσπρα μαλλιά. Ένας υπέροχος και γλυκύτατος άνθρωπος, μόνιμο πειραχτήρι (...) έτοιμος να σταθεί δίπλα σε κάθε σύντροφο και φίλο. (...) Πάνω από όλα όμως ήταν ένα γνήσιος αγωνιστής, ένας κομμουνιστής παλιάς κοπής, που με τον τόσο απλό, αλλά και ταυτόχρονα τον τόσο βαθύ του λόγο, έχτιζε σχέσεις με κάθε λαϊκό άνθρωπο.

(...) Ο σύντροφος μας (...) αγωνίστηκε από κάθε μετερίζι που βρέθηκε στην ζωή του. (...) Από τη Δάφνη και τον Υμηττό, τη γειτονιά που δεν υπήρχε δρόμος και σοκάκι στο οποίο να μην γνώριζε τον λαϊκό κόσμο, να μην μιλάει μαζί του για τα καθημερινά προβλήματα που και ο ίδιος ζούσε (...), να μην μοχθάρει συνεχώς για να τους δώσει κουράγιο και να τους πείσει ότι το μέλλον και η προοπτική βρίσκεται στις δικές τους δυνάμεις. Σε αυτές τις γειτονιές (...) συνέβαλε καθοριστικά στη δημιουργία (...) σχημάτων, που όπως και ο ίδιος έλεγε, δεν τα συναντούσες κάθε 4 χρόνια στις εκλογές «σαν τους άλλους», αλλά παρέμβαινε αδιάλειπτα και αταλάντευτα σε κάθε μικρό ή μεγάλο αγώνα στις ανατολικές συνοικίες.

(...) Ήταν πάντα πρωτοπόρος σε κάθε παρέμβαση στην περιοχή. Από τις πλατείες (...) στους εργασιακούς χώρους, στα αμαξοστάσια των εργαζόμενων των δήμων στην καθαριότητα (...) Αλλά και

στις διάφορες εκδηλώσεις στις πλατείες που κατάφερνε να λείει τα πιο σύνθετα και σημαντικά ζητήματα, με τόσο ζηλευτά απλό και κατανοητό τρόπο, «αναγκάζοντας» κάθε περαστικό να σταθεί για να τον ακούσει. Σε κάθε παρέμβαση, με τη σημαία του, το μοίρασμα της προκήρυξης (...) τον τηλεβόα και τη δυνατή φωνή του, με τα συνθήματα και την αγωνιστικότητά του(...).

(...) Ο Στάθης υπήρξε καθοδηγητής και πηγή έμπνευσης για κάθε σύντροφο... για κάθε συντροφάκο..., προσφωνήσεις που τόσο πολύ θα μας λείψουν. (...) Θα τον έχουμε όμως δίπλα μας στον δρόμο του αγώνα που και ο ίδιος μαζί με τόσους άλλους χάραξε, ενάντια στον καπιταλισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, στον αγώνα για να νικήσουν οι λαοί(...).

Από το σχήμα των Δρόμων Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού, η σ. Μυρτώ Παπακώστα είπε:

Με πολύ μεγάλη συγκίνηση αποχαιρέτούμε σήμερα τον πολύτιμο σύντρόφό μας, τον Στάθη μας. Ξέραμε πως το πρόβλημα υγείας του ήταν πολύ σοβαρό, (...) δεν θέλαμε όμως να πιστέψουμε ότι θα τον αποχωριστούμε τόσο σύντομα. Λίγες βδομάδες πριν, ήταν μαζί μας στην Καλλιθέα στην πικετοφορία για την ακρίβεια, και μας άφησε άφωνους όταν εμφανίστηκε με το φορητό οξυγόνο, το φραπεδάκι και την προλεταριακή σημαία στην τσέπη. Γιατί αυτός ήταν ο Στάθης μας! Δεν το έβαζε κάτω.

(...) Η παρουσία του στις γειτονιές του Υμηττού και της Δάφνης ήταν μόνιμη. Δεν έλειπε ποτέ από κανέναν αγώνα, μικρό ή μεγάλο. (...) Στις αρχές του 2000 πρωτοστάτησε στη συγκρότηση των Λαϊκών Αγωνιστικών Κινήσεων Υμηττού και συνέβαλλε καθοριστικά ώστε να μετατραπουν σε ένα μαχητικό πολιτικό σχήμα γειτονιάς με πραγματική σύνδεση με τα λαϊκά προβλήματα. Το 2019 συνέβαλε στη συγκρότηση των Δρόμων Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού και τέθηκε επικεφαλής του ψηφοδελτίου στις δημοτικές εκλογές που ακολούθησαν. Με την επιμονή και το μεράκι του στήθηκε στη Δάφνη το στέκι «Απέναντι», που ήθελε να γίνει ένας πολιτικός χώρος φιλόξενος σε κάθε αγωνιστή της περιοχής που θέλει να συζητά για την υπόθεση του κινήματος και της πάλης

(...) Όλοι εμείς οι σύντροφοι του στους Δρόμους Αντίστασης αισθανόμαστε τεράστια περηφάνια και τιμή που όλα αυτά τα χρόνια περπατήσαμε και παλέ-

ψαμε πλάι στον Στάθη. Στον φλογερό αγωνιστή που πονούσε πραγματικά την υπόθεση του λαϊκού κινήματος (...).

Ο σ. Αντώνης Αποστολάκης, μίλησε εκ μέρους της Ταξικής Πορείας:

(...) Ο σύντροφος Στάθης κατακτούσε αμέσως μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά και το μυαλό του. Είχε αυτό το γνώρισμα ο σύντροφός μας...

Το γνώρισμα ενός ανθρώπου βαθιά λαϊκού, που έμαθε από τις δυσκολίες και τα βάσανα της ζωής να μην το βάζει κάτω. Η εκπληκτική του ικανότητα να κερδίζει τους εργάτες και τους ανθρώπους του λαού που συναντούσε δεν ήταν τυχαία. Ήξεραν όλοι ότι τους μιλάει ένας δικός τους.

(...) Αυτός ήταν ο σύντροφός μας ο Στάθης. Μια ζωντανή απόδειξη για την πάντα των ανθρώπων που μπορούν να βγουν από τα σπλάγχχνα του λαού μας. Μια ζωντανή απόδειξη για το πόσο ψηλά μπορεί να σηκώσει τον άνθρωπο η συμμετοχή του στην ταξική πάλη, η ακλόνητη πίστη στα ιδανικά του κομμουνισμού και της εργατικής τάξης, η υπηρετήση τους μέχρι το τέλος. (...) Γλυκομίλητος και τρυφερός με τους συντρόφους του, και ιδιαίτερα τους νέους, που τους υποδεχόταν πάντα με τη συνηθισμένη προσφώνηση: «Γεια σου συντροφάκο μου!». Αμείλικτος, ωστόσο, απέναντι στον ταξικό εχθρό. Αυστηρός και αδιάλλακτος απέναντι σε κάθε ιδέα και πράξη που ζημιώνει την υπόθεση της εργατικής τάξης (...).

Στην συνέχεια διαβάστηκε ο αποχαιρέτισμός του σ. Βασίλη Σαμαρά, που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο, ενώ χαιρετισμό απεύθυναν οι σύντροφοι από το ΤΚΡ/ΜΛ, ο Σταύρος Τζωρτζιώτης εκ μέρους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ, ο Σάββας Μιχαήλ από το ΕΕΚ, ο Χρήστος Κάτσικας από το Μ-Λ ΚΚΕ και ο Σωφρώνης Παπαδόπουλος από την ΟΚΔΕ.

Στο τέλος μίλησε η αδερφή του Στάθη, η Μάτα, εκ μέρους της οικογένειάς του, αποχαιρετώντας (μετά τον αξέχαστο σύντροφο Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο) και τον δεύτερο λεβέντη της οικογένειάς της.

Παρά τον μεγάλο πόνο για την τόσο σημαντική απώλεια του συντρόφου Στάθη, το παράδειγμά του με τη γροθιά υψωμένη και η παρακαταθήκη που και αυτός με τόσους άλλους άφησε, θα συνεχίσει να εμπνέει τους αγώνες που είναι μπροστά μας. Αθάνατος!

σχολια

Νόμος

Μια έρευνα της Washington Post διαπίστωσε ότι τις τελευταίες δύο δεκαετίες εκατοντάδες αξιωματικοί επιβολής του νόμου στις Ηνωμένες Πολιτείες κακοποίησαν σεξουαλικά παιδιά. Συγκεκριμένα, η εφημερίδα εντόπισε τουλάχιστον 1.800 κρατικούς και τοπικούς αξιωματικούς επιβολής του νόμου που κατηγορήθηκαν για εγκλήματα που αφορούσαν σεξουαλική κακοποίηση παιδιών από το 2005 έως το 2022. Του Νόμου η επιβολή.

Ταξίδι I

Για την Ερυθρά Θάλασσα και τον κόλπο του Άντεν απέπλευσε από το Ναύσταθμο Σαλαμίνας η φρεγάτα Ψαρά. «Πηγαίνετε σε περιοχή κινδύνου, εύχομαι να γυρίσετε με ασφάλεια στην πατρίδα» ανέφερε ο κ. Δένδιας. Πρόσθεσε ότι «δεν είναι αποστολή κρουαζιέρας, εκτίθεστε σε κίνδυνο για την προστασία των εθνικών συμφερόντων». Η επιστροφή των λαγοκέφαλων.

Σύνοδος

10ετή συμφωνία για θέματα ασφαλείας υπέγραψαν σήμερα η Ουκρανία και η Ιαπωνία, στο περιθώριο της συνόδου κορυφής της G7, δήλωσε ο Ουκρανός πρόεδρος Βολοντίμιρ Ζελένσκι. «Το 2024, η Ιαπωνία θα παράσχει στην Ουκρανία 4,5 δισεκατομμύρια δολάρια και θα συνεχίσει να μας στηρίζει καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετούς διάρκειας της συμφωνίας», δήλωσε ο Ζελένσκι στο Χ. Υπερσιβηρικός.

Ειρήνη

«Μπορεί αυτό να φαίνεται παράδοξο, αλλά ο δρόμος προς την ειρήνη συνεπάγεται περισσότερα όπλα προς την Ουκρανία», δήλωσε ο επικεφαλής του NATO σε ομιλία του στο Wilson Center, ένα κέντρο μελετών στην Ουάσινγκτον. Ο δρόμος προς την ειρήνη είναι στρωμένος νάρκες.

Ταξίδι II

Οι παραδόσεις όπλων στο Κίεβο αναμένεται να γίνουν υποχρεωτικές για όλα τα κράτη-μέλη του NATO εκτός από την Ουγγαρία, δήλωσε ο Γ. Στόλτενμπεργκ πριν από τη συνάντηση, και

θα συντονίζονται από τον Αμερικανό στρατηγό Κρ. Κάβολι, διοικητή της ευρωπαϊκής διοίκησης των ΗΠΑ και από τον ανώτατο συμμαχικό διοικητή Ευρώπης. Κρουαζιέρες όπλων.

Drones

Στη μάχη για τη φύλαξη των ορεινών όγκων της Αττικής έχουν ριχθεί 25 υπερσύγχρονα drones για τον εντοπισμό πυρκαγιών, αλλά και εμπρηστών, όπως επεσήμανε σε τηλεοπτική συνέντευξή του ο υπουργός Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας, Βασίλης Κικίλιας. Θα ρίχνουν και τρικάκια με το 112.

Έρευνα

Η υφυπουργός Παιδείας της Γερμανίας, Ζαμπίνε Ντέρνινγκ, αποκαλύφθηκε ότι ζητούσε να εξεταστεί εάν υπήρχε δυνατότητα να διακοπεί η χρηματοδότηση εκατοντάδων πανεπιστημιακών ερευνητών, οι οποίοι υπέγραφαν ανοικτή επιστολή με την οποία είχαν υποστηρίξει τις φοιτητικές καταλήψεις στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου υπέρ του Παλαιστινιακού λαού και κατά της ισραηλινής σφαγής. Ελεύθερη Ισραηλινή έρευνα.

Αποβάθρα

Σύμφωνα με τους New York Times, η αποβάθρα προσωρινής ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα απέτυχε σε μεγάλο βαθμό στην αποστολή της και θα τερματίσει τις επιχειρήσεις εβδομάδες νωρίτερα από το αναμενόμενο. Τα όπλα ήταν πολύ βαριά να τα σηκώνει.

«Παλιά» και «Νέα Τάξη» στην Ευρώπη και η κατοχή της Παλαιστίνης

Είναι απόλυτα υποκριτική και τελείως αδικαιολόγητη η ανησυχία που εκφράζει ο κυρίαρχος ακροδεξιός νεοφιλελευθερισμός της ΕΕ και οι περίφημοι «πολίτες της ΕΕ» (μία κατασκευή που τη συνοδεύει) για την άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη. Η πρώην ΕΟΚ και νυν ΕΕ δημιουργήθηκε και υπάρχει με την «ανατροφή» που της δόθηκε εξαρχής. Ως μια αντιδραστική λυκοσυμμαχία ιμπεριαλιστικών κρατών, για τις ανάγκες του «ψυχρού πολέμου» στην αρχή και των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών στη συνέχεια, ευρωπαϊκό προπύργιο ανάσχεσης του «σιδηρούν παραπετάσματος», (όρος που πρωτοχρησιμοποιήθηκε κατά των μπολσεβίκων), σύμφωνα με τον Τσώρτσιλ, καθώς προσδιόριζε τον «νέο» αντίπαλο (την ΕΣΣΔ) αμέσως μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μια ΕΟΚ-ΕΕ αντικομμουνιστική, αυταρχική και ρατσιστική (κατάλοιπο και της παλιάς αποικιοκρατίας), αστυνομοκρατούμενη και φασιστικοποιημένη, με την ένταση που ρυθμίζουν οι περιστάσεις. Από την απαγόρευση επαγγέλματος με βάση το φρόνιμα στη Γερμανία το '70 (Berufsverbot), στην απαγόρευση δραστηριότητας («Betätigungsverbot») το 2024. Από την απαγόρευση της παλαιστινιακής σημαίας στην ΕΕ έως τις πολιτικές και συνδικαλιστικές διώξεις στην Ελλάδα.

Αλλά και πριν την ΕΟΚ και την ΕΕ, υπήρχε «ευρωπαϊκή σύγκλιση» με τον φασισμό και τον αντικομμουνισμό ενάντια στον εχθρό-λαό και το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα. Με ανοχή ή ανοικτή υποστήριξη στους Φράνκο, Μουσολίνι και Χίτλερ. Κι έτσι, ο περίφημος «αστραπιαίος πόλεμος» της Βέρμαχτ δεν θα χρειαστεί περισσότερο από μια εβδομάδα για να καρφώσει τη σβάστικα στα εδάφη της Ενωμένης Ευρώπης στην πρώτη της εκδοχή, της οποίας οραματιστής, πολύ πριν τον Ντελέρ, υπήρξε ο ίδιος ο Χίτλερ.

Η δήθεν «κατάληψη της εξουσίας» από τους Ναζί με εκλογές, ένα εφεύρημα της ναζιστικής προπαγάνδας που χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα από «δημοκράτες», ήταν στην πραγματικότητα μια παράδοση της εξουσία στους Ναζί, ένας διορισμός του Χίτλερ στην καγκελαρία από τη γερμανική κεφαλαιοκρατία. Τη στιγμή ακρι-

βώς που το Ναζιστικό Κόμμα έχανε δύναμη και ποσοστά, ενώ ισχυροποιούνταν το ΚΚΓ.

Σήμερα ο Μακρόν προκηρύσσει εκλογές «απέναντι στη Λεπέν», ενώ στη Γερμανία συζητιέται η απαγόρευση του AfD, ώστε να μην εκλεγεί κυβέρνηση. Δύο μόνο φορές είχαμε στη Γερμανία απαγόρευση κομμάτων: την απαγόρευση του απαξιωμένου και ανυπόληπτου απόγονου του ναζιστικού κόμματος το '52 και την απαγόρευση του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας το '56, που τότε αριθμούσε περίπου 85.000 μέλη, μετά από προσπάθειες του γερμανικού κράτους που διήρκεσαν 5 χρόνια (ήδη από το '51 απαγορεύτηκε η κομμουνιστική νεολαία). Ένα χρόνο μετά, υπογράφεται η συνθήκη ίδρυσης της ΕΟΚ, με ιδρυτικό μέλος μια Γερμανία που έχει πολλούς πρώην ναζί στον κρατικό μηχανισμό.

Το άλλο μεγάλο ιδρυτικό μέλος της ΕΟΚ, η Γαλλία, διατηρεί έως σήμερα έναν αποικιακό φόρο σε 14 χώρες της Αφρικής, που αποφέρει στη Γαλλία 500 δισεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο, ως τίμημα από τα οφέλη που είχαν αυτές από τον γαλλικό αποικισμό (!), καθώς και το δικαίωμα να επέμβει στρατιωτικά σε αυτές τις αφρικανικές χώρες. Όσοι Αφρικανοί ηγέτες αρνήθηκαν την «ευεργεσία», δολοφονήθηκαν ή εκδιώχθηκαν πραξικοπηματικά, ενώ οι υποτακτικοί ανταμείφθηκαν με πολλά πλούτη στις πιο φτωχοποιημένες χώρες του πλανήτη.

Με αυτήν ακριβώς την «ανατροφή» η ΕΕ χειροκροτεί την 9μηνη γενοκτονία των Παλαιστινίων και στηρίζει την κατοχή και εθνοκάθαρση στην Παλαιστίνη. Με αυτήν τη «δημοκρατική παράδοση» η ΕΕ θεωρεί το Ισραήλ «τη μόνη δημοκρατία στη Μ. Ανατολή». Ναι! Αυτό το κατοχικό κράτος των πογκρόμ, των φυλετικών νόμων, των καθημερινών δολοφονιών. Όπως έκανε η ΕΟΚ-ΕΕ και με το απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής. Με αυτήν την «ιστορική εμπειρία», που βαστάει από την εποχή του Μέτερνικ, καταδιώκει κάθε λαϊκή αντίσταση και χαρακτηρίζει την εξέγερση των Παλαιστινίων «θηριωδίες της Χαμάς».

Στις 7 Οκτώβρη 2023, η ενωμένη Παλαιστινιακή Αντίσταση και ο πολύπαθος παλαιστινιακός λαός εξεγέρθηκαν ένοπλα για να αντιμετωπίσουν

μία συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ και των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων για μεθοδευμένο, σταδιακό και ολοκληρωτικό ξεριζωμό και αφανισμό τους. Και δεν υπάρχει σήμερα λαός που να έχει περισσότερους λόγους και δικαίωμα να ξεγερθεί, να επαναστατήσει, να αποκτήσει πατρίδα, από τον παλαιστινιακό. Απέναντι σε μια γενοκτονία που διαπράττεται δημόσια και σε κοινή θέα, σε ζωντανή μετάδοση προς... υπεράσπιση του «Ευρωπαϊκού» και «Δυτικού πολιτισμού» απέναντι στους «αγιοτολάδες», δηλαδή, με κλασικούς όρους σταυροφορίας.

Όσοι θεωρούν την εξέγερση αυτή αυτοκαταστροφική, τυχοδιωκτική, πρόωπη, παγίδα του Νετανάχου και διάφορα άλλα... «χαλαρωτικά», επενθυμίζουμε ότι η Παλαιστινιακή Αντίσταση γνωρίζει πολύ καλά με ποιους έχει να κάνει. Βιώνει τη σιωνιστική βαρβαρότητα για πολλές δεκαετίες. Εξίσου γνώριζαν και όσοι αντιστάθηκαν στους Ναζί (εβραίοι ή μη). «Ελευθερία ή Θάνατος» δεν ήταν το σύνθημα της Ελληνικής Επανάστασης; Δεν ήταν πάντα το επιχείρημα των «αντιποίνων» ένα επιχείρημα του κατακτητή, των συνεργατών και των δωσίλογων; Δεν είναι οι «επαναπρωθήσεις» που καταλήγουν σε μαζικές δολοφονίες και πνιγνύμα προσφύγων και μεταναστών «αντίποινα» των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων ενάντια στην «παράνομη» μετανάστευση; Όμως, ποιος μελλοθάνατος τα λογαριάζει;

Απέναντι σε έναν τέτοιο -θεσμικά ορισμένο- ρόλο της ΕΕ, η αυξημένη αποχή, ανεξάρτητα αν ήταν στον «καναπέ της απογοήτευσης» (γιατί τώρα, μονάχα τέτοιοι καναπέδες υπάρχουν) ή μια, λιγότερο ή περισσότερο, ενεργητική στάση αμφισβήτησης του συστήματος, είναι το μόνο ελπιδοφόρο μήνυμα στο τσίρκο των ευρωελεγκτών. Ένα μήνυμα και μια στάση αξιοποιήσιμη από την αριστερά των αγώνων.

Η ακροδεξιά «με γραβάτα» κυβερνάει ήδη την ΕΕ. Κι αν η προετοιμασία ενός μεγάλου πολέμου απαιτεί μια ακροδεξιά «με το μαχαίρι στα δόντια», τότε, ως γνωστόν, ...«στη δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα». Με τους καταπιεζόμενους λαούς να συνεχίζουν να αντιστέκονται, παρά τις απειλές, τα αντίποινα και τις φοβέρες.